

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 126

Dimecres, 25 de juny de 2003

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 87 i 88, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 87

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats Sr. Josep Maria Matas i Babon (tram. 234-00018/06)
i Sra. Núria Martínez i Barderi (tram. 234-00019/06) (p. 3)

Sessió núm. 88.1

Necrològica

del senyor Carlos de Alfonso i Pinazo (p. 5)

Projecte de llei

del cos d'agents rurals (tram. 200-00077/06) (p. 6)

Projecte de llei

de suport a les famílies (tram. 200-00078/06) (p. 16)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la proposta de constitució europea (tram. 317-00635/06) (p. 36)

al president de la Generalitat sobre el balanç polític de la VI legislatura (tram. 317-00639/06) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre la valoració del darrer període polític a Catalunya
(tram. 317-00641/06) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre la valoració de la tasca feta durant la VI legislatura
(tram. 317-00645/06) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre les perspectives de futur de Catalunya (tram. 317-00649/06) (p. 41)

al Consell Executiu sobre els grans projectes en inversions públiques de l'any 2003
(tram. 310-00482/06) (p. 42)

al Consell Executiu sobre les novetats introduïdes en el Projecte de llei de modificació de la Llei de l'Estat
24/1988, del mercat de valors, i del Text refós de la Llei de societats anònimes, aprovat
pel Reial decret 1564/1989 (tram. 310-00483/06) (p. 43)

al Consell Executiu sobre l'evolució recent de la inflació en l'economia catalana
(tram. 310-00484/06) (p. 44)

→

al Consell Executiu sobre els projectes de fons de cohesió europeus que gestiona la Generalitat
(tram. 310-00485/06) (p. 45)

al Consell Executiu sobre la dinàmica actual de creació d'empreses a Catalunya
(tram. 310-00486/06) (p. 46)

al Consell Executiu sobre l'endeutament creixent de les famílies (tram. 310-00487/06) (p. 47)

Projecte de llei

del taxi (tram. 200-00083/06) (p. 48)

Projecte de llei

de reconeixement de la Universitat Abat Oliba CEU (tram. 200-00087/06) (p. 60)

Proposició de llei

de foment de la pau (tram. 202-00009/06) (p. 69)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 87

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Pre-sideix el president del Parlament, acompanyat del vice-president primer, la secretària primera i els secretaris segon i quart. Assisteixen la Mesa l'oficiala major, el lletrat major i el lletrat Sr. Muro i Bas.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats Sr. Josep Maria Matas i Babon (tram. 234-00018/06) i Sra. Núria Martínez i Barderi (tram. 234-00019/06). Debat i votació dels dictàmens de la Comissió de l'Estatut dels Diputats. (No es transcriu.)

(Atès que aquesta sessió és secreta, no se'n fa la transcripció i tot seguit se'n reproduïxen els acords, conformement a l'article 63.1 del Reglament del Parlament.)

Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats Sr. Josep Maria Matas i Babon (tram. 234-00018/06) i Sra. Núria Martínez i Barderi (tram. 234-00019/06)

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 25 de juny de 2003, ha estudiat els dictàmens de la Comissió de l'Estatut dels Diputats i, d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, ha adoptat la següent

RESOLUCIÓ

D'acord amb la legislació vigent, les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestades pels diputats i l'article 4.1.segon del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat del diputat Sr. Josep M. Matas i Babon i de la diputada Sra. Núria Martínez i Barderi.

Palau del Parlament, 25 de juny de 2003

El secretari tercer

El president del Parlament

Esteve Orriols i Sendra

Joan Rigol i Roig

La sessió s'aixeca a les deu del matí i set minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 88.1

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i els lletrats Sr. Muro i Bas, Sr. Pau i Vall i Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar i Família i el conseller de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de Llei del cos d'agents rurals (tram. 200-00077/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 440-A).
2. Projecte de Llei de suport a les famílies (tram. 200-00078/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 439-A).
3. Projecte de Llei reguladora del sistema d'acreditació de les entitats col·laboradores de l'administració en matèria de medi ambient (tram. 200-00082/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 439-A).
4. Projecte de Llei del taxi (tram. 200-00083/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 439-A).
5. Projecte de Llei de l'Agència Catalunya Turisme (tram. 200-00084/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 440-A).
6. Projecte de Llei de reconeixement de la Universitat Abat Oliba CEU (tram. 200-00087/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 440-A).
7. Proposició de Llei de foment de la pau (tram. 202-00009/06). Comissió Permanent de Legislatura sobre la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors, Cooperació i Solidaritat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 439-A).
8. Proposició de Llei sobre la protecció dels animals (tram. 202-00144/06). Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 440-A).
9. Proposició de Llei de modificació de la Llei 23/1998, de 30 de desembre, d'estadística de Catalunya, reguladora de l'elaboració i la publicitat de les enquestes i els estudis d'opinió de la Generalitat (tram. 202-00189/06). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 440-A).
10. Proposició de Llei de creació del Col·legi Professional de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 202-00192/06). Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 440-A).
11. Projecte de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional (tram. 269-00007/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 439-A).

12. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei orgànica, per via de l'article 150.2 de la Constitució, de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències en matèria d'autorització per a la convocatòria de referèndum (tram. 270-00014/06). Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 439-A).

13. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei orgànica de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències en matèria notarial (tram. 270-00016/06). Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 441).

14. Proposició de Llei de modificació dels articles 2 i 4 de la Llei 21/2001, de mesures fiscals i administratives (tram. 202-00199/06). Grup Parlamentari Popular. Debat i votació de la presa en consideració.

15. Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de Llei de modificació de la disposició final segona de la Llei orgànica 2/1986, del 13 de març, de forces i cossos de seguretat (tram. 271-00018/06). Grups parlamentaris. Designació dels diputats.

16. Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de Llei de modificació de l'article 53 de la Llei orgànica 2/1986, del 13 de març, de forces i cossos de seguretat (tram. 271-00019/06). Grups parlamentaris. Designació dels diputats.

17. Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de Llei de modificació de l'apartat 1 de l'article 38 de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de forces i cossos de seguretat de l'Estat (tram. 271-00020/06). Grups parlamentaris. Designació dels diputats.

18. Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de Llei de modificació de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, pel que fa als maltractaments d'animals de companyia i a altres conductes que els provoquin patiment (tram. 271-00021/06). Grups parlamentaris. Designació dels diputats.

19. Designació d'un membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 284-00024/06). Grups parlamentaris. Designació.

20. Proposició no de Llei sobre el compliment de l'apartat 1 de la disposició transitòria de la Llei 8/2003, de tercera modificació de la Llei 6/1987, de l'organització comarcal de Catalunya (tram. 250-03513/06). Sr. Oriol Nello i Colom, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari Popular, Sr. Jaume Oliveras i Maristany, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació.

21. Proposició no de Llei sobre la defensa de la competència del Parlament de Catalunya en matèria de dret civil (tram. 250-03514/06). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació.

22. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'organització i el funcionament dels serveis jurídics de la Generalitat (tram. 300-01147/06). Sra. M. Dolors Nadal i

Aymerich, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació pel procediment d'urgència.

23. Interpellació al Consell Executiu sobre la política dels seus serveis jurídics (tram. 300-01148/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Substanciació pel procediment d'urgència.

24. Interpellació al Consell Executiu sobre el funcionament dels serveis jurídics de la Generalitat (tram. 300-01139/06). Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

25. Interpellació al Consell Executiu sobre la situació del Gabinet Jurídic de la Generalitat (tram. 300-01140/06). Sr. Josep M. Vallès i Casadevall, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

26. Interpellació al Consell Executiu sobre la salut pública, especialment pel que fa a la seguretat alimentària (tram. 300-00337/06). Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Substanciació.

27. Interpellació al Consell Executiu sobre la política contra incendis (tram. 300-00622/06). Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

28. Interpellació al Consell Executiu sobre la violència de gènere (tram. 300-00173/06). Sra. Carme Valls i Llobet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

29. Interpellació al Consell Executiu sobre el foment de l'associacionisme a Catalunya (tram. 300-00981/06). Sr. Àlex Masllorens i Escubós, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

30. Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla d'inversions en carreteres (tram. 300-00664/06). Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

31. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de suport als processos d'emancipació dels joves a Catalunya, especialment pel que fa a l'accés a l'habitatge (tram. 300-01128/06). Sr. Juan Manuel Jaime Ortea, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

32. Interpellació al Consell Executiu sobre la publicitat institucional de les administracions (tram. 300-01132/06). Sr. Xavier Vendrell i Segura, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

33. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'impuls de les polítiques de cogeneració energètica (tram. 302-00351/06). Sr. Ricard Fernández Deu, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

34. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la promoció i la informació del sector turístic (tram. 302-00352/06). Sra. M. Caridad Mejías Sánchez, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

35. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la infància en situació d'alt risc social (tram. 302-00353/06). Sra. Carme Porta i Abad, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

36. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les ajudes que s'han de donar a l'agricultura en cas de catàstrofe natural (tram. 302-00354/06). Sr.

Ernest Benach i Pascual, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

37. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els criteris del seu capteniment en matèria de seguretat ciutadana (tram. 302-00355/06). Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

38. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'evolució de l'economia catalana (tram. 302-00356/06). Sr. José Luis López Bulla, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació.

39. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa a Catalunya (tram. 302-00357/06). Sr. Joan Boada i Masoliver, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació.

40. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre quina valoració fa de la política general realitzada a Catalunya durant aquesta legislatura i les seves conseqüències de futur (tram. 302-00358/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

41. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció de la societat de la informació (tram. 302-00359/06). Sra. Teresa Serra i Majem, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

42. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques actives de suport i formació dels treballadors autònoms i emprenedors (tram. 302-00360/06). Sr. Bernardo Fernández Martínez, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

43. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'incentius fiscals a la recerca (tram. 302-00361/06). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

44. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària a Catalunya (tram. 302-00362/06). Sra. M. Ángeles Esteller Ruedas, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

45. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Necrològica del senyor Carlos de Alfonso i Pinazo

Abans d'entrar en l'ordre del dia, aquesta presidència comunica el traspàs de l'il·lustríssim senyor Carlos de Alfonso i Pinazo, que fou lletrat d'aquesta cambra i conseller del Consell de l'Audiovisual de Catalunya fins al 21 de maig d'enguany, data del seu traspàs.

El senyor Carlos de Alfonso va entrar en aquest Parlament el febrer de 1981; va ser jutge l'any 90 i magistrat l'any 91, i va reingressar de nou al Parlament de Catalunya l'any 93, i a partir de l'any 2000 va formar part del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Tots recordem la seva professionalitat i la seva bonhomia. Per a ell, un record.

Modificació de l'ordre del dia

Atès que s'han sol·licitat dictàmens del Consell Consultiu sobre el Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de Llei de l'Agència Catalunya Turisme, i també sobre el Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei reguladora del sistema d'acreditació de les entitats col·laboradores de l'Administració en matèria de medi ambient, es fa avinent que la tramitació d'aquests dictàmens s'exclou de l'ordre del dia de la present sessió.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins del dossier de la sessió. Les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Projecte de Llei del cos d'agents rurals (tram. 200-00077/06)

Passem, per tant, al punt número 1 de l'ordre del dia, que és el Projecte de Llei de cossos d'agents rurals. El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de Llei de cos d'agents rurals. Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient, l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em plau pujar a aquesta tribuna per defensar, per sotmetre a la consideració d'aquesta cambra la Llei del cos d'agents rurals; una llei, doncs, jo crec que llargament esperada; una llei, jo crec que prou amplament consensuada, per bé que resta encara una esmena a la totalitat, i una llei que, en definitiva, persegueix un doble objectiu: un objectiu que es podria entendre, senzillament, portes endins del collectiu del cos d'agents rurals, d'ordenar, de donar aquest codi intern de funcionament al cos d'agents rurals, i també, i sobretot, que a través d'aquest cos puguem ser eficients en la defensa, en la preservació de tots aquells aspectes relacionats amb les garanties que volem donar al nostre medi ambient.

Aquest Projecte de Llei, d'entrada, des de la perspectiva del Govern –i això, doncs, és el que va motivar en bona part la seva tramesa a aquesta cambra–, de fet, és un signe de normalitat. Normalitat des de dues perspectives: per un costat, des d'una perspectiva, podríem dir, institucional o, si volen, fins i tot històrica, és normalitzar-nos des d'aquesta perspectiva, però també, i sobretot, des de la perspectiva organitzativa. I vaig al primer capítol.

El cos d'agents rurals, per bé que, doncs, com molts de vostès coneixen prou bé, va ser creat l'any 86, el que ara coneixem, amb la Llei de cossos de la Generalitat, té arrels antigues en el temps: té arrels en la mateixa Mancomunitat de Catalunya, quan fou creat, i malau-

radament, doncs, va desaparèixer l'any 23, i fou novament recuperat per la Generalitat republicana el 25 de gener de l'any 32, i malauradament, com tantes i tantes i tantes coses en aquest país, doncs, va quedar estroncat l'any 1939.

Per tant, el que estem fent és donar aquesta normalitat; de fet, no crea, aquesta Llei, un cos que ja existeix, que va ser creat, doncs, amb aquesta Llei de la Generalitat, de cossos de la Generalitat, l'any 86, però, sí que, en certa manera, el que fem és normalitzar-lo també des d'aquesta perspectiva.

I val a dir que l'objectiu pel qual l'any 86 aquest Parlament legislava els diferents cossos de la Generalitat, creava el cos d'agents rurals, aquell objectiu inicial segueix essent perfectament vàlid el dia d'avui. Aquest objectiu era el de donar resposta al repte que ens planteja la necessitat de protegir el nostre patrimoni natural. Ni més ni menys, aquest és el sentit últim d'aquest cos d'agents rurals que es reconeixia ja en la Llei de cossos l'any 86 i que avui, novament, doncs, aquesta Llei, amb moltes més aportacions –amb moltes més aportacions–, doncs, en qualsevol cas, vàlida, reconeix i segueix fent vàlid com a objectiu del cos.

Per tant, en certa manera, legislar, com ho estem fent el dia d'avui en aquesta cambra, sobre el cos o a l'entorn del cos d'agents rurals és, de fet, situar-nos en aquesta normalitat, per un costat, institucional, des de la perspectiva històrica, i també –i aquí vaig– des de la normalitat organitzativa.

Aquesta Llei, per un costat, aquesta Llei que sotmetem a consideració de la cambra, el que fa és regular, jerarquitzar, ordena, defineix amb claredat quines són aquestes funcions, quins són els drets i quines són les obligacions, doncs, dels membres d'aquest cos d'agents rurals; regula, doncs, quin és el règim de vigilància, de gestió, de control i d'inspecció del medi natural, i es fonamenta –i això em sembla central en aquesta Llei– en els principis, per un costat, de coresponsabilització –el respecte pel medi no és una funció exclusiva, ni de bon tros, sinó que ens en coresponsabilitzem tots i, evidentment, també, doncs, aquest cos d'agents rurals–, en el principi de sostenibilitat que impregna tota la legislació ambiental que, o bé al llarg d'aquest Ple o bé d'ençà de la recuperació de les nostres institucions, hem anat fent en aquesta cambra, i també en un principi no menys important i que té un net caràcter preventiu, com és el de l'educació, el de la sensibilització ambiental.

Aquesta Llei defineix les finalitats d'aquest cos d'agents rurals sota tres grans eixos principals, sobre tres grans eixos fonamentals. Per un costat, afavorir un alt grau de protecció del medi natural, preservant-lo d'accions lesives; per tant, té aquesta forta component preventiva. Per altre costat, un altre eix central d'aquesta Llei és la configuració d'un règim de vigilància, de col·laboració en les tasques de gestió, de control, d'inspecció, de vigilància al medi; aquest seria el segon dels pilars sobre què se sustenta aquesta Llei i que se centra –i així ho explica, doncs, amb prou claredat, i crec que ha quedat molt perfectada a partir del debat, del diàleg amb tots

els grups d'aquesta cambra, sense excepció, que hi han fet importants aportacions—, doncs, en l'àmbit, evidentment, com no podia ser d'altra manera, del que són els espais naturals, de les reserves de caça, de pesca... Per altre costat, en els treballs de prevenció, de vigilància, de detecció d'incendis —i aquests dies coneixen prou bé les senyores diputades i els senyors diputats quina és la feina que està fent, entre d'altres cossos, també, evidentment, el cos dels agents rurals en aquestes tasques, sobretot de prevenció, que és on volem posar l'accent. També, entre tots els temes, en l'àmbit del patrimoni forestal i, evidentment, també en les qüestions de protecció, doncs, de la biodiversitat, i també dels animals. I en aquest Ple tindrem ocasió també, afortunadament, i en aquest cas per ponència conjunta —i crec que això ha estat un encert—, de fer aquesta nova llei de protecció dels animals.

Per tant, aquests són els dos eixos fonamentals, i encara un tercer eix central, sobre què se sustenta aquesta Llei, que és contribuir a l'aplicació de la normativa ambiental mitjançant, per un costat, l'assessorament —i aquest volem que sigui un cos preventiu, un cos de sensibilització, un cos d'educació—, a través de la conscienciació ciutadana, i també, evidentment, quan s'escaigui, podrem formular aquelles denúncies que corresponguin, per tal de corregir aquelles conductes que malauradament —que malauradament—, doncs, encara són massa presents o són una realitat.

Per tant, aquests són els tres grans pilars sobre què es fonamenta aquesta Llei: afavorir aquest alt grau que volem de protecció per al medi natural, en el sentit més ample de la paraula; configurar aquest règim de vigilància, de control, d'inspecció en el medi natural, en tot aquest conjunt d'àmbits que els he detallat, i contribuir a l'aplicació d'aquesta normativa ambiental, a través, per un costat, d'aquesta conscienciació, i quan s'escaigui, també, evidentment, formulant aquestes denúncies i fent les investigacions que pertocuin, per tal de ser eficients, que, en definitiva, aquesta Llei persegueix donar un millor instrument al cos d'agents rurals per guanyar, en definitiva, aquesta eficiència en la preservació i en la defensa del nostre medi natural, en el més ample sentit de la paraula.

Aquesta Llei també té una lectura, evidentment, portes endins del que és el cos d'agents rurals, des del moment, doncs, que en regula el funcionament intern i el que fa —i crec que aquesta és una de les aportacions importants, fruit del debat parlamentari, del llarg i intens debat parlamentari que hi ha hagut en tota aquesta tramitació— és dibuixar quatre grans àrees d'especialització, amb què esperem guanyar aquesta eficiència.

Per un costat, una àrea seria la de la prevenció i investigació dels incendis forestals; aquest és un tema que ha estat central, de sempre, en el cos dels agents rurals, que ha fet importants aportacions i que volem dotar encara millor, reconeixent-ho en el que és la mateixa Llei, guanyar..., a través de l'especialització, volem donar, doncs, més potència, més força, perquè tot allò que vagi vinculat a la investigació dels incendis forestals ens ajudarà, de ben segur, a la prevenció. Una altra d'aquestes quatre grans àrees és aquella que fa referèn-

cia a la fauna protegida, a la caça i a la pesca; per tant, aquí hi ha tot un altre eix important d'actuacions dels agents rurals. Una altra són totes les qüestions relacionades amb els espais naturals protegits i, en el sentit ampli, doncs, amb la preservació de la biodiversitat. I un darrer àmbit d'especialització que es recull en aquest text legislatiu és aquell relacionat amb els recursos forestals.

A més a més, la Llei —i no entraré al detall; la tenen en el *Diari de Sessions*, i coneixen prou bé les senyores diputades i els senyors diputats quina és aquesta estructura interna— defineix l'estructura del cos; jerarquitzada, evidentment, aquest cos, i regula tots els aspectes relacionats amb els drets i els deures del cos dels agents rurals i dels diferents agents. Per tant, fa totes aquestes aportacions, totes aquestes regulacions que és important tenir-les també amb rang de llei.

Per tant, aquesta és, en primer lloc, una llei útil; una llei, jo crec que positiva; una llei demanda també, evidentment, pel col·lectiu, jo crec que legítimament demanada pel mateix col·lectiu del cos d'agents rurals, però no és una llei per mirar-nos el melic. Aquesta no és només una llei que pretengui resoldre portes endins, doncs, aquells aspectes d'especialització, de formació, de currículum, de jerarquització, d'organització del cos, que també, sinó que és una llei que va molt més enllà i que vol anar molt més enllà. Aquesta és una llei que està, en definitiva..., que posa, en definitiva, i en majúscules, el cos dels agents rurals al servei del nostre patrimoni natural i, per tant, és una llei que posa el cos dels agents rurals d'una manera molt explícita, molt expressa, ordenant-lo, jerarquitzant-lo, donant-li contingut, el posa, en definitiva, al servei del país. I aquest és, em sembla, el valor important.

I dic això perquè de ben segur que moltes vegades, al llarg del debat, doncs, ens hem centrat en aquests aspectes de funcionament intern, certament importants, però el valor últim d'aquesta Llei no és tant aquest ordenament intern, sinó que posa a disposició del conjunt del medi natural i, per tant, del conjunt del país un cos que ha demostrat sobrerament quina és la seva eficiència.

I aquesta, per altra part, és una llei que té un context i que s'emmarca..., no és una llei bolet que ha aparegut de qualsevol manera, sinó que és una llei que s'emmarca en un eix central de la política mediambiental que posa l'accent en els aspectes de la prevenció. Aquesta Llei, per tant, és una peça positiva que es podria posar al costat d'altres lleis que ha aprovat aquesta cambra, algunes fa ben pocs dies, com tota la prevenció dels incendis en l'àmbit de les urbanitzacions; o la Llei de residus, que també posa d'una manera especial l'accent en qüestions preventives. Per tant, aquesta Llei s'emmarca en aquest conjunt legislatiu i, en certa manera —i aquest, probablement, sigui el darrer dels plens ordinaris d'aquest període de sessions—, s'emmarca i tanca, doncs, aquest procés legislatiu des de la perspectiva ambiental que ens ha permès aprovar diferents lleis en aquest Parlament.

Avui, justament, fa un any de la creació, a través de la reestructuració del Departament de Medi Ambient, de

la Direcció General de Prevenció de Riscos en el Medi Natural, i em complau poder dir que, un any després, hem estat capaços, des del diàleg, des del consens, a vegades amb desencontres importants, d'arribar en aquest punt de portar aquesta Llei, en aquest darrer Ple ordinari d'aquesta legislatura, que regula el cos d'agents rurals, que no només mira portes endintre, sinó que obre aquest cos al servei, en definitiva, del medi ambient i al servei, en definitiva, del país.

Sóc conscient que hi ha altres models alternatius. Jo crec que el model pel qual hem optat, doncs, és un model equilibrat, és un model òptim per al cos d'agents rurals, i ho dic des de la consciència que existeixen altres models alternatius que entenc que justifiquen, fins i tot, doncs, mantenir fins al dia d'avui, fins aquest mateix Ple, aquesta esmena de retorn, aquesta esmena a la totalitat, i que són perfectament legítims. El model de cos d'agents rurals pel qual ha optat el Departament de Medi Ambient és aquell que posa d'una manera molt clara l'accent en la prevenció; és aquell que posa d'una manera molt clara l'accent en el que és l'especialització, la formació, amb el benentès que aquest és un cos relativament reduït, i, per tant, el grau d'especialització s'haurà, evidentment, d'equilibrar i de compaginar amb el desenvolupament normal de les tasques del dia a dia, sense renunciar en cap moment i quan calgui, doncs, a tots els aspectes de formulació de denúncies, a aquells aspectes que podríem adjectivar sota l'epígraf «més policials», però, en qualsevol cas, volem, d'una manera molt significativa, posar l'accent en totes les feines de prevenció.

El que volem, en definitiva, amb aquesta Llei, amb aquest text legislatiu –jo crec que prou consensuat en aquest treball parlamentari aquests darrers mesos–, volem que aquest cos sigui més eficient, si cal, més eficient encara, evidentment, més preparat, que tingui més i millors instruments, capaç de conscienciar, d'educar en el respecte pel medi ambient, en el més ampli sentit de la paraula, i que sigui eficaç en la recerca i en la investigació d'aspectes tan importants i que aquests mateixos dies ens preocupen i molt, com, per exemple, tota la qüestió relacionada amb els incendis forestals.

Per tant, un cos d'agents rurals, en definitiva, al servei i per la defensa del medi ambient, que vol dir exactament el mateix, que el servei i la defensa, en definitiva, del país.

Nosaltres hem apostat per aquest model central, que no fa del cos d'agents rurals uns simples agents que es dediquen a marcar pins, ni fa dels agents rurals, doncs, una policia especialitzada en temes mediambientals; tenim, doncs, un cos de policia, amb una brigada específica de temes de medi ambient, sinó que busca aquesta centralitat sense renunciar a cap dels dos extrems, però situant-se en aquesta centralitat, posant –hi insisteixo, i molt– l'accent en les qüestions preventives.

Aquesta Llei s'incardina, ja us ho he dit, en el que és tot aquest procés legislatiu. En aquesta legislatura hem legislat sobre el Servei Meteorològic de Catalunya, sobre la contaminació lumínica, sobre la contaminació acústica, sobre el cànon de residus, sobre la Llei de residus, sobre la neteja de les urbanitzacions; ens quedarà

al tinter una altra llei, que anava, per voluntat del Govern i del Grup Parlamentari que li dona suport també en aquest Ple, com és la Llei de les empreses ambientals, col·laboradores de l'Administració; ha estat portada al Consultiu, per tant, no tindrem ocasió de debatre-la en aquest Ple, i sí d'una altra llei que s'ha fet pel tràmit de Ponència conjunta, com és la de la protecció dels animals.

Per tant, en aquest sentit, tanquem un procés legislatiu que ha estat positiu, amb aquesta aportació de regular, de legislar, sobre un cos certament important, evidentment per al Departament, però no només per al Departament de Medi Ambient, que ja fóra una raó suficient, sinó, en definitiva, per al conjunt del país.

I permetin-me que acabi agraïnt totes les aportacions, que han estat moltes, que han estat positives i han estat enriquidores per part de tots els ponents; en primer lloc, la Bet Font que avui, doncs, no ens pot acompanyar i serà, doncs, en aquest cas farà la intervenció el diputat senyor Ribó; el Rafael Luna, per part del Grup Popular; el Jordi Ausàs, per part del Grup d'Esquerra Republicana; la Marta Camps, per part del Grup Socialista; el Josep Rull, habitual ponent de les lleis mediambientals que trameta el Govern en aquesta cambra; el lletrat senyor Vicenç Santaló, l'assessora jurídica del Departament, el director general que avui ens acompanya, de Prevenció de Riscos al Medi Natural; l'inspector, que també ens acompanya avui, del cos dels agents rurals, i les aportacions que, també des de la instància sindical s'han anat fent, doncs, al llarg de tot aquest procés d'aprovació, espero que així sigui, doncs, per al bé d'aquesta cambra, d'aprovació d'aquesta Llei que ve a tancar un cicle, una legislatura que ha estat positiva des de la perspectiva legislativa mediambiental, que, insisteixo, que en aquesta Llei no només té una lectura portes endintre, no només té una lectura de normalitzar el que és aquest cos, sinó que també, sobretot, l'obre, l'ofereix, l'especialitza i l'ofereix, en definitiva, en la defensa del patrimoni natural, que ho és també en la defensa del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor conseller. Per defensar l'esmena a la totalitat, té la paraula, en nom del Grup Iniciativa per Catalunya Verds, l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies president. En primer lloc voldria saludar la nombrosa representació del cos d'agents rurals que hi ha a la tribuna, a les tribunes de convidats, i excusar que el qui els parla, ni de molt coneix la problemàtica de la seva professió com la coneix la diputada Bet Font, que, per raons de salut –i, sobretot, per poder exercir un dret importantíssim, que dissortadament només poden exercir les dones, i ja m'agradaria a mi poder-lo exercir– no pot estar present.

Els dic això, malgrat que també he d'afegir la meva enorme estimació pel que vostès fan i pel que cal per a

Catalunya, des de la perspectiva de la prevenció, preservació i defensa, en general, del medi, i, en concret, del món rural. I a més trobant-me en la circumstància, que crec que no m'havia trobat mai al Parlament, de defensar una esmena a la totalitat i, junt amb un grapat d'esmenes, ésser l'únic Grup Parlamentari que crec que manté esmenes vives per al Ple.

Això ja hauria de cridar l'atenció de l'hemicicle i de l'opinió pública, es podria dir de forma senzilla: «és clar, ja se sap, són aquests cabuts», –i podríem dir una expressió encara més forta que es fa servir en català– «els d'Iniciativa per Catalunya Verds, que no fan més que estar aquí fent la guitza». Seria una explicació massa simple, i sobre el que volem cridar l'atenció, mantenint aquestes esmenes, és que, segurament, no hem treballat prou bé per enfocar una temàtica molt important, i si no ho fos els garanteixo que instantàniament retirariem totes les esmenes.

Nosaltres creiem que no hi ha hagut prou atenció en aquesta temàtica, que hi ha hagut un excessiu tancament en banda en un determinat model. Vostè, conseller, ha dit: «hi han diversos models», segur, nosaltres sabem que en defensem un altre, però potser ens hem tancat massa en banda, i amb una relativa precipitació, de dir: «és això, i només això». I això és una llàstima. No sabem, per exemple, què pot passar amb la Direcció General de Biodiversitat; no sabem què pot amb les relacions amb el Departament d'Interior –i ara m'hi referiré, i amb les esmenes en concret–, no sabem, fins i tot, si el consens que aquí s'assolirà, excepte un grup parlamentari, és convincent per a tot l'hemicicle, quan no és cap secret que fins i tot hi han grups parlamentaris que en el seu si tenen contradiccions serioses sobre l'enfocament d'aquesta temàtica; i no ho dic de cara a evidenciar cap mena de feblesa d'altres, sinó que jo dic que és un tema viu i que està en debat, malgrat que avui sembla que es digui: no, i punt, s'hi posa el segell de l'aprovació i ja no cal més debat.

És un tema que, a més, reclamava major diàleg amb sectors molt importants que formen part de la mateixa temàtica, que no se'ls ha escoltat prou, si més no estan proclamant públicament que no se'ls ha escoltat prou. Per què? Què hauria succeït si haguéssim fet, com vam proposar nosaltres a la Ponència, i algun altre ponent també feia la mateixa proposta, de portar això tranquil·lament a major reflexió i posar-ho al començament de la propera legislatura? No creuen que en una temàtica tan important com aquesta potser hauria valgut la pena fer-ho? O no es podia, fins i tot, intentar solucionar algunes qüestions puntuals, sense haver de fer ja la política –no la definitiva, perquè no hi ha res definitiu, però sí, a curt termini, definitiva– d'agents rurals? No hauria valgut la pena fins i tot aprofitar aquesta possible pròrroga, en un sentit no pas conjuntural sinó estructural, per fer més voltes en aquests diversos models?

Nosaltres creiem que això mereixia una anàlisi molt més global de la situació de tots els col·lectius, però en general de país; no només de col·lectius concrets que tenen tots els drets del món a reclamar que se'ls garanteixin, però de país; defugir una mica de la visió de

veure un problema sempre només a través d'una determinada forma corporativa d'enfocar-lo.

Nosaltres ens fem preguntes tan senzilles com: què passa amb el model de policia integral de Catalunya?, defensat per pràcticament tots els diputats i diputades d'aquesta cambra. Amb aquesta Llei, Medi Ambient tindrà policia. Bé, nosaltres no hi estem en contra, d'això; si cal fer-ho així, fem-ho així, però diguem les coses pel seu nom. El model de policia integral de Catalunya no era aquest. El que vàrem aprovar aquí tots no era aquest, era el model de la policia autonòmica i la policia local. I ara anem a crear una altra policia, per llei, que fuig d'aquest model, sense voler-ho dir, i no és el de més, voler-ho dir, sinó sense voler estructurar com cal, fins i tot per al futur d'aquesta policia, que no quedi mai com de segona categoria.

És clar, parlar del món rural on ara desplegarem mossos i agents rurals a la vegada, sense una coordinació prevista ni a la mateixa Llei sobre el 70% del territori, on ara podran patrullar pels camins i poblets de Catalunya els vehicles d'una i altra policia, cadascú pel seu costat, amb les seves bases respectives, sense que el Departament de Medi Ambient hagi donat una estructura que garanteixi la correcta gestió d'aquestes temàtiques, possiblement amb encavalcaments i amb «mals rotllos», entre cossos de la mateixa Administració.

Tot això ens va dur a l'esmena a la totalitat, i no només a la totalitat, sinó a defensar un model diferent, que està negre sobre blanc, no que ens digui: «No, és que vosaltres només sabeu dir "no"». No, els hem plantejat –no, no ho dic per vostè, conseller–, els hem plantejat un model sencer, de dalt a baix, no per dir: tenim la veritat en exclusiva, ni molt menys –som el grup més petit de la cambra, per més sensibilitat que puguem tenir sobre la temàtica–, però per dialogar sobre crits d'alerta i temes importants que deixem aquí en el debat, i com diré al final i ja ho anuncio ara, creiem que a mitjà termini tornarà sorgir en aquest mateix hemicicle.

Nosaltres volem i creiem que és necessari concretar molt més les funcions dels agents rurals, cal valorar molt més la seva feina, cal reforçar seriosament els recursos –humans i materials– i cal incrementar-los, i aquesta és la mare dels ous. És inacceptable no haver-se atrevit a fer un replantejament agosarat incrementant recursos, que avui són absolutament insuficients, i els primers que ho corroborarien estan a la nostra tribuna. Això és inacceptable. Anunciar a gran orquestra que fem aquesta Llei sobre aquest cos i no atrevir-se a incrementar sensiblement els recursos.

És important que es persegueixin els delictes ecològics? Sí, conseller, però amb totes les garanties d'expedients sancionadors, de diligències d'instrucció, etcètera. I és important donar un major impuls a la correcta gestió al medi natural, i fins avui cap d'aquestes importàncies estaven en primera línia del Govern de Catalunya, fins avui, senyor conseller –no va per vostè–, aquesta política ha estat erràtica, ha anat saltant de departament en departament. Fins fa quatre dies podríem anar seguint l'itinerari, que ara estava aquí, ara estava allà, ara estava més enllà. Però fins ara, si més no, vostè em podria dir: «és que ara, a partir d'ara, s'hau-

rà acabat». Fins ara, política erràtica, sense concreció, amb constants canvis de direccions i subdireccions generals. Fins ara, pressupost rere pressupost de la Generalitat de Catalunya, cabals públics, escasses partides en aquestes temàtiques. Fins ara escassa receptivitat a les denúncies i a les queixes que es feien –greus– des dels mateixos protagonistes d'aquesta temàtica. Fins ara, pràcticament sense deixar prosperar les denúncies que feien ells i elles en els procediments establerts. Per què? Això amb dades i fets concrets, amb pèls i senyals, que es poden demostrar.

Nosaltres proposem diferenciar clarament la policia especialitzada en delictes ecològics, d'un cos tècnic que doni suport a la gestió del medi natural, i és un model que està en altres indrets arreu del món, i és un model que pot donar molt de si en la gestió del medi natural. Primer, creiem que cal potenciar la policia contra els delictes ecològics, i tant!, i cal potenciar-la possiblement com un altre model, amb la brigada existent a Mossos d'Esquadra, i amb tot el que calgui per procedir a la promoció d'un cos a l'altre, per diverses vies, podria ser perfectament amb una promoció interna voluntària, podria ser perfectament mantenint un cos d'agents rurals coordinat i vinculat a la policia integral de Catalunya, sí, però explicitem-ho ja que legislem, no ho deixem en vies paral·leles que, com se sap perfectament, mai s'arriben a tocar.

I caldria, en segon lloc, crear un cos tècnic de medi natural, que a alguns els pot sonar a poc: «És que potser aquests, com que no aniran armats, ja no serviran...» Al contrari, m'agafo al que vostè deia: «grans polítiques de prevenció». I avui, la majoria de gent implicada en la protecció del medi natural demanen aquest cos tècnic, demanen aquesta especialització, en un país que va madurant, fins i tot, a llicenciatures i a ensenyaments superiors d'especialització sobre la temàtica, i a col·legis que aquesta mateixa cambra està aprovant.

O sigui, hi ha un camí obert per la societat molt abans que per nosaltres i per l'Administració que es podria haver quallat avui en la legislació amb un cos tècnic tan necessari per a la tasca de prevenció del medi ambient. I caldria, evidentment, concretar protocols de coordinació i de relació entre els diversos departaments de l'Administració i de Medi Natural.

És per això que nosaltres mantenim l'esmena a la totalitat i les esmenes parcials, que hauria anunciat al president que les donava per defensades i de forma conjunta.

Em trobo..., amb la darrera paradoxa –vostès potser no hi donaran prou valor– que en la meua llarga trajectòria política avui –no és la primera vegada– defenso quelcom que possiblement un dels sindicats més estimats per mi en aquest país no defensa exactament. Doncs, bé, és fruit del pluralisme democràtic i social, però m'atreveixo, perquè com que jo no sóc la Bet Font i dec ser una mica més orgullós que ella, a dir que a la mitjana o a la llarga també vindran a part de les nostres posicions.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. *(Pausa.)* El que deia Keynes, senyor diputat: «A la mitjana o a la llarga tots calbs.» Però jo ja ho sóc ara. *(Rialles.)*

Per defensar les esmenes a l'articulat..., ja les ha defensat el senyor Ribó. I ara, per fixar la seva posició, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana té la paraula, i, en nom d'ell, l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el febrer de l'any 2002 el Grup Parlamentari d'Esquerra va presentar una proposició no de llei en aquesta mateixa cambra que instava el Govern de Catalunya, que instava el Govern de la Generalitat, a presentar amb caràcter d'urgència el Projecte de llei del cos d'agents rurals de Catalunya per tal que fos debatut i aprovat abans de la tardor.

L'exposició de motius que acompanyava aquella iniciativa parlamentària deia que calia dotar el cos d'agents rurals de Catalunya d'una llei pròpia que establís clarament el model, funcions i competències i que li permetés un correcte desenvolupament.

Avui, senyores diputades i senyors diputats, posem a debat i votació el Projecte de llei del cos d'agents rurals, fruit d'un consens molt ampli entre tots els grups parlamentaris menys un, i que ha fet possible un text transaccionat global, que aprovarem, que difereix en bona part de l'inicialment presentat i que ha comportat la conseqüent retirada de totes les esmenes parcials i a la totalitat presentades pels diferents grups, a excepció, com molt bé s'ha dit, de les d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Aquest Projecte de llei que avui aprovarem, senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari creu, sens dubte, que és necessari i que ha de servir per definir clarament el marc de competència i les funcions del cos d'agents rurals, i alhora dotar aquest cos de l'estructura i de l'organització més eficients per donar resposta a les necessitats de la societat actual en l'àmbit mediambiental; una llei que té per objecte la regulació del cos d'agents rurals i l'ordenació de les seues activitats d'inspecció i de col·laboració en la gestió que es porten a terme en el medi natural.

Per tant, no estem aprovant, però, i això és molt important per evitar malentesos i fins i tot per evitar debats paral·lels, no estem aprovant avui, un marc legal que afecti la globalitat de l'Administració catalana en matèria mediambiental; ni tampoc estem legislant, per exemple, sobre una llei forestal de Catalunya, o no estem legislant, amb aquesta Llei, sobre la conveniència o no de crear, posem per cas, la figura d'una agència de gestió forestal. No estem fent res d'això: estem parlant de dotar el cos d'agents rurals de Catalunya d'una llei pròpia, que reguli el cos i que doni resposta adequada a les seves necessitats.

Per què aquesta Llei? Doncs, perquè el cert és que el traspàs de les competències de medi natural a les diferents comunitats autònomes va deixar els agents fores-

tals en cossos gairebé desestructurats. De fet, el cos d'agents rurals ha funcionat, en els darrers catorze anys, en base a un marc legal feble, a un marc legal molt genèric, massa genèric, com vostès saben: la Llei de cossos de funcionaris de 1986 i també el Decret de 1988 pel qual s'aprova el Reglament del cos d'agents rurals de Catalunya i unes modificacions posteriors que se'n van derivar; un decret que reglamentava aquest cos i que avui podríem qualificar clarament d'obsolet, tot i que, de fet, malgrat considerar-lo ja obsolet, no havia arribat mai a desenvolupar-se plenament, aquest mateix Decret regulador: el Reglament del cos no havia desplegat, posem per cas, les especialitats previstes, ni tampoc l'estructura, ni tampoc l'organització dels serveis, etcètera.

Per tant, ens cal aquesta Llei, ens cal aquesta Llei del cos d'agents rurals, per aquestes raons i de manera molt especial també perquè, afortunadament, en els darrers anys, ha augmentat, de manera molt important, de manera força considerable, la consciència ciutadana a favor de la necessitat de protegir de totes totes el nostre patrimoni natural en el seu conjunt. I seria bo que en els propers anys s'incrementés la plantilla del cos d'agents rurals d'acord justament amb aquestes necessitats i amb aquesta voluntat social.

El Projecte de llei que avui aprovarem dota el cos d'una estructura administrativa i garanteix l'existència d'àrees d'especialització, així com la possibilitat de desenvolupar també la carrera professional dins el mateix cos. El cos d'agents rurals, la funció principal dels quals és el seguiment, la vigilància, la inspecció de totes aquelles activitats que es produeixen en el medi natural, també s'ha dit per part del conseller, va ser integrat el 10 de gener del 2001 al Departament de Medi Ambient i avui compta amb una direcció general pròpia.

Però cal anar –cal anar– més enllà. Els membres del cos d'agents rurals tenen encomanades tasques importantíssimes de suport a la gestió del medi natural, com ara, seguiment d'aprofitaments forestals, reforestacions, tractaments silvícoles, censos, seguiments de fauna i flora protegides, etcètera, però també serveis d'antifurtivisme, investigacions de delictes mediambientals, incendis forestals, tràfic d'espècies protegides, abocaments incontrolats, etcètera, en què el paper del cos d'agents rurals ha estat determinant en moltes zones del nostre país. Però, alhora, no podem oblidar la inspecció de les activitats que es porten a terme en el medi natural; per tant, el paper en la funció d'inspecció.

En el transcurs del tràmit parlamentari d'aquesta Llei hi han hagut diversos col·lectius que han expressat el seu malestar pel contingut i l'aprovació d'aquesta Llei del cos d'agents rurals, així com pel fet que consideren que el Departament de Medi Ambient demostra, amb aquesta Llei, que no té una visió integral i global dels temes forestals i que la política forestal del Govern de Catalunya al llarg d'aquests darrers anys ha estat canviant, ha estat variada, ha estat erràtica i que els canvis creats en l'organigrama del Departament empitjoren, al seu entendre, el funcionament de l'Administració catalana i no donen de cap manera la resposta adequada a les necessitats i els interessos del sector forestal de Catalunya.

Aquests diferents col·lectius, contraris a l'aprovació d'una llei pròpia..., que coincideixen, en bona part, amb els expressats pel portaveu del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds..., doncs, aquest col·lectiu argumenta que no és positiva l'estructura que preveu aquesta Llei, la qual diuen que converteix el cos en una policia forestal que va en detriment de les funcions del foment i assessorament que antigament havia realitzat o històricament havia realitzat la guarderia forestal.

El nostre Grup Parlamentari no comparteix aquesta plantejaments. Ho hem dit adés: aquesta és una llei del cos d'agents rurals i en cap cas és un marc legal de caràcter global de protecció de l'entorn natural.

D'altra banda, és bo recordar que un nombre molt important d'entitats ecologistes, federacions, societats, col·lectius professionals i associacions han recolzat la necessitat que el cos d'agents rurals de Catalunya disposi d'una llei pròpia. Entitats com Depana, com Ipcena, com Ecologistes en Acció, com GEPEC, com Ecologistes de Catalunya, com les societats de pescadors i caçadors, com l'Associació Professional d'Agents Forestals de Catalunya, etcètera, han apostat clarament perquè el cos d'agents rurals tingui una llei d'aquestes característiques, com la que avui aprovarem.

Des del nostre Grup Parlamentari, creiem senzillament que el país necessita un cos d'agents rurals ben organitzat i ben consolidat, amb competències ambicioses, que sigui format per bons professionals motivats i competents i amb unes funcions clares i ben definides. I això, sense cap mena de dubte, no ha d'anar en detriment de les visions tècniques i fins i tot ideològiques que es pugui tenir en el camp del model de gestió mediambiental que es vulgui per a Catalunya.

Certament, el text inicial presentat pel Govern ha variat molt en el seu contingut, fins arribar al text transaccionat final que avui es posa a votació. Unes modificacions que s'han produït especialment en allò que fa referència al detall de les funcions i a les àrees d'especialització, tal i com estableix la disposició addicional tercera, que diu que en el termini d'un any el Govern haurà d'aprovar el decret relatiu a les àrees d'especialització; també, pel que fa referència a la promoció interna, tal i com estableix la disposició addicional quarta; o bé, per exemple, la previsió d'accidents d'agents del cos en pràctiques, i, en conseqüència, preveure la possibilitat, doncs, que pugui quedar ferit algun d'aquests practicants, algun membre del cos en pràctiques, en l'exercici de les seves funcions, i, a causa de les conseqüents seqüeles que se'n poguessin derivar, deixar de ser considerat apte per al seu lloc de treball. Modificacions, també, amb relació al text inicial, pel que fa a la previsió de les categories professionals, als càrrecs de comandament, etcètera.

No em voldria allargar més, el temps que em resta és molt poc. Senyores diputades i senyors diputats, malgrat que en alguns aspectes no s'ha pogut avançar més, creiem que aquesta és una bona llei per als quatre-cents professionals que configuren el cos d'agents rurals de Catalunya i per al servei públic de qualitat que són cridats a realitzar, encara que sigui una redundància, al servei de Catalunya.

Voldria agrair les aportacions dels diferents collectius per tal de millorar el contingut d'aquest marc legal, i, d'una manera molt especial, agrair la tasca rigorosa i minuciosa de l'Agrupació d'Agents Forestals de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, que avui ens n'acompanya una molt bona i àmplia delegació, però de manera particular i en representació d'ells, també, agrair en particular a en Francesc Coll i a en Josep Maria Baget la seva feina rigorosa i de suport a tots els grups parlamentaris. Tinc el ferm convenciment que sense ells –sense ells– i molts altres companys avui el cos d'agents rurals de Catalunya no tindria una llei pròpia. Agrair també al lletrat, el senyor Vicenç Santaló, i als portaveus dels diferents grups parlamentaris els treballs, l'acord, la voluntat de consens en el si de la Ponència.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafel Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Senyor president, senyores i senyors diputats, jo voldria començar la meua intervenció fent una reflexió al que el diputat senyor Ribó ha dit. I fer una reflexió en dos aspectes en els quals nosaltres en un començament coincidíem. I no vol dir que, en algun d'ells, encara nosaltres tenim alguna qüestió de precipitació d'aquesta Llei.

A nosaltres, senyor Ribó, ho sap molt bé, i vostè abans s'hi referia i no volia dir concretament quina formació política, però, ens preocupava una mica el sentit que aquesta Llei s'havia de donar de cossos d'agents rurals. I ens preocupava perquè nosaltres enteníem que hi havia tres models molt diferenciats: un model de prevenció total i absolut, en què nosaltres podríem parlar de tècnics forestals, específicament, concretament, el qual hi havia un col·lectiu que això demanava; podríem fer una altra llei que tingués un gir completament al que és aspecte policial, amb uns agents rurals totalment..., i impregnada la llei amb aspectes policials, o podríem buscar un tercer camí, que era el camí realment de fer una llei mixta, una llei en què anessin els dos extrems de què s'estava parlant i poguéssim buscar realment la funcionalitat de la llei en si.

És veritat, i ho ha dit el senyor Ausàs, que aquesta transaccional que han fet tots els grups parlamentaris ens ha permès realment buscar aquesta solució intermèdia que ha fet, al Grup Parlamentari Popular, poder donar suport a aquesta Llei i tirar-la endavant.

Així i tot, dit això, sí que nosaltres creiem que, a aquesta Llei, li ha faltat un temps més per poder madurar. I ho creiem de debò –ho creiem de debò. Però també és ben cert que no podem justificar que la culpa la puguin tindre els grups parlamentaris, ni, fins i tot, el Govern de la Generalitat. La veritat és que aquest, sembla ser, serà l'últim Ple d'aquesta legislatura i calia realment no deixar passar el temps i no deixar un cos tan important

com els agents rurals sense una llei pròpia. I aquest ha sigut també el motiu pel qual el Grup Parlamentari Popular hauríem donat aquest pas que aquesta Llei hagués sortit endavant. Llei important; en aquest Parlament de Catalunya, hem començat a fer coses que, per mi, tenen unes arrels importants en el que és el nostre país, en el que és la nostra cultura i en el que és la nostra identitat.

Permetin-me que, encara que no tingui a veure amb els agents rurals, faci una mica de rere..., de temps enrere, i possiblement comportat per ser president de la Comissió de Pesca..., aprovàvem un llei també important, que era la Llei de confraries de pescadors. I què estàvem fent? Estàvem adequant, modernitzant una identitat, una institució important a Catalunya, que tanta tasca ha fet i tanta identitat té al món rural de la pesca. I aquí no venim a fer res més, també, que actualitzar, que ficar el dia, que donar un cos jurídic perquè es pugui desenvolupar el que és l'activitat dels agents rurals. I no estem parlant, realment, d'una llei de 1986 amb la qual se crea el cos d'agents rurals amb una transferència que es fa des de l'Estat al que es coneixia com a guarderies forestals, sinó que estem parlant d'arrels més profundes del nostre país, de 1923 i, com no?, el que ja existia el 1932. I és important que, sense perdre aquestos orígens nostres, siguem capaços de donar vida a institucions que tant i tant han servit al nostre país.

Doncs, dit això, han sigut els tres motius bàsics i concrets que a nosaltres nos han fet, realment, prendre i anar a favor d'aquesta Llei de cossos d'agents rurals. I diem que possiblement en un futur, per aquesta precipitació que he dit, que és aliena completament al Govern i a tots nosaltres, sinó la voluntat, realment, que no passés més temps sense que hi hagués un cos jurídic..., i celebrar també que, aquest cos jurídic, hem estat i hem sigut capaços que fos una funció de vigilància i de prevenció, una funció mixta que ha estat capaç que aquestos dos models diferenciats puguin convergir, realment, en un model unificat. I nosaltres estem totalment segurs que haurà de passar el temps, i amb el temps haurem d'anar adequant, cada dia més, aquesta Llei a les necessitats, que cada dia són més importants i més necessàries.

I, per tant, jo vull agrair..., perquè semblava que era una llei fàcil, però Déu n'hi do, els collectius, el que han treballat; Déu n'hi do alguns sindicats, com el de Comissions Obreres, que avui ens honra amb la seua presència, el munt de paper que han fet enviar als ponents d'aquesta Llei, no? Nos ha facilitat molt la tasca. Però jo també vull donar les gràcies a aquells collectius que també hi han participat i han donat unes connotacions realment importants perquè se puguin avindre els dos conceptes de què abans parlava, d'aquesta Llei, que comporta, realment, el més important, que és l'apropament de models i la funcionalitat d'aquests.

Les lleis es canvien amb el temps. Possiblement, d'aquí a uns quants anys, les necessitats nos comportin avançar en uns altres camins, i possiblement hauríem de fer o especialitzar el que és vigilància policial amb un cos determinat de policia integral de què parlava el senyor Ribó, i hauríem de tenir un cos d'agents rurals, purament, tècnics forestals, en matèria pura i dura del que

és prevenció mediambiental. Però, avui per avui, jo penso que Catalunya té una eina important per tirar aquest projecte endavant, i té una eina, realment, perquè l'agent rural, els agents, el cos d'agents rurals, puguin tindre, realment, una llei que els permeti tindre una definició clara, precisa i concreta de les seues funcions.

Jo vull finalitzar donant les gràcies a tots els col·lectius que han participat molt activament en aquesta Llei. La veritat és que els grups parlamentaris..., a vegades, moltes vegades, la majoria de vegades, les nostres lleis, aquests projectes de llei, són la voluntat dels col·lectius, i no són, a vegades, la imperiositat que nosaltres marquem, i això és important, perquè vol dir que estem vivint de cara a la societat. I donar les gràcies a la senyora Bet Font, que esperem que la seva natalitat sigui positiva i vagi tot bé. Donar les gràcies al senyor Jordi Ausàs, a la senyora Marta Camps, al senyor Josep Rull, al senyor Rafael Ribó, que encara que no n'ha sigut el ponent, però ha estat aquí defensant-la, i en alguna cosa hem coincidit; al senyor Santaló, que ha estat el lletrat, i a tots els que han fet possible que avui això sigui una realitat i avui tinguem a Catalunya un cos més important, amb arrels, amb entitat, però amb modernitat, que pugui complir les funcions i les gestions que avui la societat necessita i nos exigeix a tots nosaltres.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marta Camps.

La Sra. Camps i Torrens

Gràcies, senyor president. Senyors i senyors diputats, en primer lloc, vull agrair les diverses aportacions i suggeriments que durant el llarg debat que ha suscitat aquest Projecte de llei ens han fet arribar els diversos representants sindicals del cos d'agents rurals, des de Comissions fins a UGT i CATAAC, així com també les diverses aportacions dels col·lectius vinculats al medi natural, des dels propietaris forestals fins als sindicats agraris, passant pels professionals forestals.

Però vull fer un especial esment de l'empenta i de la insistència de l'agrupació d'agents forestals de Comissions Obreres, majoritaris al cos d'agents rurals, i sense la qual probablement ara no estariem debatent aquesta Llei. Vull agrair molt sincerament la presència d'una representació d'aquest col·lectiu en aquest hemicicle i la presència del secretari general del sindicat al capdavant.

Jo faré una mica, relataré una mica els antecedents d'aquest Projecte de llei. El conseller s'hi ha referit, però em permetran que parli una mica de com ha anat aquest procés, perquè, malgrat l'ampli consens polític assolit avui, no podem oblidar que aquest ha estat un projecte difícil i complicat. Ha estat durant molts anys una de les principals assignatures pendents del Govern de la Generalitat, i fins i tot ha semblat sovint que la seva elaboració ha eclipsat, probablement en excés,

la política forestal que hauria d'haver dut a terme la Conselleria de Medi Ambient.

El fet que s'hagin fet fins a vint esborranys d'aquest Projecte de llei i que, malgrat això, quan va arribar per fi al Parlament, el passat mes de desembre, no agradés globalment a cap grup parlamentari dona fe de la complexitat d'aquesta iniciativa. S'hi van presentar esmenes a la totalitat i gairebé cent vuitanta esmenes parcials a un text de tot just trenta articles. Per tant, estem parlant d'un projecte que ha portat un complicat procés de debat i de consens.

Finalment, però, crec que, entre tots els grups que hem transaccionat i consensuat el text que avui es sotmet a votació, s'ha pogut millorar substancialment el Projecte inicial. Malgrat que s'han pel camí algunes de les propostes que el nostre Grup havia plantejat, globalment podem afirmar que aquesta Llei estableix, per fi, un marc estable de regulació del cos d'agents rurals, que ha de permetre garantir la professionalització i estabilitat laboral del col·lectiu i millorar-ne la seva estructura i organització, en tant que s'estableixen categories professionals i càrrecs de comandament i es defineixen i es faciliten, a la vegada, les vies d'accés i de promoció interna.

És a dir, estem parlant d'un cos especial que requeria una reglamentació específica, però no només perquè es tractava d'agents de l'autoritat, que així ho són perquè els ho confereix la normativa bàsica estatal i perquè actuen en un medi tan especialitzat i que cada cop adquireix més importància, com és el medi ambient, sinó perquè també calia un esforç especial de tots plegats per definir quin model de cos d'agents rurals volem a Catalunya, després de massa anys d'indefinicions, d'experiments fallits i una existència un xic erràtica entre conselleria i conselleria; només cal recordar que des de la seva creació, l'any 86, han passat d'Agricultura a Interior i, darrerament, a Medi Ambient.

Amb aquesta Llei, i un cop hem convingut que el lloc que els correspon és l'àmbit organitzatiu del Departament de Medi Ambient, es configura un cos professional de policia administrativa especial i especialitzada, que ja hi era, senyor Ribó; no es crea res de nou: ja hi era. Es tracta d'un model que no altera en absolut el model de policia integral que volem a Catalunya, sinó que creiem, almenys des del nostre Grup Parlamentari, que es poden establir perfectament vies de col·laboració, perquè en aquest àmbit hi ha feina per a tots, tant per als mossos, com per al cos d'agents rurals, com per als altres especialistes que actuen sobre el medi ambient.

Per tant, estem parlant d'un cos, ho repeteixo, professional, especialitzat, que té encomanada la vigilància, el control, la protecció i la col·laboració en la gestió del medi natural, o la definició que més ens agrada al Grup Socialista: un cos de prevenció integral del medi ambient que, al nostre entendre, s'hauria de configurar com un autèntic cos d'agents mediambientals, a l'estil dels que ja funcionen en altres comunitats autònomes, com poden ser Múrcia, Balears, Andalusia o Madrid; és a dir, uns professionals preparats, capaços d'actuar en tots els àmbits relacionats amb el medi ambient, i no només en l'àmbit relacionat amb els recursos forestals,

que també, i és aquí, precisament, on s'ha arrelat el cos. Però pensem que s'hauria de fer i s'ha de fer un major èmfasi en aquesta ampliació de funcions, de tal manera que els agents rurals segueixin fent la mateixa tasca que ja fan ara, des de la col·laboració i participació en les tasques de gestió en el medi natural i d'extensionisme forestal, fins a la vigilància i control de l'aplicació de la normativa mediambiental, passant per la lluita contra el furtivisme o la prevenció i actuació davant d'agressions al medi ambient. Però també creiem que han d'actuar amb major contundència que amb la que ara ho fan en casos de contaminació de les aigües, de supervisió de la correcta gestió de residus, o de protecció dels recursos marins, o fins i tot, com s'havia plantejat des del mateix col·lectiu, en la custòdia del patrimoni cultural i arqueològic ubicat al medi natural.

És a dir, nosaltres estem per un model que tendeixi a agrupar les tasques de vigilància, control i prevenció sobre el medi ambient, i no, en canvi, a dispersar-les en diversos col·lectius, com ara succeeix en el model d'administració mediambiental actual. Per tant, a la llarga, el model d'administració mediambiental que els socialistes defensem, creiem que aquest model encara hauria d'adoptar més funcions sobre el medi ambient, en col·laboració o, fins i tot, integrant els diversos cossos de vigilància que avui tenim dispersos en diverses àrees.

Malgrat això, considerem que, tal com ha quedat la Llei, es deixen les portes obertes per acabar configurant aquest cos que en podríem dir d'agents mediambientals o agents rurals —diguem-ne que el nom no fa la cosa—, que actuen de forma integral i especialitzada, corresponent a una demanda social cada cop més creixent, com són la protecció i salvaguarda del medi ambient.

És per això que, més enllà del debat sobre categories, funcions o comandaments del cos, que ens ha portat certament moltes hores de debat i d'intentar trobar un consens entre la majoria de grups parlamentaris, nosaltres, especialment, hem fet molta insistència a aconseguir una redacció més acurada dels apartats, dels articles que parlaven de les funcions i de les especialitzacions.

També som conscients —i aquí s'ha posat en relleu—, malgrat l'ampli consens polític assolit, aquesta Llei no satisfà tothom. Els col·lectius més vinculats a la gestió forestal i alguns dels sindicats del cos consideren que amb aquesta Llei no es dona resposta a algunes de les necessitats que tenen els nostres boscos i el nostre patrimoni natural. Però estem parlant de la definició i la configuració d'un cos específic d'agents que actuen sobre el medi natural col·laborant en la seva gestió i preservació, però també inspeccionant, vigilant i controlant, i una gran part d'aquest hemicicle creiem que les dues tasques, senyor Ribó, són perfectament compatibles. És a dir, la vigilància i la inspecció, i les tasques de gestió, de suport a l'extensionisme forestal. Almenys, creiem que la Llei ho defineix així, ho deixa clarament... Perquè hem volgut deixar clar, a través de les nostres esmenes i les d'altres grups parlamentaris, que hi ha d'haver una clara definició sobre quines són també les tasques de gestió forestal i dels recursos naturals, establint-hi les vies de col·laboració necessàries amb els serveis tècnics del Departament. El legislador, en aquest sentit, ha fet la seva feina i ho ha deixat clar.

Ara s'haurà d'exigir a l'Administració que faci complir aquest aspecte.

Un altre debat és el que s'ha volgut plantejar en el si d'aquest hemicicle, però també durant el llarg procés en què s'ha tramitat aquest Projecte de Llei, sobre quin és el model de política forestal que necessita aquest país i que nosaltres considerem que ha de ser fruit d'una important discussió i un ampli consens, per tal de corregir moltes de les actuacions que s'han dut a terme els darrers anys i que, com hi feia referència anteriorment, no han contribuït precisament a disposar d'una administració forestal àgil i competent.

Però no es tracta, en aquests moments o en aquest Projecte de Llei, en aquest debat, de discutir quin és el model i on és el futur de l'Administració ambiental a Catalunya, i com s'haurà de plantejar a partir d'ara. Del que estem parlant és de com s'ha d'articular com s'ha de configurar, com s'ha d'estructurar laboralment el cos d'agents rurals. I, per tant, creiem que aquesta Llei, aquest Projecte de Llei que avui aprovem, en absolut limita, condiciona o distorsiona aquest debat, aquest procés de debat que s'ha d'encetar, sobre quin és el model d'administració forestal, d'administració mediambiental que necessita aquest país, que volem per a Catalunya.

En definitiva, crec que tots ens podem congratular de l'ampli consens aconseguit, i malgrat que el CAR, que el cos d'agents rurals ha de resoldre encara importants carències de mitjans tècnics, de personal, per tal d'assolir la professionalitat i l'eficàcia que tots desitgem i que el nostre medi ambient necessita, considerem que aquesta Llei, aquest Projecte de Llei que ara aprovarem, sens dubte, obre el camí i posa les bases per assolir aquesta fita.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. I, en nom de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des del Grup de Convergència i Unió és avui un privilegi poder defensar i aprovar aquesta Llei, fruit d'una reivindicació força intensa del col·lectiu del cos d'agents rurals. A mi m'agradaria fer una mica de memòria, com a mínim del diputat que els parla, de quin ha estat tot el periple que hem hagut d'anar avançant per tal que avui s'aprovi aquesta Llei.

Jo recordo, juntament amb d'altres diputats presents aquí, un debat a l'Espluga de Francolí previ a les darreres eleccions al Parlament de Catalunya, en el qual diversos candidats a diputats dels grups parlamentaris que avui integren aquesta cambra compareixíem davant l'associació d'agents forestals, d'agents rurals, per explicar quines eren les nostres propostes específiques. Ja aleshores, jo mateix, en representació de Convergència i Unió, em vaig comprometre a aprovar al llarg d'aquest mandat una llei del cos d'agents rurals. I recordo que era un moment que hi havia una certa inqui-

etud dins del cos, hi havia una inquietud perquè no se sabia clarament quin en seria el futur. Fins i tot, hi havia un cert risc que el cos d'agents de rurals acabés, fins i tot, desapareixent, acabés, doncs, esmicolat i repartit entre diversos departaments, hi havia aquella inquietud, i aquella inquietud va ser recollida per diversos, jo diria per la majoria, representants dels partits polítics. I, per tant, la Llei originàriament estava molt concebuda per donar seguretat, per donar aquesta força que permetés continuïtat al mateix cos. I em sembla que amb la Llei que aprovem avui això queda perfectament garantit.

D'altra banda, però, al llarg d'aquesta legislatura també hi ha hagut una evolució en l'estructura administrativa del mateix Departament de Medi Ambient, en el sentit que, tal com hi feia referència l'honorable conseller de Medi Ambient, s'ha creat una direcció general específica, la Direcció General de Prevenció de Riscos del Medi Natural, que, bàsicament, encaixa, agrupa, el cos d'agents rurals. Això hi dóna molta seguretat. Per tant, aquí tenim dues peces que són molt importants: per una banda, aquesta estructura administrativa que el Govern de Convergència i Unió vol continuar mantenint de cara al futur i, per altra banda, la mateixa realitat d'una llei.

Jo m'he volgut remuntar justament a això per explicar quina era la percepció del diputat que els parla amb relació al sentiment, al sentit, que hi havia en el col·lectiu del cos d'agents rurals en aquest moment.

I la Llei que fem avui no és una llei precipitada, no és una llei improvisada, no és una llei feta a corre-cuita, sinó que és una llei meditada. Evidentment que hi havia un debat molt intens sobre quin havia de ser el model, evidentment que hi era, però no crec que el resultat final sigui un resultat que tanqui cap porta, sinó al contrari, n'obre moltes, de portes, n'obre amb relació al mateix col·lectiu del cos d'agents rurals i n'obre amb relació a la col·laboració amb la resta del Govern i a la col·laboració amb la resta del sector.

Nosaltres, d'una manera molt conscient, senyor Ribó, no acceptem aquest model plantejat per Iniciativa per Catalunya Verds de partició de l'actual cos d'agents rurals. Amb unes esmenes referents a les disposicions finals i transitòries vostès estableixen que l'actual cos d'agents rurals, que els quatre-cents integrants al cos d'agents rurals, s'haurien de partir. N'hi hauria d'haver uns quants, no queda perfectament delimitat a la seva proposta, que romandrien en aquest cos, bàsicament amb funcions de gestió, i els altres haurien d'anar a parar al cos dels mossos d'esquadra, a la part més especialitzada de Medi Ambient. Jo crec que això hauria afeblit extraordinàriament el cos d'agents rurals, i, per altra banda, no sé fins a quin punt –no sé fins a quin punt– això hauria ajudat a consolidar un model de gestió forestal satisfactori per al conjunt del país i per al conjunt de les forces polítiques.

Permetin-me que em repeteixi respecte als arguments que han dit d'altres portaveus. Escolti'm, senyor Ribó, no és incompatible fer totes dues coses, no és incompatible fer una tasca d'inspecció, de vigilància, amb una gestió adequada del medi natural, i especialment de

la gestió forestal. En el moment que amb aquesta Llei nosaltres creem les especialitats, que no les tanquem, les obrim, les especialitats –la Llei en fixa quatre, però, evidentment, al llarg del seu desenvolupament reglamentari n'hi podran haver tantes com en facin falta–, no es pot demanar..., de dir: «Escolti, persona específica que pertany al cos d'agents rurals, vostè és això o allò altre.» Jo..., em sembla que l'experiència i el capteniment dels membres del cos d'agents rurals ens permet afirmar amb molta rotunditat que totes dues coses es poden fer perfectament, es poden compatibilitzar, i, a més a més, s'estan fent i s'estan fent bé, i, per tant, la Llei, bàsicament, ve a recollir, a reconèixer, quina ha estat l'actuació dels membres del cos d'agents rurals.

En quins termes? –i permetin-me que subratlli quatre qüestions que han estat essencials per arribar a la transacció entre quatre grups parlamentaris d'aquesta cambra. Primera idea molt important: tot allò que fa referència a funcions era una reivindicació molt important del cos d'agents rurals, o d'un sector molt majoritari del cos d'agents rurals, saber exactament quines eren les funcions que els corresponia desplegar, que els corresponia desenvolupar en base a la seva fisonomia; les llistem, aquestes funcions, i, a més a més, obrim una clàusula residual, una clàusula que permetrà posteriorment d'anar-hi incorporant la resta de funcions que la gestió del dia a dia recomani d'incorporar-hi. Primer element.

Segon element, ja m'hi he referit, que és tot allò que fa referència a la idea de les especialitats..., i creem quatre àrees: l'Àrea de Prevenció i Investigació d'Incendis Forestals, l'Àrea de Fauna Protegida de la Caça i de la Pesca, l'Àrea d'Espais Naturals Protegits i de la Biodiversitat i l'Àrea de Recursos Forestals, amb el manament específic, tal com s'hi ha referit algú anteriorment, que hi hagi aquest desenvolupament reglamentari.

Tercer element: tot allò que fa referència a col·laboració i a coordinació. I, evidentment, no estic d'acord en un dels arguments que emprava el senyor Ribó. Deixa: «Home!, ni la mateixa Llei estableix els mecanismes de coordinació amb d'altres cossos policials.» Escolti, rotundament no: l'article 4.2 bàsicament estableix un mandat molt concret per tal que hi hagi aquesta col·laboració amb cossos i forces de seguretat que tinguin encomanades les funcions de policia ordinària integral. Per tant, col·laboració amb la resta de Govern, i concretament amb el Departament de Justícia i Interior; col·laboració amb d'altres direccions i unitats del mateix Departament de Medi Ambient, i concretament tot el camp de l'aigua i tot el camp de gestió dels residus, i, en darrera instància, col·laboració i coordinació amb la resta del sector forestal.

He parlat de funcions, he parlat d'especialitats, he parlat de coordinació i col·laboració, i acabo parlant del darrer tema, que era també molt important, que era la possibilitat de promoció interna del mateix cos, i això ho relacionem molt, des de Convergència i Unió, amb l'apartat de formació, i aquest ha sigut un dels grans debats.

Finalment, i aquest ha sigut un objecte d'entesa molt important, hem incorporat el que n'hem dit la «dispensa de grau». Aquesta dispensa de grau no rebaixa les

exigències de formació del cos, com algú ha pretès establir, ni molt menys, al contrari: el que dóna són incentius per a la formació interna dels agents del cos rural, per una banda, amb una unitat de formació, i, per altra banda, dóna, i amb coratge, la possibilitat dels membres del cos d'agents rurals a poder promocionar, que amb l'actual estructura excessivament tancada això no es produïa. I, per tant, jo crec que aquest és un dels grans progressos, un dels elements més importants en aquesta filosofia d'una llei que no tanca, sinó que és una llei que obre.

Jo els recomanaria –i ja vaig acabant, senyores i senyors diputats– que, a vegades, val la pena, quan acabem d'aprovar un text, que ens mirem què és el que hem aprovat. Jo els recomano una lectura, una lectura molt detallada, de l'article 2 d'aquesta Llei, els recomano que la facin específicament, punt per punt, d'aquests tres punts, a banda de l'exposició de motius, que, evidentment, és tot el que ens llegim els diputats i les diputades d'aquesta cambra abans i després d'haver aprovat una llei, però els demano específicament la lectura de l'article 2, que fa referència a les finalitats de la Llei per saber exactament amb quin marge ens estem movent.

I acabo, simplement, amb un capítol d'agraïments: donar les gràcies als diversos representants del sector –la senyora Marta Camps s'hi ha referit–, a UGT, a CATA, a la Comissió Obrera Nacional de Catalunya; donar les gràcies als membres del Departament de Medi Ambient, a l'inspector del cos, el senyor Mur, al secretari general del Departament de Medi Ambient, el senyor Morera, al director general de Prevenció de Riscos, el senyor Escorihuela. I acabo, simplement, agraint la presència d'una representació tan nodrida del cos d'agents rurals, i concretament, escolti'm, ha estat un plaer de treballar amb Comissions Obreres, amb l'agrupació d'agents rurals de Comissions Obreres, ha estat un autèntic plaer, perquè demostra que es pot fer una feina extraordinàriament ben feta. Després de cada reunió de ponència teníem exactament quin era el plantejament, quin era la presa de posició, d'aquest sindicat específicament. Jo, francament, els he de reconèixer que m'havia trobat molt poc al llarg de la meua etapa com a diputat del Parlament de Catalunya una diligència tan intensa i tan important, i, per tant, per part dels quatre ponents que, finalment, aprovarem aquesta Llei amb majoria ha estat un autèntic plaer, estic convençut que per a Iniciativa també. I acabar, simplement, agraint al lletrat Vicenç Santaló, doncs, una certa flexibilitat que ens ha permès, finalment, arribar a aquest acord.

Moltes gràcies, doncs, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. (*El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.*) Senyor Ribó, demana la paraula?

El Sr. Ribó i Massó

Per contradiccions, president.

El president

Té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Sí, nosaltres hem dit al començament de la intervenció que es podria dialogar sobre molts aspectes de diversos models, però vull recordar aquí que fa quinze dies, en ponència, encara es plantejava la possibilitat d'ajornar aquest text. Érem tots prou responsables per encara tenir una consideració per si ajornàvem o no aquest text.

Nosaltres no volem crear dos cossos, senyor Rull, nosaltres volem crear-ne un, el cos tècnic, i potenciar-lo, dignificar-lo, dotar-lo. Nosaltres creiem que hi ha una altra temàtica, que és la de la policia integral de Catalunya, que han defensat una majoria de grups –començant, senyora Camps, pel seu Grup–, que en aquesta Llei, fora d'una referència de col·laboració –només faltaria que no s'hi digués «col·laboraran», i, senyor Rull, és una paraula maleïda, «col·laborar», eh?, perquè hem patit molts anys els Mossos d'Esquadra encotillats perquè al seu dia es va pactar que serien només policia de col·laboració, i hem hagut d'utilitzar fòrceps per anar-ne traient més coses... Que no passi el mateix ara. És aquest, l'avertiment que fem nosaltres.

I, per últim, senyor Rull i senyora Camps, no sé qui farà el proper pressupost de la Generalitat de Catalunya, però els pressupostos són el moment de la veritat, i fins ara, en aquests moments de la veritat, poc s'ha lluit per part dels molts que s'han omplert la boca aquí..., de debò incrementar els recursos per a aquesta temàtica.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat.

No hi ha cap intervenció, cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Sotmetem ara a votació l'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 126 en contra i cap abstenció.

A continuació, també, les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds números de la 2 a la 52.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 4 vots a favor, 126 en contra i cap abstenció.

A continuació, passem a la votació del Dictamen, el preàmbul i el títol del Projecte de Llei.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 125 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Projecte de Llei de suport a les famílies (tram. 200-00078/06)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de Llei de suport a les famílies. El presenta

l'honorable consellera de Benestar Social, l'honorable senyora Irene Rigau.

(Pausa.)

Prego a les senyores i als senyors diputats que facin silenci, si us plau, i que si s'han d'absentar, ho facin ràpidament. (Pausa.) Prego a les senyores i als senyors diputats l'agilitat que puguin en sortir d'aquesta cambra.

Té la paraula, senyora consellera.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Irene Rigau i Oliver)

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Senyores i senyors diputats, és per a mi un honor poder presentar al Parlament de Catalunya el Projecte de Llei de suport a les famílies.

Disposar d'aquesta Llei ha estat un objectiu del Govern en aquesta legislatura, si bé el reconeixement i suport a la família ha estat sempre present en la nostra acció política, perquè les famílies es troben al cor de la nostra societat i són el fonament del nostre futur. Per això, el Govern de Catalunya està compromès a enfortir la vida familiar i a desenvolupar i intensificar les polítiques que donen suport a la institució més valorada pels catalans i catalanes. El Projecte de llei que avui presentem té en compte les necessitats de la Catalunya d'avui i posa les bases per donar resposta a les del futur.

Aquesta legislatura ha estat, i és, molt important per a les famílies catalanes. Al seu inici es va crear la Secretaria de la Família com a manifestació inequívoca de la voluntat d'enfortir i continuar aplicant les polítiques de suport. Era el febrer del 2000. Prèviament, al bell inici d'aquest període parlamentari, s'havia acordat amb el Partit Popular impulsar una proposició de llei de suport a les unitats familiars i s'havia també acordat amb Esquerra Republicana la presa en consideració de la Proposició de llei ja presentada per ells al Parlament i el compromís de negociació prioritària entre ambdues formacions per al contingut d'aquesta, compromisos acompanyats de la voluntat d'obrir l'acord a totes les forces parlamentàries, voluntat que ha estat present en tot el tràmit.

La voluntat política de promoure aquesta Llei es sustenta en un compromís electoral de la nostra coalició, Convergència i Unió, que en la seva proposta de govern per a Catalunya en aquesta legislatura definia la família com a nucli de la nostra societat i es comprometia amb diferents línies força, com són l'enfortiment de la família, la conciliació de la vida laboral i familiar, l'atenció especial a les famílies nombroses, i també amb les que realitzaven i realitzen un major esforç social.

Paral·lelament a la creació d'una ponència conjunta entre totes les forces polítiques al si de la Comissió de Política Social d'aquest Parlament, que es va constituir per definir el contingut de la Llei, des del Govern avançàvem en tres direccions: la de diagnòstic i coneixement de les necessitats de les famílies; la implantació de mesures de suport i creació de serveis i ajuts, i la d'avançar en les mesures de conciliació horària.

Permetin-me que en destaquï algunes concrecions. El maig del 2001 presentàvem un estudi sociològic sobre «Els valors i actituds de la població catalana envers la família». El gener del 2002 presentàvem l'informe sobre «La situació de la família a Catalunya: un intent de diagnòstic». Aquest informe va representar una novetat en el panorama peninsular, en què la recerca sobre polítiques de família es troba tot just en els seus inicis. El juliol del 2002 es va fer públic l'informe de «Propostes d'intervenció per a la conciliació d'horaris familiars, escolars i laborals». El mes d'abril s'havia aprovat la Llei 6/2002, de mesures relatives a la conciliació del treball amb la vida familiar del personal de les administracions públiques catalanes.

Pel que fa a ajuts, l'any 2000 el Departament de Benestar i Família va obrir una convocatòria d'ajuts per a famílies amb infants menors de tres anys, que el 2002 es va estendre a les famílies nombroses amb infants fins a sis anys i el 2003 ha pres caràcter universal. Podríem, també, citar la promoció de places de llars d'infants; de places residencials per a gent gran; l'inici del Programa de mainaderia; el programa «Viure en família»; la creació de serveis d'assessorament i orientació familiar, entre altres mesures ja preses.

Però tornarem..., i ens tornem a situar en l'àmbit parlamentari. En no prosperar la Ponència conjunta, es va demanar des d'aquesta cambra al Govern que es tramités abans que acabés el període de sessions el Projecte de llei de suport a les famílies. També se'ns indicava que per elaborar aquest text es prenguessin en consideració els textos presentats pels diferents grups parlamentaris a la Ponència conjunta, i així ho hem fet. El 24 de desembre del 2002, el Govern aprovà el Projecte de llei i l'entrà al Parlament el dia 30. Prèviament havíem analitzat les demandes dels membres de l'Observatori de la Família, les aportacions dels diferents departaments de la Generalitat, i també hem comptat, entre altres informes, amb el Dictamen elaborat i aprovat per la Comissió Permanent de l'Àrea Socioeconòmica del Consell de Treball Econòmic i Social.

Els objectius de la Llei que avui presentem en aquesta cambra persegueixen l'increment de la qualitat de vida de les famílies, la protecció dels seus membres, el foment de la solidaritat inter i intrageneracional, la conciliació de la vida laboral i familiar i donar suport a les famílies que viuen en situacions especials.

Com poden constatar, no és objectiu d'aquesta Llei definir un model de família ni determinar qui conforma una unitat familiar. Aquesta és una llei de mesures de suport en què els seus destinataris, d'acord amb el marc normatiu, són els que es regulen mitjançant la Llei 9/98, de Codi de família, i a la Llei 10/98, d'unions estables de parella. En tot cas, es garanteix la no-discriminació dels fills amb independència de la relació de filiació. També es poden acollir a determinades mesures determinades situacions equiparades en aquesta Llei.

Voldríem destacar que per donar compliment als objectius fonamentals, aquesta Llei combina de manera equilibrada el suport procedent d'ajudes econòmiques, directes o indirectes, i l'oferta de serveis per a infants, per a gent gran, per a famílies. Alhora es compatibilitza, tam-

bé, la característica d'ajut universal en determinades prestacions amb la d'ajut escalonat segons nivell de renda. També es pot constatar com es generalitza l'oferta de determinats serveis i s'avança en l'eliminació progressiva de barreres d'accés a determinats ajuts i serveis per part de les classes mitjanes, i s'aborda de manera ben innovadora el fenomen de la dependència en espera de comptar amb una regulació estatal que universalitzi aquest dret.

Per altra part, voldríem destacar el caràcter de llei de bases del Projecte, que recull l'esperit de diferents lleis sectorials i preveu també mesures d'aplicació immediata. Molt especialment, volem fer esment de l'establiment de prestacions econòmiques de caràcter universal que es configuren com a drets subjectius no subjectes a disponibilitats pressupostàries. Així mateix, la Llei estableix prestacions de serveis i els configura en determinats casos com a drets subjectius gratuïts o subjectes contra prestació en funció de la capacitat econòmica del destinatari.

El Projecte que estem presentant és fruit de la voluntat de donar una estructura coherent i un tractament integral a les polítiques públiques relacionades amb la família a Catalunya. No és una mera suma de polítiques sectorials ni un agregat d'accions concretes, sinó un conjunt d'accions de suport a la institució familiar i als membres que la componen que fa compatible la política familiar amb els grans objectius de la política social del Govern i amb la viabilitat financera de les distintes polítiques de benestar.

Aquest Projecte de llei s'estructura en 6 títols, amb els seus capítols corresponents, 47 articles, 8 disposicions addicionals i 3 disposicions finals.

Vull subratllar que la Llei explicita que per obtenir qualsevol mesura de suport les famílies han de complir i garantir el respecte dels drets dels infants i dels adolescents. Per això es prenen mesures quan existeixen decisions atemptatòries contra els drets dels infants i els adolescents i també quan es produeix el trasllat d'infants a altres països en condicions que no garanteixen el seu desenvolupament.

Aquesta Llei és el resultat d'un important treball interdepartamental, realitzat conjuntament des de la Secretaria General del Departament de Benestar i Família, en especial l'Assessoria Jurídica, les diferents direccions generals i des de la Secretaria de la Família. Des d'aquí vull donar les gràcies especialment a l'honorable senyor Joan Vallvé i a la senyora Anna Maria Geli, que han compartit en diferents etapes l'elaboració i el seguiment d'aquest Projecte de llei.

Cal afegir que el Projecte de llei ha millorat en el seu tràmit parlamentari. Per això vull donar les gràcies als diputats membres de la Ponència: senyora Dolors Comas, senyora Dolors Nadal, senyor Ernest Benach, senyora Marina Geli i la senyora Conxita Tarruella.

Permetin-me que agraeixi efusivament la tasca decidida, diligent i elegant que ha portat a terme la diputada Tarruella, que ha posat al servei d'aquest Projecte de llei tota la seva valuosa experiència parlamentària i la seva llarga experiència en el camp de les polítiques socials i de protecció de la infància, i, el que és més

important, la seva il·lusió i el seu positivisme, perquè sense la seva sana complicitat no hauria arribat avui aquí.

També vull reiterar el reconeixement al diputat Benach, amb qui, d'acord amb el seu Grup Parlamentari, hem coincidit a veure la importància i la necessitat de poder comptar amb una llei del nostre Parlament que doni suport a les famílies catalanes. I des d'aquesta entesa hem construït un acord més extens que ens ha de permetre la viabilitat de la Llei, llei que quan compti amb el seu total desplegament repercutirà positivament en la vida de prop de sis-centes mil famílies catalanes. Deuen estar d'acord tots vostès amb mi que aquest és el principal valor d'aquesta Llei.

Senyores i senyors diputats, per acabar agraeixo altra vegada el treball fet per tots els grups, inicialment en la Ponència conjunta, més endavant a través de les esmenes introduïdes, i vull agrair també l'acord assolit, i els demano la votació favorable al Dictamen emès per la Comissió de Política Social.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Per defensar les esmenes a la totalitat del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, n'ha presentat dues..., i per a la defensa de les seves esmenes té la paraula ara la il·lustre diputada la senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup ha presentat una esmena a la totalitat al Projecte de llei de suport a les famílies, i una altra, que va ser presentada amb posterioritat, amb text alternatiu, amb la qual cosa fonamentàvem l'esmena a la totalitat en un model diferent de les polítiques de suport a les famílies que nosaltres sustentem i que intentaré presentar a continuació.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Voldria començar assenyalant una obvietat, que és que el fet que avui se'ns plantegi l'aprovació d'un projecte de llei sobre suport a les famílies ens està indicant una mancança molt important que hem tingut en el nostre país respecte a aquesta qüestió. El cas –i per diferents raons, i vull referir-me al cas de Catalunya, perquè també moltes de les polítiques de suport a les famílies també procedeixen d'actuacions que tindrien el seu origen en l'Estat espanyol, i no vull fer, en tot cas, doncs, una història de tot–, però el cas és que amb més de vint anys de govern de la Generalitat de Catalunya per part de Convergència i Unió, i malgrat la importància cabdal que s'atorga a la família dintre del seu ideari, no hi ha hagut fins ara aquesta concreció en forma de projecte de llei de polítiques de suport a la família.

Jo diria que hi ha hagut, per part del Govern de la Generalitat, un important suport moral a les famílies, però en canvi una manca de suport material i efectiu amb polítiques efectives de suport a les famílies. En un context en què això ens dona un important retrocés o una diferència molt substancial respecte a altres països de la Unió Europea, on les polítiques familiars van molt

per davant de les que nosaltres tenim, i amb uns resultats en el nostre país en què la família passa a ser o ha sigut un dels elements bàsics d'atenció d'assistència, de suport als seus membres. I, per tant, un element bàsic com a subministradora de benestar en el marc d'un context de molt poca responsabilitat pública en l'atenció i assistència a les persones. I ha sigut, en aquest sentit, la institució que ha sustentat les situacions d'adversitat dels diferents membres, de les diferents persones.

I, per altra banda, quan parlem de família no hem d'oblidar que són les dones les que bàsicament duen a terme la tasca de cura i assistència als membres dels components familiars. Per tant, el fet que no tinguem una política de suport a la família vol dir que en el nostre país són sobretot les dones les que tenen, pateixen, les contradiccions d'haver d'assumir tota una sèrie de tasques socials i haver d'assumir responsabilitats familiars, ajuntant-se, en el cas de les dones, en forma de manca de temps, bàsicament, i amb manca moltes vegades d'atencions personals el fet d'haver d'assumir tota una sèrie de tasques i responsabilitats.

En aquest context, per altra banda, no hem d'oblidar que la família a Catalunya s'ha transformat, i molt, en els darrers decennis. Aquesta transformació ha respost bàsicament a tres grans tendències. Per una banda, a la diversificació de les formes de convivència familiar. La realitat homogènia i estandarditzada del model tradicional ha anat donant lloc, progressivament, a un escenari molt més heterogeni i diversificat de formes de convivència familiar. Tant és així que avui, en el conjunt de la Unió Europea i també en el cas de Catalunya, la suma de llars unipersonals, unigeneracionals i monoparentals, de parelles de fet i de parelles del mateix sexe esdevé majoritària. Per tant, parlar de família avui en dia vol dir parlar de moltes i diferents formes d'entendre la convivència.

En segon lloc també podríem parlar d'una mena de tendències que aparentment són contradictòries, però amb la fragilitat dels llaços conjugals –que és una tendència que és evident en el nostre context–, hi ha hagut, al mateix temps, el reforçament dels vincles intergeneracionals: l'allargament de l'esperança de vida junt amb el retardament de la independització dels joves ha contribuït a fer més visibles a Catalunya, però també això és així en la major part de països de la Unió Europea, tot el conjunt d'intercanvis materials efectius, socials i simbòlics que hi ha entre generacions. Els canvis socials i demogràfics han contribuït a modificar les característiques i naturalesa, evidentment, d'aquestes relacions, que són més igualitàries i fluïdes que temps enrere.

I en tercer lloc, un altre component important són les dificultats de superar les desigualtats i segmentacions de gènere. La inserció de les dones en el món laboral ha obert noves oportunitats, però també noves pautes de desigualtat, ja que la presència desigual d'homes i dones en l'espai públic persisteix, l'avenç cap a la paritat en l'espai domèstic és molt restringit. I això, en el context de les famílies també s'expressa, de vegades de manera conflictiva, i de vegades, per altra banda, avançant-se o anant per davant dels propis canvis que a nivell social hi ha en aquest terreny.

En aquest context, quines han sigut les polítiques públiques que hem tingut a Catalunya? Per una banda –ja m'hi he referit abans– un predomini per part del Govern de Convergència i Unió d'una retòrica familiarista que ha donat molta importància a la família, però que ha fet molt poc per ajudar a desenvolupar les seves funcions. En aquest context jo parlaria de la residualitat de les polítiques públiques de família a Catalunya, perquè justament hi ha una contradicció amb el fet que aquesta retòrica familiarista ha impactat en l'imaginari col·lectiu de la societat catalana –efectivament, la família és una institució molt valorada–, però ha entrat en flagrant contradicció amb la feblesa i residualitat de les polítiques autonòmiques de suport a les famílies, contradicció que està ja essent ben sentida en amplis sectors socials. I els resultats són clars: taxes de natalitat molt per sota de les desitjades, dificultats grans d'emancipació per part dels joves, nivells molt alts de precarietat de les dones, percentatges enormes de demanda no atesa a llars d'infants... I el mateix podríem dir amb relació a l'atenció a la gent gran.

I hauríem de parlar també de com això contrasta amb la redefinició i innovació que hi ha hagut a tota la Unió Europea de les polítiques familiars. L'estancament de les polítiques familiars a Catalunya contrasta –hi insisteixo– amb el dinamisme i la innovació de les polítiques de família en països socialment més avançats de la Unió Europea. Per posar uns exemples: les prestacions directes a les famílies a Catalunya se situen en una cinquena part de les que existeixen en la mitjana de la Unió Europea. La cobertura, per exemple, de places públiques per a infants de zero a tres anys se situa trenta punts per sota dels països nòrdics, o en la meitat dels continentals. O la mitjana de la Unió Europea multiplica per cinc la despesa en habitatge del Govern de Convergència i Unió. Estem, per tant, molt per darrere del que en altres països s'està fent.

En aquest context se'ns presenta un projecte de llei que, en la fase de presentació d'esmenes, s'ha vist modificat en part i que al nostre entendre no compleix, en tot cas, els requisits, o no compleix les expectatives del que hauria de ser una política de suport a la família decidida i que ens situés molt més a prop d'aquests països de la Unió Europea, que, com deia ara mateix, van molt per davant quant a polítiques públiques de suport a la família.

Evidentment que la Llei té aspectes positius, evidentment que aquesta Llei té aspectes positius. En diré alguns: el mateix fet que s'amplien clarament drets democràtics, en la mesura que la pròpia Llei reconeix com a família moltes situacions diferents, i aquesta diversitat de formes de convivència estan recollides en la Llei. Hi estan recollides en la mesura que es diu que s'aplicarà la Llei 9/98, de Codi de família, i s'aplicarà la Llei 10/98, d'unions estables de parella. I la interpretació que fan els serveis jurídics de l'aplicació d'aquestes lleis és que es considera família diversos supòsits: el matrimoni amb fills o sense; la unió estable heterosexual entre un home i una dona amb fills o sense; la família monoparental, formada pel pare o la mare i el seu fill o fills que en depenguin econòmicament; la família formada per un fill i el seu pare o mare, o tots dos alhora, que en depenen econòmicament; la unió estable

homosexual formada per una parella de persones del mateix sexe que convisquin maritalment i manifestin la voluntat d'acollir-s'hi en la forma prevista legalment.

Això ens ho diuen els serveis jurídics de la cambra. Nosaltres hauríem preferit que hi hagués més garanties en la pròpia Llei de família, especificant-ho en el mateix redactat de la Llei. Però el que sí que és cert, i això és positiu per a nosaltres i ho vull remarcar, és que la mateixa Llei que se'n presenta fa aquesta ampliació de drets democràtics en considerar família moltes situacions diverses de formes de convivència. I això ho hem de dir.

I un altre aspecte que ens sembla positiu també: la definició de l'etapa de zero a tres anys com a etapa educativa. Es diu molt lleument, però es diu. I això és important front a l'ofensiva que hi ha hagut per part del Govern de Madrid de no considerar com a etapa educativa, en la pròpia Llei d'educació recentment aprovada, aquesta etapa de zero a tres anys.

Ens sembla important, també, que la Llei recull en tot moment i a través de les esmenes aportades pels diferents grups –per tots, en aquest cas–, que l'acolliment i l'adopció siguin equiparats als fills naturals que puguin existir en una família. Per tant, aquesta equiparació de situacions ens sembla importantíssima.

També l'extensió de l'atenció precoç fins als sis anys, cosa que fins ara no estava garantida; el fet que la mateixa Llei digui que aquesta atenció serà universal i gratuïta. Per què ho assenyalo com a important? Perquè això és la consolidació d'un dret i l'ampliació d'aquest dret. I això, evidentment, hem de reconèixer que es dona i, per tant, entenem que és important.

O la Llei reconeix prestacions econòmiques universals. Això també és positiu, que s'entengui que aquest nou dret, aquestes prestacions econòmiques –insuficients per part nostra– fins als tres anys, i fins als sis anys en el cas de les famílies nombroses, absolutament insuficients i amb molt poques garanties que pugui avançar-se cap a la seva extensió, perquè la pròpia Llei no dona aquestes garanties.

Per tant, que la Llei té aspectes positius? En té. I aquests aspectes nosaltres els votarem afirmativament –i ja ho diré després– en el seu articulat. Però, pot considerar-se aquesta Llei un primer pas des del punt de vista d'avançar cap a polítiques de suport a la família? Doncs és un pas tan petit, és un pas tan minso i és un pas, en tot cas, que no avança de la forma que nosaltres entenem que s'hauria de fer, que nosaltres, per aquesta raó, mantenim les nostres esmenes a la totalitat.

És un pas molt modest, deia. Per què és un pas molt modest? És un pas molt modest justament per dues raons: una, perquè és una llei que no dona garanties. Dona molt poques garanties. Jo no entenc com una llei no està essent un instrument de garanties als ciutadans i ciutadanes de la seva aplicació. Només cal veure –només cal veure, en aquest sentit– la disposició final tercera de la Llei. La disposició final tercera, que diu: «Els títols III i IV, i els articles 11 a 13, 32 a 36, 39, 41, 42 i 44» –no és poca cosa!: dos títols sencers i una munió d'articles– diu: «s'apliquen en funció del que estableixen

les lleis de pressupostos, les disposicions reglamentàries que desenvolupen els dits títols i articles i els convenis, els plans o els programes que s'aproven.» És a dir, és un cant al futur; és a dir, ja veurem què fem, segons si tenim diners, segons si fem plans o no els fem, segons si fem convenis o no en fem, segons que a Madrid aprovin determinades coses o no les aprovin... De tal manera que coses tan importants com les polítiques de suport a la dependència, com la prevenció de violència de gènere, serveis residencials amb relació a la violència de gènere, el Fons de garantia de les pensions alimentàries, totes les mesures fiscals, les mesures de conciliació de la vida familiar i laboral, el que són les prestacions per part múltiple, ajut a adopció, etcètera. Tot el que és..., el que fa referència a l'escola, l'educació infantil... Tot això –tot això– queda posposat, queda posposat, que hi hagi plans, convenis, disponibilitat pressupostària, etcètera.

De tal manera que, per exemple, he de dir que estic molt contenta –estem molt contents des d'Iniciativa per Catalunya Verds– que s'hagi recollit aquella esmena, que nosaltres considerem importantíssima, d'introducció d'un permís de paternitat de quatre setmanes com a dret propi dels homes, dels pares. Això està recollit a la Llei, però no tenim cap garantia que això arribi a aplicar-se en un futur, ni que sigui pròxim. No en dona garanties, aquesta Llei. Depèn dels plans, depèn de si el Govern de Madrid, a més a més, té ganes de fer-ho o no té ganes de fer-ho.

Per tant, és una llei que no ens dona garanties. I, per tant, per nosaltres, és ben significatiu del tarannà d'aquest Govern que faci una llei que no es pot aplicar: figurar sense comprometre's, figurar sense complir. Vostès ens presenten una llei que quedarà molt bé de cara a les futures conteses electorals com a bandera electoral, però el que m'agradaria és que, a més a més d'això, donessin garanties als ciutadans del compliment que es pot avançar cap a aquests aspectes. De la mateixa manera que, allà on es preveu, en les disposicions addicionals, que es pot ampliar les prestacions econòmiques, per exemple, és significatiu que s'utilitzi el potencial, «el Govern podrà»; no «el Govern farà», sinó «el Govern podrà». I això apareix en diferents moments.

Per tant, aquest és un element. Però, per altra banda, l'element més important per nosaltres, encara més que aquest, és que aquesta Llei no consolida pràcticament nous drets. N'he citat alguns; sí que en fa, eh?, alguns, però avança molt poc –avança molt poc. I és en aquest sentit que nosaltres entenem que caldria haver avançat molt més en el que és nous drets de ciutadania, bàsicament concretats amb la prestació de serveis públics, amb major responsabilitat pública, i, per altra banda, amb altres elements que ara intentaré presentar amb el temps que em queda.

Dir, en tot cas, que, en el nostre cas, en el text alternatiu que hem presentat, queden, com a elements conceptuals..., que és que nosaltres entenem que l'objecte a qui s'haurien de dirigir les polítiques de suport a la família..., no haurien d'anar tant adreçades, com fa aquesta Llei, a protegir la institució, sinó més aviat a protegir les persones amb responsabilitats familiars. Hi han

molts moments on justament l'objecte és protegir la institució.

Com nosaltres entenem també que les polítiques de família haurien de fer possible el dret a la família, a unes relacions familiars de qualitat, amb un nou model d'articulació entre el temps familiar i la resta d'àmbits de la vida quotidiana; que caldria que generés les condicions que permetin desenvolupar tota la diversitat de projectes i models familiars amb igualtats de condicions, sense discriminacions; que la política de família hauria de permetre fer possible la maternitat i paternitat desitjada.

I vull fer èmfasi en això, perquè vostès plantegen una política de família amb orientació natalista, ho diuen en diferents moments: «Volem afavorir la natalitat.» Nosaltres entenem que no és que s'hagi d'afavorir la natalitat, s'han d'afavorir les condicions per fer possible que aquella vella reivindicació, que, per altra banda, des del feminisme, fa molts anys es portava a terme o s'estava reclamant, de tenir els fills que es vulguin en el moment que es vulguin, per tant, la paternitat i maternitat desitjada i responsable, això ho faci possible. Perquè avui no es poden tenir els fills que es volen en els moments que es volen precisament perquè no hi ha condicions perquè això sigui així. La precarietat dels contractes laborals, els preus desorbitats dels habitatges, les dificultats, per tant, que les parelles joves puguin tirar endavant els seus projectes de vida de parella, fan molt difícil –molt difícil– que es pugui tirar endavant els projectes de paternitat i maternitat desitjada.

Per nosaltres, la qüestió més rellevant, el que ens falla sobretot en aquest Projecte, és que entenem que una nova orientació de les polítiques familiars està relacionada amb la creació d'un nou catàleg de drets socials que tinguin la seva plasmació en l'existència d'una xarxa de serveis d'atenció personal de responsabilitat pública.

Cal passar de la política de concedir ajuts de forma discrecional i amb criteris assistencials a la política de subministrar serveis i prestacions com un dret de ciutadania i, per tant, de caràcter universal. I em refereixo, en aquest cas, a l'atenció a la infància, a l'atenció a les persones amb situació de dependència i al dret a l'accés a l'habitatge com a nous drets de ciutadania que haurien de ser garantits. Per cert, el dret d'accés a l'habitatge està recollit a la Constitució espanyola, però no s'estan duent les polítiques perquè això sigui possible.

Es tracta, en definitiva –i amb això acabo– que les institucions públiques comparteixin amb les famílies la responsabilitat en el benestar i qualitat de vida dels seus membres, no tant per suplir les funcions que la família té, sinó per facilitar a les persones amb responsabilitats familiars l'exercici de les seves funcions i garantir el dret a la cura i el dret a unes relacions familiars de qualitat a partir dels valors de l'autonomia personal i de la igualtat.

En aquest sentit, nosaltres entenem que les polítiques de crear una xarxa de serveis de proximitat de responsabilitat pública són prioritàries; les polítiques de conciliació de la vida familiar amb la resta d'àmbits de la vida quotidiana són prioritàries; les polítiques de pres-

tacions econòmiques són importants però complementàries a les anteriors, no tenen sentit per si soles si no és acompanyades d'aquesta política de serveis i de conciliació, i evidentment també les polítiques que van adreçades als col·lectius més vulnerables i, per tant, a combatre les desigualtats entre famílies com una expressió de les desigualtats socials.

Res més, senyors diputats, senyores diputades; demano la votació, en tot cas, a aquesta esmena a la totalitat i el retorn del Projecte de llei al Govern.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas. Ara, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula, per defensar les seves esmenes, la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, la necessitat de disposar a Catalunya d'una autèntica política de suport i de protecció a les famílies, tant des de la perspectiva de les prestacions econòmiques i assistencials, com també des del vessant de suport i de protecció i del seu reconeixement social no es resoldrà avui, senyores i senyors diputats, tot i haver hagut d'esperar vint-i-quatre anys perquè es porti a aquest Parlament una llei de família.

I no es resoldrà aquesta situació, primer, perquè no estem davant d'una llei; del que estem davant és d'una mena de catàleg, d'una col·lecció, d'un compendi d'altres lleis, o també d'un catàleg, d'una recopilació d'ajuts que havien estat impulsats, per cert, ja, i amb anterioritat, pel Partit Popular, i després, senyores i senyors diputats, m'hi referiré.

Vostè deia, honorable consellera, just el contrari. És a dir, que aquesta Llei no era en cap cas una col·lecció o un compendi d'accions anteriors. Potser té raó, perquè el que és aquesta Llei és una mena de calaix de sastre on tot es barreja i es vol donar l'aparença que s'emprenen actuacions noves, quan realment la Llei no estableix obligacions concretes i, el que és més important, no estableix terminis de compliment per al Govern de la Generalitat. És a dir, per dir-ho de forma clara, un cop s'aprovi aquesta Llei avui, el Govern no tindrà cap obligació que els destinataris puguin exigir el seu compliment al Govern de la Generalitat.

Tant és així, que ha estat una transacció amb el Partit Popular el que ha permès que, a l'article 1, en recollir els objectius i els principis de la Llei es parlava exclusivament d'unes vaporoses, d'unes inconcretes, d'unes ambigües bases..., hem aconseguit passar del terme «bases» a «mesures per a una política de suport i protecció» i a l'objectiu de regular «drets». Vull recordar que la paraula «drets» no apareixia en cap moment, ni en l'inici, ni en les finalitats, ni en l'objectiu d'una suposada Llei de protecció a la família com a eix vertebrador de les relacions humanes, com a principal transmissora de valors i com a element bàsic de solidaritat intergeneracional. De fet, en situacions molt difícils,

aquest país hauria rebotat per les seves costures si no hi hagués hagut aquesta actuació solidària per part de les famílies.

Però també ha centrat el debat d'aquesta Llei allò que s'ha d'entendre per «família»; és a dir, quin és el concepte de «família», quins són els destinataris d'aquesta Llei.

I vostè, senyora consellera, ha fet un joc de paraules dient que no hi havia un concepte, que no hi havia un model de família a la Llei. I això no és cert. N'hi ha un de model de família a la Llei, i, per cert..., escolti'm, és molt respectable, però el model de família que es conté a la Llei és el model que vostè ha pactat amb Esquerra Republicana. I és respectable, es diferencia completament de l'ideari que havia tingut Convergència i Unió, però sí que hi ha un model de família, i és un model de família que canvia completament el plantejament que havia fet fins ara Convergència i Unió.

I vull deixar clara quina és la postura del Partit Popular, de bell antuvi, perquè per nosaltres és cert, és evident que hi ha hagut una transformació molt important en els models familiars. És clar que en la nostra societat, al costat del matrimoni, hi ha formes de convivència que han passat de la condemna a la tolerància, i que estem en una situació, doncs, pràcticament de plena acceptació social d'aquestes noves formes de convivència. Però el que és cert és que estem parlant de realitats socials diferents, i que és precisament per això, perquè són realitats socials diferents, que han tingut respostes diferents i diferenciades, tant a la jurisprudència, com a les lleis autonòmiques, com fins i tot també a les lleis aprovades per l'Estat.

I vull recordar el marc en què s'enquadra aquesta Llei, perquè em sembla que no és balder. Jo vull recordar que fa molt poc temps, l'any 98, aquest Parlament va aprovar tres lleis importants. Vam aprovar, per una banda, el Codi de família; vam aprovar, per una altra banda, la Llei d'unions estables de parella, i vam aprovar, també, la Llei de situacions convivencials d'ajuda mútua.

I he volgut fer aquest recordatori perquè, respecte a allò que calia entendre dintre de la institució familiar, va quedar clar en la nostra legislació civil..., i a més a més sense cap marge d'error, és a dir, sense cap mena d'ambigüitat, donat que fins i tot aquells grups parlamentaris que tenien esmenes que pretenien la inclusió en el Codi de família de les parelles homosexuals van optar per retirar les seves esmenes i votar a favor el Codi de família, amb la qual cosa el que s'acceptava és que les parelles homosexuals no estiguessin incorporades dintre del Codi de família. I per què es va fer això? Es va fer perquè hi havia una voluntat de discriminació? No. Es va fer justament perquè estàvem tractant de realitats sociològiques diferents i per això, precisament, aquest Parlament va donar una resposta legislativa diferenciada.

I perquè ningú no caigui en la temptació de fer aquella cantarella que el Partit Popular el que vol és discriminar persones, avanço que per nosaltres està clar que, quan dues persones, dos homes, dues dones, volen construir un projecte de vida, un projecte de futur en comú,

és necessari, és imprescindible que no hi hagi cap mena de discriminació. El que diu el Partit Popular, el que dic jo en aquest moment és que s'ha de donar una regulació específica i diferenciada al que és una realitat diferent, perquè és justament l'opció que va prendre aquest Parlament, per cert, amb l'acord de totes les forces polítiques i, a més a més, fa només quatre dies.

Feta aquesta valoració, és a dir, de la Llei, i que sí que té destinataris —no se'n vulgui amagar, honorable consellera—, o sigui, té un model de família —no se'n vulgui amagar, honorable consellera—, sí que voldria entrar a fer un repàs de quin és el text articulat que es conté en la Llei.

Una de les qüestions que, sens dubte, preocupen més les famílies és aquelles famílies que tenen persones dependents a càrrec. A més a més, l'ampliació, l'eixamplament de l'esperança de vida s'ha de viure com un gran èxit, però el que és cert és que requereix un esforç especial per part de les institucions, perquè, a les famílies, nosaltres els podem demanar que tinguin actituds responsables amb les persones grans, la solidaritat intergeneracional; el que no se'ls pot demanar, a les famílies, és que tinguin autèntiques actituds heroiques perquè no hi ha aquestes prestacions per part de les institucions públiques que tenen el mandat constitucional, i també en la Declaració universal dels drets humans, de, justament, atendre aquestes situacions.

Nosaltres hem tingut interès, senyores i senyors diputats, de, quan es tracten les situacions de dependència, ampliar el concepte. És a dir, nosaltres creiem que és important diferenciar entre assistència i ajuda, perquè l'ajuda és un complement per a la persona en una situació de dependència, mentre que l'assistència es refereix a situacions extremes en què és necessari que hi hagi un suport de l'altre. I nosaltres considerem que justament en la situació actual, i davant de l'allargament de l'esperança de vida, i davant també, com deia, que, a les famílies, se'ls pot demanar actituds responsables però no se'ls pot demanar actituds heroiques, en un tema tan important com aquest s'han de contemplar els dos supòsits.

Fent un repàs ordenat de la Llei, voldria parlar, ara, del servei d'atenció als infants de zero a tres anys: cap novetat, cap nova prestació. I vull recordar un incompliment del Govern de la Generalitat. Jo vull recordar que va ser la passada legislatura que es va votar una proposta del Partit Popular, que el Govern es comprometia a la creació de trenta mil noves places d'escola bressol. I aquest és un compromís incomplert. De la mateixa manera que vull recordar que el finançament de les places d'escola bressol ha pogut ser millorat gràcies a les esmenes que ha anat introduint el Partit Popular a les lleis de pressupostos. Vull recordar que l'any 2000 estava en 375 euros i que a l'any 2003 ha arribat fins a 600 euros. I això s'ha fet, justament, a través d'esmenes del Partit Popular.

I hi ha un apartat importantíssim en qualsevol política de suport a les famílies que són les prestacions econòmiques. I vull fer una primera consideració i vull agrair que s'hagi acceptat aquesta esmena del Partit Popular, perquè jo crec que és una esmena importantíssima. Ha

estat la nostra esmena la que ha establert en la Llei un principi general de compatibilitat de les prestacions de la Llei catalana amb les prestacions presents o futures, que, sent de la mateixa naturalesa, estableixin altres administracions públiques. I això ho hem fet, senyores i senyors diputats, perquè nosaltres creiem –n'estem convençuts– que s'ha de garantir una protecció integral de la família. I això comporta que aquestes puguin gaudir de tots –de tots, sense exclusió– els beneficis, ajuts i prestacions que els diferents nivells d'Administració vagin establint, i que, per tant, puguin ser perfectament compatibles els uns amb els altres.

Però, en aquest apartat de prestacions econòmiques, i especialment les prestacions econòmiques que s'estableixen per fills a càrrec, el tema clau, la clau de volta, per al Partit Popular, és l'ampliació, l'extensió d'aquests ajuts, que nosaltres plantejem amb les nostres esmenes que s'estenguin fins als setze anys, perquè és una demanda de les famílies. És una demanda de les famílies perquè, justament, si els ajuts acaben als sis anys, en aquell tram d'edat de l'adolescència, que és quan es produeixen majors càrregues per a les famílies –perquè els adolescents són, precisament, els que realitzen majors activitats escolars i extraescolars–, és quan es necessita, precisament, un major ajut i una major dotació en serveis per a les famílies.

I aquí hi ha hagut discrepàncies amb altres grups parlamentaris, que plantejaven l'ampliació fins als divuit anys. Nosaltres considerem que, tot i ser la majoria d'edat civil als divuit anys, donat que la majoria d'edat laboral és als setze anys, aquests adolescents poden gaudir d'ingressos. I nosaltres considerem que, com a primer pas, la prestació s'hauria d'estendre com a mínim fins als setze anys.

Però no puc deixar de recordar, senyora consellera, que si avui, ara, ja, les famílies reben un ajut per fills a càrrec és gràcies al Partit Popular. Va ser el Partit Popular qui va introduir el concepte a les lleis de pressupostos, i va ser el Partit Popular, i ha estat el Partit Popular, que, llei de pressupostos darrere de llei de pressupostos, ha anat incrementant aquests ajuts. De tal manera que hem arribat, ara, a l'ampliació no només de zero a tres anys, sinó també fins als sis anys per a famílies nombroses, amb aquests 600 euros.

Hi ha altres qüestions importants, també. S'ha parlat, abans, de la incentivació de la natalitat. I nosaltres tenim una corba de natalitat tremendament preocupant, i que jo crec que hipoteca –i que l'hipoteca molt seriosament– el futur del país. Però, realment, no hi ha cap nova prestació que no gaudeixin les famílies en l'actualitat. I miri, li ho diré: fins i tot em podria semblar bé, perquè, en definitiva, tindria la virtualitat que deixen de ser prestacions gracies del Govern de torn, en la mesura que estan en una llei, però com que això no és concreta, i després hi entraré, senyora consellera, un article que realment tampoc no aporta re.

Tampoc no entenem que en qüestions tan importants com són l'adopció i l'acolliment, especialment l'acolliment per no tenir criatures institucionalitzades, quan realment podrien estar en família... –perquè un dels primers drets dels infants és el dret, precisament, a tenir una família–, és el plantejament gasiu que fa el

Govern de la Generalitat respecte als ajuts que han de tenir aquestes famílies fora dels tràmits d'adopció. I vull tornar a recordar que va ser el Partit Popular qui va introduir en els pressupostos del 2003, concretament a la disposició addicional número 50, la creació d'un programa especial per subvencionar la despesa ocasionada pels tràmits que han de realitzar les famílies, especialment perquè les famílies han d'acudir a l'adopció internacional i no pas a l'adopció dintre del nostre país.

El mateix amb l'aplicació de les tècniques de reproducció assistida. Va ser el Partit Popular qui va introduir en els pressupostos, ja de l'any 2002... (*Rialles.*) No rigui, senyora consellera, li recomano la lectura –la lectura– de les esmenes presentades, introduïdes a la Llei de pressupostos. Li'n recomano la lectura, per si de cas no ho coneix. Concretament, la disposició addicional 141, que el que va fer va ser introduir un pla de xoc per reduir les llistes d'espera en una situació que crea enorme –enorme– angoixa a les famílies que volen recórrer a aquest procediment de reproducció assistida.

Però s'ha plantejat abans –i és cert– que un dels problemes més importants que tenen les famílies és l'accés a l'habitatge, especialment aquelles famílies que estan en una situació de major necessitat, no?: les famílies nombroses o les famílies monoparentals. A més a més de l'extensió dels ajuts, pel que fa a aquests ajuts a l'adquisició, rehabilitació i promoció d'habitatges, i també a les ajudes a llogaters, el Grup Popular hem plantejat, hem volgut introduir esmenes relatives fins i tot a la gestió de la borsa d'habitatges. Entenem que moltes d'aquestes prestacions perden la seva eficàcia i la seva finalitat per la manca d'agilitat del Govern de la Generalitat, justament en l'atorgament i pagament d'aquests ajuts, i especialment en aquells casos d'autèntica necessitat o d'impossibilitat d'accedir a un habitatge, i especialment, també, en els casos dels pagaments a llogaters. Insistim que cal millorar la gestió d'agilitat els tràmits de concessió amb un procediment àgil, eficaç, abreujat i simple, perquè les famílies amb menors a càrrec, les famílies que tenen persones dependents a càrrec, les famílies monoparentals, les famílies amb aturats de llarga durada, no poden esperar tres o quatre mesos perquè hi hagi l'atorgament de l'ajut, perquè és que, quan arriba l'ajut, les famílies ja han estat desnonades del que era casa seva.

Hi ha un altre apartat important, senyores i senyors diputats, que és la fiscalitat de les famílies, lligada amb el que són les taxes i els preus públics. Les esmenes que ha plantejat el Partit Popular van, clarament, dirigides al fet que el Govern de la Generalitat, un Govern nacionalista, utilitzi la seva capacitat política i utilitzi el nou model de finançament per reduir la fiscalitat de les famílies.

I no puc deixar d'esmentar, per exemple, l'impost de successions. Avui, vostès tenen l'oportunitat de votar la supressió de l'impost de successions, que justament recau en aquelles famílies que han aconseguit fer un petit estalvi que volen transmetre al seu cònjuge –al seu marit, a la seva muller–, als seus fills, i que no només l'han hagut de pagar en vida, sinó que, a més a més, no poden deixar el producte d'aquest estalvi als seus fills

perquè han de pagar en vida i han de pagar en mort. Per tant, considerem que un govern nacionalista el que hauria de fer és utilitzar la seva capacitat política, utilitzar la capacitat normativa d'aquest Parlament justament per reduir la fiscalitat de les famílies.

En matèria de taxes i preus públics, nosaltres considerem imprescindible que les famílies puguin conèixer... —és una cosa tan senzilla i tan fàcil que no entenc com no es pot incorporar a la Llei—, que les famílies puguin conèixer a començament de l'any quines seran les seves càrregues fiscals, i, per tant, saber allò que està bonificat i el que no ho està, perquè justament puguin planificar la seva economia domèstica.

Respecte a allò que en diu la Llei un tracte més favorable en el pagament de les contraprestacions que han de satisfer les persones que formen part d'una família, quan es tracta de pagament a empreses concessionàries, vull recordar que també va ser el Partit Popular qui va introduir una disposició addicional, la 69, en els pressupostos del 2003, perquè es promoguessin convenis amb les companyies d'aigua, de gas, d'electricitat i de telèfon, perquè siguin aplicades tarifes reduïdes a les famílies.

Per tant, senyora consellera, moltes de les disposicions que vostè ha plantejat com les grans novetats d'aquesta Llei, han estat ja —ho estan ja— en altres lleis, i han estat impulsades, i han estat negociades, i han estat batallades —perquè li asseguro que cada una d'aquestes ha estat una batalla campal per poder-les introduir— pel Partit Popular.

Hi ha un altre apartat que, doncs, produeix una gran satisfacció, no?, que estigui a la Llei: les mesures de conciliació de la vida familiar i laboral. Crec que són absolutament imprescindibles, perquè, com s'ha dit abans, som les dones, encara, a hores d'ara, les que tenim cura de les persones grans, de les persones dependents, de les criatures, i a més a més amb una tasca important com és la tasca d'educar, de formar criatures.

La redacció que proposa el Partit Popular dels plans territorials de conciliació horària amplia considerablement els objectius en aquests plans, a la vegada que introduïm, amb les mesures de foment en els convenis col·lectius, que el Govern hagi d'incentivar de forma especial la creació de serveis d'atenció als infants a les empreses, o els espais habilitats per a ells, així com tot un seguit de prestacions per poder realitzar activitat en interès de la família.

Un exemple més de la inoperància de la Llei és, concretament, quan es tracta l'empresa familiarment responsable..., cap obligació, cap compromís de desplegament. Senyora consellera, paper mullat. A mi, de veritat, m'ha sorprès, senyora consellera, quan ha parlat de la introducció a la Llei dels drets del menor. Li vull recordar que si els drets del menor no estan protegits és perquè des de l'any 91 el seu Govern no ha fet el desenvolupament reglamentari de la Llei, la qual cosa impedeix, justament, que es puguin garantir els drets d'aquest menor.

I no vull deixar d'esmentar una mesura que sí que és «novedosa» en la Llei, que és el Fons de garantia per impagament de pensions. Novament, senyora conselle-

ra, li he de recordar que va ser la disposició addicional 148, del Grup Popular, la que va fer que vostès adquirissin el compromís de regular aquest Fons de garantia de pensions.

Respecte a la participació de famílies i a l'associacionisme familiar, ho sento molt, senyora consellera, va ser el Partit Popular, i negociat directament amb vostè, qui va aconseguir que, per primera vegada, perquè no s'havia fet mai, l'any 2003, el seu Departament, que havia fet ulls clucs en aquesta necessitat de participació de les famílies, encetés un programa especial de subvencions. Per tant, cap novetat, senyora consellera.

Acabo ja, senyor president, senyores i senyors diputats. El més important de la Llei sembla que està a les disposicions finals —abans s'ha esmentat—, perquè el compliment de la Llei queda demorat en espera del fet que el Govern, quan li vagi bé, quan tingui disponibilitat pressupostària, quan li vingui bé fer el desplegament reglamentari, o quan li vingui bé aprovar els plans o programes específics, aleshores sí, aleshores tot això serà eficaç. Però, quan ho faran, honorable consellera? Per això li he dit a l'inici que no estem davant d'una llei, que estem davant d'un catàleg de bones intencions, però no estem davant d'una llei.

Precisament l'exigència, l'esmena del Partit Popular que tot això es faci com a màxim en el termini de tres mesos, és l'única garantia de transformar aquest catàleg de bones intencions en una veritable llei.

Vostè, senyora consellera, tindrà el mèrit d'haver fet una bona col·lecció, un bon compendi, un bon catàleg; però, en cap cas, senyora consellera, vostè ha fet una llei de família. Accepti l'esmena del Grup Popular si vol demostrar la seva voluntat política de fer veritablement una llei de suport a les famílies a Catalunya; per cert, després de vint-i-quatre anys.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, honorable president. Honorable consellera, vint-i-tres anys d'autogovern i, en el que segurament serà l'últim Ple de la sisena legislatura, aprovarem una llei de suport a les famílies.

Esperàvem de vostè, consellera, autocrítica, com a mínim pel retard de tenir una llei que no s'ha fet en els vint-i-tres anys que han tingut l'oportunitat de governar aquest país. Però també una certa autocrítica col·lectiva del perquè ha passat això. Ha passat perquè vostès no han tingut lideratge, en aquest tema? I, per un altre costat, perquè encara estem impregnats, excessivament impregnats, d'una cultura social on l'àmbit familiar encara és patrimoni del privat, i quan dic del «privat» fonamentalment és de les dones. Res és casualitat: els polítics ens nodrim d'allò que passa a la societat, i, si

no, només cal mirar per què a Catalunya només gastem el 0,4 o el 0,5 del PIB en política familiar.

Deurà dir: «I vostès què van fer quan governaven l'Estat?» Faig autocrítica, en vaig fer a l'última comissió. El nostre partit, el partit a què estem federats, va impulsar una llei importantíssima d'ordenació del sistema educatiu, de generalització i universalització del sistema sanitari, d'un sòlid projecte de prestacions econòmiques, de pensions contributives i no contributives. Però l'Estatut d'autonomia diu que els serveis socials són competència exclusiva del Govern de la Generalitat, i durant aquests vint-i-tres anys el balanç en polítiques públiques familiars és molt migrat.

Aquesta legislatura sí que és veritat que ha entrat amb força el debat entorn de la necessitat de reformar, de reformular i, sobretot, de tenir polítiques públiques, d'invertir en política familiar. Fa dos anys Pasqual Maragall va fer una moció de censura, i el primer compromís que va establir era de més suport a les famílies. El gener del 2002 presentàvem el nostre Projecte; jo he estat en la Ponència conjunta, una ponència conjunta que va fracassar, i he estat la ponent de la Llei que avui aprovarem.

El nostre partit va presentar una esmena a la totalitat, perquè el text inicialment presentat ens semblava poca cosa, consellera, poca ambició. L'hem retirada, perquè nosaltres som un partit amb responsabilitat. S'han acceptat en el tràmit algunes de les esmenes que nosaltres havíem presentat, però reiterem que el sí que avui donarem a la Llei és un sí que diu: «Tenim llei, però podríem tenir una altra llei.» I per això hem mantingut vives moltes esmenes. Jo crec que és de les lleis d'aquest Parlament de què més esmenes vives queden. No pas a la història per ser una llei de consens, tot i que avui, probablement, per responsabilitat política, tots els grups de la cambra l'aprovaran, amb l'excepció d'algunes consideracions parcials.

Però voldria fixar per què parlo de poca ambició, d'escàs lideratge en vint-i-tres anys d'autogovern. Vostès, com a formació política, han estat sempre molt més exigents amb l'Estat, amb els governs de Madrid, amb relació a la política familiar que vostès aquí quan tenen competències en molts dels temes que avui hauríem d'aprovar. I els diputats, diputades, que m'han precedit en l'ús de la paraula han dit que moltes de les coses que avui aprovarem ja són vigents. Però, per què?, vostès que tenien la possibilitat de marcar la diferència, com ha marcat Catalunya la diferència en moltes altres coses i aquests últims anys n'ha deixat de ser líder, i, també, i em sap molt greu, en aquest tema.

I voldria referir-me a alguna de les esmenes que encara hi ha temps d'aprovar. Em dirigeixo també a Esquerra Republicana de Catalunya, perquè jo que he estat formant part d'aquesta Ponència..., poques reunions i un acord tancat entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana, i no entenc la poca ambició d'Esquerra Republicana en aquesta Llei.

Insisteixo que l'aprovaran, però, consellera, avui no podríem dir que les prestacions econòmiques s'han d'ampliar més enllà dels tres anys o dels sis anys en el cas de família nombrosa? Nosaltres encara tenim una

esmena viva que diu: «Apliquem-ho universalment ara fins als sis anys i progressivament fins als setze o als divuit anys, ho podríem discutir.» A tot Europa és, com a mínim, els divuit anys, però, en tot cas, com un primer pas. Continua estant viva, consellera, aquesta esmena. Avui encara, i Esquerra Republicana té l'oportunitat, fins i tot que Convergència i Unió hi votés en contra..., la resta de formacions polítiques, tots tenim esmenes vives, fins i tot Esquerra Republicana veig que manté una esmena viva en aquest sentit. I faríem un pas important. Aquest seria, sí, un pas important en política familiar.

Per altre costat, aquesta Llei és encara més feble, consellera, en serveis. No marca ni un accés d'universalitat als serveis, i el verb que hi surt constantment és «promoure», eh?, promoure centres o serveis d'atenció als infants..., que ni tan sols parlava de la paraula «educativa», va ser a través d'una esmena nostra, que va ser acceptada, que parlava de «serveis socioeducatius». El que avui podem encara aprovar, perquè tenim una esmena viva, és suficiència a Catalunya de serveis, centres d'escoles bressol, de serveis complementaris dels zero als tres anys. Això és el que ens reclama la gent.

Exactament igual amb els serveis de suport a les persones amb dependència: declaració de principis, però aquesta Llei no garanteix, de cap manera, tendir a la universalitat en l'accés. I quan parlo d'aquests serveis, sap vostè, consellera, perfectament, sap el Govern de Convergència i Unió, que nosaltres mai hem parlat de gratuïtat. Per tant, això sí que marcaria la diferència d'una veritable política familiar. Per tant, prestacions econòmiques per a fills a càrrec, serveis i temps.

Què ens demana la gent? És una constant, consellera: la gent vol tenir fills, vol cuidar els fills, però no té temps, no pot organitzar-se el temps, perquè no depèn d'ell mateix, sinó del sector empresarial que li dona feina. I aquesta Llei que avui aprovem és també poc ambiciosa, millora en alguns aspectes, especialment en la funció pública, alguns aspectes de recomanacions en el sector privat, però no posa les bases per a un canvi que ha de ser un canvi profund perquè la gent tingui temps per exercir la seva responsabilitat paterna o materna, o bé la seva voluntat de cura, de «cuidats» a les persones amb dependència. Estic parlant fonamentalment del sector privat.

Un dels altres elements de discussió aquests dies. Només cal veure l'informe que va presentar Càritas la setmana passada. Tenim cada vegada més famílies pobres a Catalunya, famílies fràgils, i aquesta Llei que avui aprovarem, si no s'aproven algunes de les esmenes que encara queden vives, no diu que el Govern de la Generalitat donarà, per dret, ajuts de beques de menjador, de transport, d'habitatge, a aquestes famílies pobres. Torna a dir: «Hem de promoure ajuts per a l'habitatge, per al transport...» Però no diu: «Garantirem el dret de l'ajut, ajut econòmic, a les famílies que, avui en un procés..., que han d'anar a una convocatòria, que ho han comentat abans..., que arriba tard...» No, no, és que hem de reconèixer una realitat clara, i, per tant, hi hem de buscar solucions, no queixes, sinó solucions, i aquesta Llei podria ser una altra si garantíssim el dret a l'ajut en el cas de rendes familiars baixes.

Amb tot, podríem encara fer un acord. Nosaltres també hem dit, fora d'aquesta cambra, reiteradament en aquesta cambra, que cal un gran acord també amb l'Estat. Tenim una esmena viva, la 184, que diu: «Govern de la Generalitat, governs autonòmics, posem-nos d'acord amb l'Estat per veure quin és el finançament de les polítiques familiars, tant de les prestacions econòmiques per a fills a càrrec, com de la fiscalitat, com d'allargar el permís de paternitat...», i moltes altres coses que tenen a veure amb el còmput de la vida laboral, amb el còmput de com, d'alguna manera, organitzem el temps del treball al llarg de la nostra vida. Aquesta és una esmena viva que encara pot ser aprovada i amb què, probablement, des de Catalunya impulsaríem la necessitat que en breu passéssim d'aquesta despesa tan minsa del 0,4 o el 0,5% del PIB en política familiar a arribar a la mitjana europea en quatre, vuit anys.

Així mateix, ens pot dir: «Oh!, és que vostès no governen, i per això parlen de prestacions econòmiques fins als divuit anys.» Tenim una altra esmena viva, la 190, que diu: «A partir de l'aprovació d'aquesta Llei que les prestacions econòmiques per fills a càrrec siguin fins als sis anys, i, gradualment, progressivament, estudiem l'ampliació fins als setze o als divuit anys en el cas nostre.»

Per tant, res de demagògia. Nosaltres som un partit amb vocació de govern, un partit de què jo he fet autocrítica, autocrítica històrica, perquè durant els anys del Govern del Partit Socialista Obrer Espanyol a l'Estat no vàrem impulsar suficientment les polítiques familiars, hi insisteixo, perquè venim impregnats que són coses de dones. I això ens ho han de dir, però molta més crítica i autocrítica ha de fer el Govern de la Generalitat, que porta, en aquest últim Ple, segurament, de la sisena legislatura, després de vint-i-tres anys d'autogovern, una llei de suport a les famílies amb poca ambició, amb poc lideratge i, sobretot, sense perspectiva de futur. I, encara, el que és més greu, és que tenien aliats. Insisteixo que haurà d'explicar, Esquerra Republicana, en el cas que no s'acceptin les esmenes vives, el perquè, també, d'aquesta poca ambició de no poder avançar molt més en una llei que ha trigat tant, en una llei que al llarg d'aquesta legislatura ha costat molt, i en què podríem fer, fins i tot sense Convergència i Unió, un acord per a algun dels temes que jo he plantejat a quatre.

I amb aquesta responsabilitat nosaltres votarem les esmenes vives en què estem d'acord de totes les formacions polítiques. Votarem esmenes vives, evidentment, d'Iniciativa per Catalunya Verds; votarem les esmenes que té vives, i espero que sigui així, Esquerra Republicana de Catalunya, almenys estan en el text de la Ponència publicades, i votarem les esmenes que compartim el seu contingut amb el Partit Popular. Evidentment, no votarem les que contrasten amb les nostres idees. No podem votar que els pisos d'estudiants, i permetin-me la brometa, siguin considerats com una unitat familiar; és una de les esmenes que té vives Esquerra Republicana que va plantejar al llarg de la ponència. O nosaltres no podem aprovar avui obrir la porta al fet que un pugui anar al sector privat, cofinançat amb diners públics, en el cas de la reproducció assistida, quan aquesta és una prestació de catàleg de serveis sanitaris i que,

en tot cas, hi ha llistes d'espera considerables, però, per principi..., aquest és un debat que podem fer, però que no podem obrir-hi la porta a través d'aquesta Llei. Tampoc votarem un punt, que va ser discutit també en comissió, de tornar als vells models, els pensàvem ja superats, models d'escoles bressol a les empreses, a les fàbriques. No ho votarem, nosaltres tendim..., i pensàvem que hi havia un acord molt més generalitzat del que és..., que, en principi, les escoles bressol han de ser de titularitat municipal, de proximitat, com serveis absolutament de la comunitat.

Aquesta és una part de l'articulat que nosaltres no votarem. Hi insisteixo: nosaltres, perquè es tracta de responsabilitat política, donarem suport a aquesta Llei, que haurem de canviar o haurà de canviar si el proper govern de Catalunya és un govern que realment vol resoldre moltes de les situacions que en aquest moment tenen les famílies de Catalunya. I aquí acabo fent un esment de la situació real del país.

Li ho he dit, honorable consellera: esperàvem autocrítica, perquè durant vint-i-tres anys vostès han parlat molt de família, però no han fet política familiar. La família no està en crisi. Per sort, hem contribuït entre tots a un procés de llibertat individual i col·lectiva, de tal manera que la gent organitza la seva vida com vol. I la gent continua creant unitats familiars variades, plurals, que a vegades canvien al llarg de la vida, però això no ha anat acompanyat d'un canvi de model social que digui que també és responsabilitat pública allò que passa en l'àmbit privat. I això té a veure amb la política. I es fa política fent, però també no fent, que és el que ha fet en aquest cas, el que no ha fet en aquest cas el Govern de Convergència i Unió.

Un sí, però un sí en aquesta Llei, perquè, evidentment, tindrem un text que caldrà millorar, però, de tot cor, pensàvem que Catalunya tenia moltes més possibilitats i que els diputats i diputades d'aquesta cambra volíem i podíem ser molt més ambiciosos, ara que per fi teníem un text legislatiu en política familiar.

Moltes gràcies, honorable president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, després de molt de temps treballant-hi, després d'alguns intents frustrats, finalment avui s'aprovarà una llei que nosaltres considerem una llei que és important per al conjunt de la societat catalana; una llei que és important, en part, pel que diu, però sobretot perquè obre un camí. Una llei també que, segurament, ha de determinar una part de les polítiques socials del futur al nostre país; a hores d'ara, penso que ja ningú dubta –ni els més escèptics, ni els més conservadors– que un gruix considerable de les polítiques socials del futur seran les polítiques que es faran a l'entorn de la família.

Permetin-me que expressi la satisfacció del Grup Parlamentari que represento pel fet que avui s'aprovi aquesta Llei. Fa molt de temps que hi anem al darrere, moltíssim. A la darrera legislatura, no a la que sembla que avui pot acabar-se, sinó a l'anterior, el nostre Grup ja va presentar una proposició de llei de suport a les unitats familiars; una proposició de llei que va ser presa en consideració, que era fruit d'un treball previ que el Grup Parlamentari havia fet amb allò que ara està tan de moda, de les polítiques transversals; doncs sí, de manera transversal, intentant analitzar tots els factors que hi podien incidir. Aquesta Proposició de llei va decaure en acabar la legislatura, sense que se n'hagués pogut elaborar el dictamen corresponent.

A l'inici d'aquesta legislatura, el Grup Parlamentari d'Esquerra va abstenir-se, com vostès saben, en la investidura del molt honorable president Jordi Pujol. Ho va fer a partir d'uns determinats acords, i precisament un d'aquests acords era que es tornés a fer una llei de suport a les famílies. El nostre Grup Parlamentari va tornar a entrar a registre la nostra proposta de llei de suport a les unitats familiars; es va tornar a prendre en consideració, i es va constituir la Ponència; una ponència que va treballar un cert temps, però que, per motius diversos –jo no hi entraré, en els motius–, no va avançar de manera suficient. En tot cas, cadascú a la seva consciència les aportacions que hagués fet.

Aleshores va ser quan vam decidir, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, tornar el repte al Govern, en el sentit que possiblement a partir d'un text articulat seria més fàcil avançar en el camí per disposar, finalment, d'una llei de família. I això ho vam fer a partir d'una moció aprovada per aquesta mateix Ple. Per cert, una moció aprovada per unanimitat de tots els grups parlamentaris, amb intervencions –i, si no, repassin el *Diari de Sessions*– dient que estava bé que el Govern presentés aquesta Llei.

El Govern, doncs, tenia l'encàrrec específic d'aquest Parlament de presentar una nova proposta de llei, i, a més a més, no només tenia l'encàrrec específic d'aquesta proposta, sinó que també tenia al damunt de la taula tot el material que s'havia treballat a la Ponència, les aportacions dels diversos grups parlamentaris i, en el nostre cas, una proposta de llei concreta. Així ho va fer, i a partir d'aquí ho hem anat treballant.

Evidentment, això ha coincidit amb el final de la legislatura, certament. I probablement ha provocat una certa precipitació en la tramitació de la Llei; per part nostra no hi ha cap inconvenient a reconèixer-ho. Però abans de continuar voldria deixar clares dues coses.

Primera: el nostre Grup Parlamentari considerava absolutament fonamental acabar aquesta legislatura amb una llei de suport a les famílies aprovada, per estratègia política, per visió de país i per sensibilitat social. I, atesos els acords que es van prendre en la sessió d'investidura i en les diferents iniciatives presentades, teníem, tenim tota la legitimitat per pactar aquesta Llei amb el Govern, i ningú, absolutament ningú, té cap dret a demanar més explicacions del compte. Tenim tota la legitimitat per pactar aquesta Llei. O és que quan Esquerra Republicana pacta una llei aquí s'han de dema-

nar explicacions de...? Escolti, vostès han pactat lleis a tort i a dret durant tota la legislatura i, en fi, cadascú ha actuat amb consciència en funció del que pensava que havia de fer. Tota la legitimitat i més, ja que fa molt de temps que estem treballant aquesta Llei, i ningú, mai, ningú ens podrà qüestionar la nostra actitud al respecte, ja que hem insistit fins que la Llei ha estat, és i, per tant, serà una realitat.

Segona: aquesta Llei no és la llei que nosaltres hauríem presentat, segur; la nostra ja la vam presentar en el seu dia. És evident, això. Però, a l'hora de triar entre no tenir llei, que és el que alguns desitjarien, sobretot els qui fan polítiques familiars en una altra direcció, i començar a fer passos, encara que siguin tímids, doncs, sense cap mena de dubte, hem optat per començar a caminar. I sabem que el camí és llarg i difícil, i que avui el comencem, però ni per casualitat l'acabem.

I, en aquest sentit, ha estat absolutament cabdal per a nosaltres l'opinió que des de diversos sectors de la societat –i ens consta que a d'altres grups parlamentaris també se'ls ha fet arribar– se'ns ha fet arribar, en la línia que seria bo tenir aquesta Llei aprovada abans d'acabar la legislatura: sectors professionals, sindicats de classe, sectors socials que sens dubte han de ser escoltats, i en el futur ho hauran de ser molt més. I, és clar, la pregunta és evident: estem contents amb la Llei? Doncs, certament, en podríem estar molt més, segur, però com a mínim estem contents, perquè a partir d'avui hi haurà una llei.

A l'entorn d'aquesta segona qüestió, permetin-me encara una altra reflexió. Fins ara, el Govern de l'Estat ha fet polítiques familiars; de fet, abans no en feia, ja s'ha dit; quan les comença a fer, les fa en una direcció molt concreta. El Govern de la Generalitat, els darrers temps, ha incrementat d'una manera notable les polítiques familiars, i molts ajuntaments del nostre país, de signe i color divers, també han optat per començar a donar prioritat a aquestes polítiques, en línies diferents. En molts aspectes de les polítiques familiars, no estan ben definides les competències. A qui correspon fer determinades coses amb relació a les polítiques familiars? Doncs, dissortadament, en molts aspectes encara no s'ha aclarit. Per tant, és bo que comencem a aclarir-ho, és bo que comencem a parlar d'aquestes qüestions.

Però és que encara hi ha més: aquesta és una llei que a ningú se li escapa que té un component ideològic important, i segurament que és aquí on hauríem pogut buscar encara més elements de complicitat entre els diversos grups parlamentaris; sincerament, també crec que amb tots no, però amb la majoria sí. I també sincerament penso que de cara futur és l'element en què hauríem d'intentar tornar-nos a trobar tots plegats i, per tant, no renunciar a trobar aquesta complicitat en l'aspecte més ideològic.

Però també és cert que en el redactat final, i a partir de les esmenes presentades i les transaccions aconseguides, s'ha aconseguit un text conceptualment prou ampli i obert, on es pot sentir còmode un espectre ampli, molt ampli, d'aquesta cambra, i sens dubte, el que és més importat, un espectre amplíssim de la societat catalana. Aquest és un factor que també ens ha convençut

de la necessitat de tirar endavant la Llei i, per tant, d'avui poder-la aprovar per a la seva aplicació.

Quina política familiar pretenem que es faci des d'Esquerra Republicana? De fet, sempre hem advocat per una política familiar justa i igualitària, que tingui en compte les necessitats diferents de cada tipus d'unitat familiar i la seva situació socioeconòmica. Aquesta política familiar no només suposa un traspàs de recursos, sinó que, en gran mesura, tracta de facilitar la vida familiar. Avui són els homes i les dones, la gent gran, els infants i els joves pertanyents als sectors socials més dèbils, des del punt de vista econòmic, aquells que tenen més dificultats per poder canalitzar una vida de família amb la màxima qualitat i dignitat possibles. La prolongació del període d'escolarització obligatòria, les dificultats per trobar una feina, la precarietat de les condicions laborals i el cost elevat del lloguer o la compra de pisos són factors diversos que provoquen l'ajornament d'una opció pròpia de vida familiar. Aquesta circumstància provoca alhora que s'endarrerixi també l'accés a la primera, i sovint única, maternitat i paternitat.

Actualment, les famílies han d'assumir un notable increment de les despeses pel que fa a l'atenció de la gent gran amb dependència, les persones amb discapacitat, els infants i els joves a l'espera de la seva primera ocupació professional, que es veuen obligats a allargar l'edat d'abandonament del domicili familiar i a ser sostinguts econòmicament pels seus progenitors.

Les polítiques públiques de suport a les famílies a l'Estat espanyol són, com s'ha demostrat estadísticament, de les més insuficients de l'Europa occidental. Les comparacions de l'aportació amb relació al PIB no s'aguanten per enlloc. A Catalunya, les unitats familiars han hagut de suplir aquest dèficit de serveis que ja en d'altres països d'Europa proveeix l'Estat. Aquesta situació ha fet que continués recaient en la figura de la dona el paper de dispensadora d'aquestes atencions familiars, fent subsistir el seu rol de doble treball real: el professional i el domèstic.

I en aquest sentit jo voldria afegir un concepte que, des del nostre punt de vista, és important: el problema és que portem molts anys de retard; és difícil comparar polítiques familiars que es fan en aquests moments a Europa, perquè, les que s'han fet prèviament, nosaltres no les havíem fet ni n'havíem pogut gaudir. Per tant, els anys de retard, com a concepte, són importants a l'hora de dissenyar quines polítiques de futur s'han de fer.

Quines han estat les prioritats, des del nostre punt de vista, per pactar la Llei? És evident que, a l'hora de fer-ho, havíem de donar prioritat a determinades qüestions, atès que difícilment la nostra proposta podria ser presa en consideració en la seva globalitat. I vam fixar-nos tres aspectes que eren importants per nosaltres en aquests moments i en aquesta Llei: primer, model de família; segon, dependència, i tercer, conciliació de la vida familiar i laboral, entre d'altres coses perquè aquests són aspectes absolutament diferencials, que van més enllà de les ajudes puntuals, més o menys reglades —que també hi han de ser i que en aquesta Llei se'n fa regulació i ordenació necessària—, al mateix temps que s'universalitzen determinades mesures de suport que fins

ara no s'havien universalitzat. Permetin-me, doncs, algunes reflexions a l'entorn d'aquests tres conceptes.

Model de família. Malgrat haver-hi moltes formes diverses d'agrupació familiar tant en la nostra societat com en el món, la família existeix en totes les societats humanes. La dependència física i emocional dels infants, així com la seva criança i socialització, requereixen algun tipus d'institució social que realitzi aquestes funcions sense que aquesta hagi de ser la mateixa per a totes les societats i en tots els períodes històrics. La grandària de la família i la naturalesa de les relacions dintre d'aquesta varien al llarg del temps. La família, en definitiva, esdevé un espai de relació bàsicament emocional entre individus. Aquesta tendència a la psicologització es manifesta en la fixació de les aspiracions, valors i motivacions dels individus, sobretot dels infants i adolescents, i en la responsabilitat de l'estabilitat emocional d'aquests.

Les famílies, actualment, tornen a estar immerses en un procés de canvis profunds i ràpids que tenen un fort impacte sobre elles. La família nuclear, ja tradicional, basada en el matrimoni i els fills, veu com la cohabitació, el divorci, les famílies monoparentals, les parelles de fet, les adopcions i acolliments i altres formes familiars estan cada dia més estesos en la nostra societat. No es pot parlar de la família en un sentit únic, doncs, sinó que en la nostra societat coexisteixen diversos tipus d'unitats familiars, des de les famílies extenses rurals a les monoparentals urbanes. La principal característica de la família moderna és, per tant, la seva multiformitat. No reconèixer això en aquesta Llei hauria estat un greu error; no reconèixer això avui és viure en el passat, és posar-se una bena als ulls i negar de manera sistemàtica i irracional el progrés i el benestar.

Dependència: l'augment de l'esperança de vida i l'envelliment de la població fan créixer el nombre de persones grans dependents que necessiten atenció especial, ja sigui en la família o en centres especialitzats. Això suposa també un major esforç per a les famílies, especialment per a les dones. Des d'un punt de vista global, l'envelliment de la població suposa una dificultat per al sistema de pensions, de manera que es crea un cercle viciós, ja que la baixa natalitat provoca un envelliment de la població, alhora que l'atenció a la gent gran dificulta també el fet de tenir fills. La joventut com a categoria social s'ha eixamplat i s'ha inflat en el darrer quart de segle, ja que la gent jove triga més a marxar de casa i formar noves unitats familiars, degut, sobretot, a l'allargament del període d'escolarització i a la precarietat laboral i l'atur.

El joves viuen en una situació de quasi dependència respecte de la família, amb el consegüent efecte sobre els mateixos joves i les famílies, que esdevenen un lloc de refugi i solidaritat intergeneracional. També aquest ha estat un dels aspectes que ha decantat la balança a l'hora de decidir-nos a pactar aquesta Llei. Incorporar el concepte de dependència de les polítiques familiars era del tot indispensable des del nostre punt de vista.

Conciliació de la vida familiar i laboral. Amb la incorporació de la dona al treball, les tasques de reproducció deixen d'estar limitades a les dones, malgrat que,

en molts casos, aquestes continuen assumint de forma exclusiva el treball domèstic, amb la sobrecàrrega d'esforç i responsabilitat que això representa. Però, cada cop més, i especialment pel que fa a les parelles joves, els homes i les dones comencen a compartir responsabilitats, tant amb relació als fills com a casa i a la feina.

Malgrat els canvis haguts, la família continua essent una institució bàsica en la socialització dels individus, a través de la qual els infants descobreixen i s'insereixen en la societat i aprenen els valors de la solidaritat i la convivència. La família té molt a veure, així mateix, amb la configuració de la identitat cultural i nacional dels individus, la seva consciència col·lectiva i els valors socials. La privacitat familiar, no obstant, amaga, de vegades, situacions injustes, abusos, i fins i tot maltractaments psíquics o físics, que passen desapercebuts en la societat i els poders públics. D'altra banda, la família, en tant que institució reproductora de l'ordre social, ho és també de les desigualtats socials, econòmiques i culturals. El grup familiar representa, entre altres coses, una plataforma d'ubicació social i un nucli de relació social. La família significa també una palanca per a la constitució de patrimoni i un canal per a la recerca de treball.

Aquestes característiques es veuen accentuades en l'entorn mediterrani, on la llar i les xarxes familiars constitueixen un recurs material d'acumulació de capital, d'accés a oportunitats econòmiques, de transferències monetàries i de prestació de tot tipus de serveis. La família opera com a àmbit privilegiat de protecció, solidaritat i cohesió. Es tracta de l'anomenat model solidari de família mediterrània. Aquest model, però, es troba en crisi, degut, sobretot, a l'augment del nombre de dones que entren al mercat de treball i a l'augment de l'esperança de vida.

En aquest sentit, doncs, ens queda molt de camí per recórrer, entre altres coses perquè aquí sí que patim un problema competencial greu. La competència, recordo, marcada per l'Estatut dels treballadors, és estatal quan es tracta de conciliar vida laboral i familiar, llevat del tema dels funcionaris, que, com vostès saben, ja es va aprovar una llei aquí al Parlament.

S'ha regulat, doncs, aquesta conciliació dels treballadors i treballadores de l'Administració pública, però no del conjunt de la societat, tot i que, certament, s'han incorporat en el text que avui aprovem algunes millores i alguns conceptes nous prou interessants al respecte.

Així, doncs, la nostra aportació global a la Llei l'hem de considerar com a positiva. Segur –segur– que hauríem pogut fer més, no en dubtem, però hem començar a omplir l'ampolla, hem començat a fer camí, i en el futur segur que millorarem. De moment és important que el concepte de família que surt en aquesta Llei és un concepte ampli, no és retrògrad, no és carca. Hem incorporat la dependència com a concepte vinculat a la realitat de les famílies, concepte que requereix solucions. S'han regularitzat prestacions, s'han universalitzat prestacions que les lleis de pressupostos, en el futur, hauran de servir com a marc de debat de les polítiques familiars que s'han de fer per a l'any següent. En aquest

sentit, és evident que tots els matisos ideològics es podran debatre en aquell moment.

Polítiques familiars per a tots. S'ha incrementat la prestació de serveis familiars. S'ha incorporat, per exemple, el concepte d'empresa familiarment responsable. S'han incorporat serveis especialment importants com, per exemple, els serveis educatius complementaris –i aquí deixi'm fer un matís importantíssim: per primer cop, per primer cop en un text normatiu en el nostre país es qualifica l'etapa 0 - 3 com a etapa educativa; això, mai abans havia succeït. S'aborden temes com els fons de garantia de pagaments de pensions, que ja s'havien treballat en d'altres àmbits. Es dona oficialitat a l'Observatori català de la família, la infància, l'adolescència, que existia, però que una demanda de la societat civil demanava reconèixer en la Llei. Es dona una empenta important a l'associacionisme familiar, que a Europa té una tradició forta i important, i que a casa nostra també l'ha de tenir.

I si abans dèiem que les polítiques socials del futur, en part, seran les polítiques adreçades a les famílies, doncs, és bo que reforcem, precisament, el món associatiu en aquest àmbit, com a garantia de participació i de diàleg amb la societat civil. És important que s'abordi la problemàtica real, la que es viu al carrer; la problemàtica de la violència de gènere... Per tant, avui, s'han fet tot un seguit d'aportacions que curiosament tots els grups parlamentaris anaven dient, en la seva intervenció, aquesta esmena és importantíssima i agraïm que s'hagi incorporat; aquesta altra esmena és importantíssima i agraïm que s'hagi incorporat.

Bé, en qualsevol cas, a mi m'ha fet una certa gràcia sentir determinades intervencions, quan tot el reguitzell de coses positives no deixaven de ser esmenes que el nostre Grup Parlamentari, en el seu moment, havia, doncs, pactat. Bé, en qualsevol cas, jo no voldria aquí fer el llistat, entre altres coses perquè el temps també s'acaba, de totes les meravelles que tots plegats hem incorporat en aquesta Llei, sinó ser molt més realista. Avui s'aprovarà aquesta Llei, i, per tant, insisteixo, comencem a omplir el got. Si es comença a omplir el got, vol dir que algú el veu buit. Doncs, que..., encara està massa buit. Està en el seu dret, segur. En part deu formar part de la nostra litúrgia com a parlamentaris, però jo no cauré en l'error ni en la poca modèstia de dir que al novembre, quan governem, ja canviarem la llei, perquè, així, entre nosaltres, a hores d'ara, ningú, però, ningú, sap què passarà al novembre.

Per tant, el nostre compromís, sigui des del Govern, sigui des de la tasca parlamentària, com hem fet durant aquests quatre anys, però també des de la tasca social i política de base, anirà encaminada a potenciar cada cop més les polítiques de suport a les unitats familiars. Millorant aquesta Llei, i sobretot aconseguint més competències per poder-la millorar, i, especialment, més recursos per fer més efectives aquestes polítiques. No oblidem que els recursos sempre acaben sent un dels problemes, en qualsevol discussió en aquesta cambra parlamentària.

Jo no sé si Esquerra Republicana ha pecat de poca ambició o ha pecat de..., senzillament voler tirar una llei

endavant que el nostre Grup Parlamentari ha treballat intensament durant tot aquest temps. Jo no sé si hem pecat d'això o hem pecat d'escoltar-nos, com deia abans, determinades associacions i sindicats de classe que ens deien, sobretot: acabem la legislatura amb la Llei aprovada, i després ja la millorarem. Jo no sé si hem pecat d'això o hem pecat de no fer cas a determinats personatges, amb alts càrrecs institucionals a nivell de l'Estat que pretenien investigar aquesta Llei, no se sap ben bé perquè. No sé de què hem pecat. En qualsevol cas, el que n'estic segur és que, si hi ha un pecat que hem comès, és el de la feina responsable i ben feta que, com a parlamentaris i com a Grup Parlamentari, tenim obligació de fer.

Acabo, senyor president, anunciant-li que al nostre Grup Parlamentari no li constava que tingués cap esmena viva. En qualsevol cas, els serveis de la cambra diran el què. Però el nostre Grup Parlamentari havia transaccionat o havien acceptat totes les esmenes; en cap cas en tenim cap de viva.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyora Comas d'Argemir, em demana la paraula per...?

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Aquesta diputada té la percepció que ha defensat l'esmena de totalitat, les esmenes a la totalitat, però no les esmenes parcials. Com que no ho havia especificat a la presidència abans, demanaria a la presidència la possibilitat de poder tenir un torn de defensa de les esmenes, que són cent cinquanta que hem presentat en aquesta Llei.

El president

A veure, a aquesta presidència li consta que el guió era que defensava conjuntament, igual com s'ha donat amb la Llei anterior, les esmenes a la totalitat i les esmenes concretes. Malgrat això, si li sembla bé i des de l'escó mateix, en cinc minuts si pot substantiar això... Bé, ja sap que en cas de dubte sempre procuro inclinar-me perquè el diputat pugui expressar-se, eh?, en cinc minuts.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Procuraré, amb breu temps, fer aquest torn que entenia que podia comptar per defensar les esmenes –cent cinquanta esmenes–, que el nostre Grup ha presentat com a esmenes parcials, a més de les esmenes de retorn. I són esmenes parcials que abasten el contingut de tota la Llei. Des de l'exposició de motius fins als diferents títols i articles que té la Llei, començant, per exemple, amb el propi títol de prestacions econòmiques. Jo després faré una valoració de com aquesta Llei, no solament ens sembla poc ambiciosa, però ens ho sembla –és un qualificatiu que abans s'ha utilitzat–, precisament perquè, en el cas de les prestacions econòmiques universals que es reconeixen, nosaltres entenem que s'haurien d'ampliar fins als setze

anys i no deixar-les només en els tres anys. També entenem que amb les mesures de conciliació hem presentat tota una sèrie d'esmenes que valdria la pena recollir amb relació als plans de conciliació horària pel que fa referència a la seva plasmació local. He d'assenyalar, per altra banda, la nostra satisfacció –ja ho he dit abans– que es recollís com a esmena, i entenem que és una esmena potent, és una aportació a la Llei el permís de paternitat, com un dret propi dels pares, de quatre setmanes, i, per tant, això també ho volia destacar.

I pel que fa referència a serveis, potser és allà on qualitativament marquem més diferències amb les nostres esmenes respecte al projecte que se'ns presenta. On en aquest projecte es parla de «promoure i fomentar», nosaltres parlem de «crear», en la mesura que entenem que la Generalitat de Catalunya, el Govern de la Generalitat ha d'assumir més responsabilitats en la creació de serveis.

I, finalment, un altre grup d'esmenes que voldria destacar són aquelles que fan referència als òrgans de participació. Nosaltres demanem que es creï un consell de família com a òrgan de participació, cosa que entenem que seria molt important que es pogués recollir. Com que dispo de poc temps, només vull acabar fent una valoració. Aquesta Llei no és solament poc ambiciosa, ja ho he dit, sinó que, a més a més, al nostre entendre, consolida una política que va adreçada, no tant a donar suport a les famílies –una miqueta, una miqueta–, però amb aquesta miqueta de suport que es dona –un suport, bàsicament, basat en prestacions econòmiques, i mesures fiscals, poca cosa més–, el que fa és que la família suporti..., sigui la família la que suporti la migradesa de les polítiques públiques en serveis d'atenció a les persones.

Es donen ajuts a la família en comptes de crear serveis d'atenció a la gent gran, d'atenció a la infància, amb responsabilitat pública, de manera que les famílies puguin tenir un suport real, sinó l'únic que fan és transferir diners, a través de les famílies, a projectes d'iniciativa privada, que són el que vostès estan, en definitiva, consolidant. Però, a més a més, aquesta Llei –i em preocupa–, podríem dir que és una llei conservadora; una llei, en tot cas, que s'ha acabat pactant amb Esquerra Republicana de Catalunya i que tindrà, també, en tot cas, doncs, altres suports. Aquesta Llei, torno a insistir que no ofereix garanties d'aplicació, i en aquest sentit és un frau. Quan s'estan dient tota una sèrie de mesures fiscals, quan s'està parlant, sobretot, de l'ampliació de les prestacions econòmiques, quan s'està parlant de tota una sèrie d'apartats d'aquesta Llei que es sotmeten a plans, programacions posteriors, a convenis, etcètera, resulta que moltes de les coses que apareixen en la Llei no es donen garanties d'aplicació.

Em sap greu, en aquest sentit, o no entenem, en tot cas..., o sí que entenem: Esquerra Republicana ha decidit donar suport sense condicions, pràcticament, en aquesta Llei, renunciant a aspectes importants, eh?, renunciant a aspectes importants: reducció de jornada, excedències, prestacions econòmiques que, de sobte, s'han vist eliminades en les pròpies esmenes, i que no es veuen reflectides en el propi Projecte de Llei. És una opció.

Nosaltres, en tot cas, anuncio que en alguns articles de la Llei votarem a favor, en altres votarem en contra; bàsicament aquells que difereixen més substancialment de la nostra visió, i que ja he donat a la mesa la relació d'aquests articles. Des de la migradesa de les prestacions econòmiques, al que són les mesures i serveis...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...a la situació de dependència –vaig acabant...

El president

Hauria d'acabar.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...o a l'educació infantil, guarderies laborals, etcètera.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. En nom de Convergència i Unió té la paraula la il·lustre diputada senyora Conxita Tarruella.

La Sra. Tarruella i Tomàs

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores diputades, senyors diputats, per al nostre Grup Parlamentari estem ara en un moment molt important. Per nosaltres, aquesta Llei de suport a les famílies és una de les lleis que, si bé la portem al final d'aquesta legislatura, és una de les lleis en què ens vam comprometre ja de bon inici.

Ha tingut tot un procés llarg, aquesta Llei. Ho ha explicat l'honorable consellera, quan li ha tocat el seu torn de paraula, i s'hi han referit també els altres diputats, alguns que m'han precedit en el torn de la paraula; però ha tingut un procés llarg, donat que, primer, hi va haver una ponència conjunta, que aquella Ponència conjunta no va prosperar, però va fer unes recomanacions que es van recollir en molta d'aquesta part, amb aquest text que va presentar el Govern. I avui estem aquí, després de tot aquest procés de treball, discutint, portant i sotmetent a votació aquest Projecte de Llei de suport a les famílies.

Aquest Projecte de Llei, durant la seva discussió en el tràmit parlamentari, alguns l'han acusat d'haver fet un procés massa ràpid, poc treballat. Jo crec que és una llei que l'hem treballada molt; en aquest sentit, individualment i conjuntament, tothom que ha volgut treballar-hi ho ha pogut fer. El que passa és que durant el tràmit parlamentari, per les dates en què ha coincidit la discussió en tot el tràmit d'aquesta Llei, a vegades el que ha comportat són dificultats d'agenda d'alguns diputats o diputades. Però la Llei s'ha treballat, s'ha treballat en ponència, i el cert és que arribem amb moltes esmenes incorporades de tots els grups de la cambra: esmenes importants –vostès ho han comentat aquí–, esmenes que han millorat el text de la Llei. I, si bé en un concurs, amb un conjunt global, aquesta Llei

ha estat consensuada amb el Grup d'Esquerra Republicana, amb un exercici que ha fet per poder fer possible arribar a aquests acords, també el Grup dels Socialistes de Catalunya s'han sumat a molts d'aquests acords, hem recollit algunes de les seves esmenes, com hem recollit, també, algunes esmenes del Partit Popular i algunes esmenes que la mateixa diputada d'Iniciativa per Catalunya ha comentat que eren molt importants com el del permís de paternitat.

El que passa és que aquí, amb aquest debat, jo voldria..., m'hauria agradat centrar-me més bé a explicar les excel·lències d'aquesta Llei, explicar les incorporacions i explicar quin és el contingut d'aquesta Llei, però no puc estar-me'n, que m'haig de referir a algunes de les intervencions d'algunes diputades que m'han precedit.

El Partit Popular, d'una manera especial, ha fet esment de dir que aquesta Llei és una llei buida i que és un catàleg de prestacions, i que ha volgut, fins i tot, entrar en un debat que no és el propi d'aquesta Llei. Jo no hi entraré. Aquesta no és una llei que parlem de models de família. És una llei que diu «de suport a les famílies». És una llei que el que fa és donar suport a qui té família, i que no pot deixar, en cap cas, no pot deixar desprotegida cap persona que tingui necessitats, que tingui una dependència o que estigui en un procés d'exclusió social.

Per tant, aquest és un debat en què no hi entrarem, però sí que m'agradaria que algunes de les consideracions que s'han fet i que s'han dit aquí..., fóssim coherents i que les tinguéssim també en compte en el Congrés, en el lloc on tenen ells la seva majoria absoluta.

Han fet referència a aquests vint-i-tres anys de govern aquí, a Catalunya, en què no teníem Llei de suport a la família; però, des de Catalunya, s'ha fet molt suport..., molta política familiar, o és que no són polítiques familiars... –i ho explicava la consellera, l'altre dia, en la compareixença que va fer a la Comissió–, és que no són polítiques familiars totes les polítiques educatives o les polítiques sanitàries en què Catalunya hem sigut pioners? És que aplicar tot el que és l'ensenyament educatiu, l'ensenyament públic a partir dels tres anys, que és molt costós i perquè ho va prioritzar el Govern, no és també una política familiar?

Però, en canvi, el Partit Popular, que ens està recriminant, en aquest sentit, que és una llei que hauria hagut d'estar portada molt més abans, està aplicant a les famílies nombroses una llei de l'any 75, de molts més anys abans! I que quan el Grup de Convergència i Unió ha portat al Parlament, a Madrid, una llei de famílies nombroses, no la va votar, no ens van recolzar, i que, en canvi, ara està presentant un text –gairebé el mateix text– per a la seva discussió.

Diu..., aquí ens demana tota una sèrie d'ajuts, parla de les edats, diu que a Europa els ajuts es donen fins als divuit anys. Jo també vull recordar que a Europa els ajuts són estatals i que són els Estats qui donen aquests ajuts fins als divuit anys.

Miri, sincerament, a nosaltres també ens agradaria... A mi, personalment, m'agradaria moltíssim, i ho hauríem pogut fer. Uns han tingut oportunitat de fer-ho, i ha fet

una autocrítica la diputada Geli, en aquell moment, vostès tenen l'oportunitat, i ara ho podrien fer.

Però és que, a més, jo em vull referir al fet que ha caigut a les meves mans, aquest dia, un informe, el segon informe que fa l'Institut de Política Familiar... –Instituto de Política Familiar, en castellà, perquè té seu a Madrid encara que té delegacions a tot Espanya, que, com vostès saben, és un institut independent, que es dedica a analitzar totes les polítiques d'ajuts a les famílies que es fan a les comunitats autònomes–, aquest segon informe d'ajuts a les famílies de les comunitats autònomes espanyoles, presentat el mes de maig –aquest darrer mes de maig recent, el mes passat–, on analitza, comunitat autònoma per comunitat autònoma, totes les prestacions i el concepte de les prestacions que s'estan donant en polítiques de família, i que diu..., no els llegiré tot l'informe, encara que sí els el recomano, i els recomano molt que se'l llegeixin, sobretot els que són els diputats o la diputada del Partit Popular, el que sí que els llegiré és la darrera pàgina, que són les conclusions.

En aquestes conclusions, diu, aquest institut, que després..., i ho llegiré en castellà, perquè és com està fet, redactat l'informe. Diu: «Que, tras los análisis de las distintas ayudas directas y fiscales que las distintas comunidades autónomas están desarrollando por la familia, podemos extraer las siguientes conclusiones.» I diu: «La mayoría de las comunidades autónomas están empezando a desarrollar medidas directas o fiscales de apoyo a la familia. Pero las comunidades autónomas que más ayudas a la familia dan son: Navarra, Cataluña, País Vasco, Galicia y Castilla y León. Las comunidades autónomas que menos ayudas a la familia dan son: Asturias, Extremadura, Baleares, Aragón, Murcia, y la que menos Madrid.»

Després de fer una sèrie de recomanacions –diu que s'haurien d'anar ajudant, d'anar incrementant les ajudes directes– acaba i diu –el punt 5–: «Sigue existiendo una mayor sensibilización de las comunidades no gobernadas por partidos de ámbito nacional, siendo las comunidades autónomas gobernadas por los socialistas las que menos ayudan a la familia con excepción de la Comunidad Autónoma de Madrid, que es quien no da prácticamente ninguna ayuda.» Els el recomano. (*Veus de fons*.) I amb això m'agradaria també que, en aquest sentit, quan es fan o es reclamen segons quins ajuts, fóssim coherents i els féssim a tot arreu igual.

Hi ha hagut altres intervencions d'altres diputades, la senyora Comas, per part d'Iniciativa per Catalunya Verds. També, lògicament, ella diu que aquesta Llei té poques aportacions, i és lògic i normal. Jo entenc que ella hagi mantingut aquesta esmena a la totalitat degut al fet que partim de models de polítiques familiars completament diferenciats i molt allunyats. Bàsicament, les esmenes que li queden vives i el conjunt de la seva esmena a la totalitat, ella ho basa, pràcticament, en què tot siguin serveis públics. Nosaltres optem per ajudes directes i indirectes i serveis i places públiques; serveis públics però també concertats, places d'utilització pública. Són les diferències de model, per tant, entenem que en aquest sentit hagi estat molt difícil arribar a acords.

Sí que hem arribat a molts acords amb el Grup del PSC, parcials. És cert que eren el 50% de les esmenes que van presentar, però, amb les altres..., bé, entre les retirades i sumades les transaccionals, com amb algunes que han pogut acceptar directament, crec que han millorat i han dut també més contingut a aquest Projecte de Llei i a aquesta Llei que ara votarem. A més, els agraeixo que se sumin a la votació. Crec que aquesta Llei, per nosaltres, ho repeteixo, i per al Govern de la Generalitat, és una llei important, i és també molt important que hi hagi un gran consens.

Per tant, espero que a l'hora de la votació s'hi sumin no solament vostès, sinó que també m'agradaria moltíssim que s'hi poguessin sumar, la resta, els altres dos partits que aquí han expressat la seva discrepància, com són el Partit d'Iniciativa per Catalunya i el Partit Popular, que, entenent la diferència, les discrepàncies, entenent que voldrien una llei molt més àmplia, amb moltes més prestacions, entenen que és una llei important. Aquesta és una llei de bases. És una llei –ja ho he dit– que combina la previsió d'aquests ajuts directes o indirectes en serveis. És una llei que està oberta i que és un compromís, és un compromís per al Govern, que haurà de prioritzar les seves polítiques de família, les seves polítiques familiars en els pressupostos futurs. En una disposició addicional –vostès ho saben– es diu que està..., que s'aniran ampliant les franges d'edat i els col·lectius dels ajuts d'aquesta Llei segons que es pugui anar millorant el tema pressupostari. Per tant, no és una llei tancada; és una llei de futur, però és una llei important.

El diputat d'Esquerra Republicana, que ha parlat abans que jo, ha dit algunes de les coses que jo tenia pensat dir, i, que, per tant, potser no repetiré. No ho voldria repetir, però és cert: és una llei que crec que amb aquesta votació que farem ara aquí és un exercici de responsabilitat que demanen molts sectors de la població, que ajudarà moltíssimes famílies, que és molt esperada i que era un compromís ja del programa electoral del nostre Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

És l'últim Ple, però hi podem donar compliment. Jo vull agrair, abans d'acabar la meua intervenció –vull agrair-lo–, l'esforç –ja ho he dit– del Grup d'Esquerra Republicana, però d'una manera especial del diputat Ernest Benach que ha tingut amb mi moltíssima paciència. Perquè és cert que l'he perseguit en diferents hores per telèfon, fins i tot, en dies festius... (*remor de veus*), per millorar el text de la Llei, per arribar a acords, per poder tirar endavant aquest Projecte, i que, la veritat, crec que ha tingut un bon resultat.

També, a les altres diputades que han sigut ponents d'aquesta Llei. A la senyora Marina Geli també, la seva sensibilitat, que, últimament, fins i tot aquest matí mateix, ara, abans d'entrar aquí a la cambra..., que han fet l'última transaccional d'una esmena que li quedava i que han presentat a la Mesa. A les diputades Dolors Comas i Dolors Nadal, gràcies també pel vostre treball en aquesta Llei.

Però vull donar també les gràcies al lletrat de la cambra, a l'honorable consellera, a la senyora Teresa Joana Balagué, com a assessora jurídica del Departament

de Benestar i Família, i d'una manera també *molt* especial, especialíssima, a la secretaria de la Família, la senyora Anna Maria Geli, que també aquests dies ha tingut moltes trucades a deshora, moltes interrupcions d'algunes reunions, però, per tot el seu suport, la seva ajuda, el seu recolzament i la seva contribució perquè avui i aquí puguem estar discutint aquesta Llei, la senyora Anna Maria Geli.

Senyores diputades, senyors diputats, aquesta Llei, que ara sotmetrem, tot seguit, a votació, crec que una de les nostres promeses, del Grup Parlamentari, i una de les lleis que ens havíem compromès en aquesta legislatura de portar a terme, les farem realitat.

És una llei, a pesar de les mancances que alguns grups li poden trobar –ho torno a repetir–, important: dóna ajuts a molts sectors, universalitza alguns serveis. Diuen: «No, l'atenció precoç està universalitzada.» No-més primeres edats; ara, la universalitza per als infants. Parla de serveis educatius. Parla de violència domèstica molt més enllà del que merament..., s'havia parlat com a merament assistencial o en el camp de l'exclusió social. Preveu un fons de garantia per a impagament de pensions alimentàries o compensatòries. Preveu ajuts per a l'acolliment, per a l'adopció, per a les persones que desitgen tenir fills i que, no podent-ne tenir, necessiten l'ajuda de la fertilització. Permet molts ajuts i molts avanços que entenc –entenc– que siguin pocs per molts, per nosaltres també, però les disponibilitats pressupostàries són les que són. Fins ara que no hi havia hagut un millor finançament a Catalunya no se'ns havia pogut plantejar, també, l'oportunitat de mirar de millorar tots aquests ajuts. Avui crec que a partir d'ara és una realitat.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada.

Anem a trucar... Sí, senyora Nadal, demana la paraula per...?

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, per contradiccions i per al·lusions directes a aquesta diputada, senyor president.

El president

Té un minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, senyora Tarruella, la feina que fa aquesta diputada en aquest Parlament no és defensar les polítiques que es fan, o criticar les polítiques que es fan en l'altre Parlament. La meua obligació és criticar les polítiques del Govern de la Generalitat quan siguin criticables i donar-les recolzament quan siguin mereixedores d'això, però, clar, jo li vull recordar..., perquè quan un porta un estudi, clar, sempre n'hi ha més d'estudis, no?, jo li vull recordar un estudi importantíssim fet per la Fundació Jaume Bofill, concretament pels doctors Brullet i per la doctora Flaquer, que diuen clarament que Catalunya no

ha tingut polítiques familiars, que no n'ha tingut. En qualsevol cas, el que li diria és que mal de molts, epidèmia, eh?, i que davant d'aquesta epidèmia el Govern de la Generalitat no pot dir «és que jo m'hi apunto, a l'epidèmia», no. El Govern de la Generalitat té possibilitats i té finançament per tirar endavant aquestes polítiques i, clar, no em facin trampes; és a dir, el conseller Comas envia, al final de la passada legislatura, un projecte de llei de famílies, una proposta resolució per actuar...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

Acabo ràpidament...davant de les Corts Generals per defugir les seves responsabilitats.

I respecte que això no és una llei, perquè no ho és, és que hem d'esperar el seu desplegament reglamentari. Sap què passa, senyor president, amb els desplegaments reglamentaris?

El president

Sé una cosa, senyora diputada: *Sic fugit tempus*.

La Sra. Nadal i Aymerich

Acabo de seguida.

El president

Ja ha acabat.

La Sra. Nadal i Aymerich

Que des de l'any 91 –que des de l'any 91–, senyor president, estem pendents de tenir el desenvolupament reglamentari de la Llei de menors que impedeix defensar els drets dels infants, per tant, el mateix èxit d'aquella Llei és el que preveiem d'aquesta.

Per tant, senyores i senyors diputats, no estem davant d'una llei. Sí que li reconec, senyora consellera, que és un catàleg de bones intencions.

El president

Moltes gràcies.

Anem a cridar a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, anem a començar la votació. Aquesta és una votació complexa i demano l'ajuda dels diversos portaveus.

El Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi ha retirat les esmenes següents: la 24, la 26, la 33, 41, 42, 50, 57, 62, 67, 70, 75, 77, 115, 118, 158, 166, 168, 171, 181, 182, 183, 185 i 197. Hi ha hagut petició de votacions separades, que les agruparé. Si la petició d'un grup, de tot un conjunt d'esmenes votades separades, algun altre grup me'n demana el desglossament, li prego atenció i que m'ho demani abans de passar-ho a votació.

El Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi ha demanat votació separada de les esmenes d'Esquerra Republicana 22, 36 i 44.

(El Sr. Benach i Pascual demana per parlar.)

Sí, senyor diputat?

El Sr. Benach i Pascual

Senyor president, és impossible aquest fet, perquè Esquerra Republicana, com he dit abans, no té cap esmena viva en aquesta...

El president

Molt bé.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies.

El president

Les esmenes d'Esquerra Republicana estan totes retirades. Per tant, d'Iniciativa per Catalunya, les esmenes 1, 2, 3 i 175, conjuntament, que les votàrem també amb les esmenes del Grup Popular, si no es demana el contrari, 16, 17, 45, 76, 98, 103 i 209.

(Veus de fons.)

Sí, senyora diputada?

(Veus de fons.)

Vostè la vol separada. Tot el conjunt de les seves esmenes.

(Veus de fons.)

Molt bé, entesos, gràcies.

Doncs, anirem seguint l'índex de separats, perquè no es poden agrupar, exactament.

Comencem ara les esmenes d'Iniciativa per Catalunya Verds 1, 2, 3 i 175.

Comença la votació.

(Veus de fons.)

Perdó?

Es para la votació.

El Sr. Boada i Masoliver

Senyor president...

El president

Sí?

El Sr. Boada i Masoliver

Em sembla que el sistema hauria de ser que l'esmena a la totalitat es votés separada primer.

El president

Absolutament d'acord.

El Sr. Boada i Masoliver

Són les esmenes 1, 2...

El president

Sí, senyor.

El Sr. Boada i Masoliver

1 i 2.

El president

Té tota la raó.

La primera esmena a la totalitat de devolució.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 127 en contra i cap abstenció.

La segona esmena a la totalitat amb text alternatiu.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 127 en contra i cap abstenció.

A continuació les esmenes d'Iniciativa per Catalunya 1, 2, 3 i 175.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 4 vots a favor, 127 en contra i cap abstenció.

A continuació les esmenes del Grup Popular 16, 17, 45, 76, 98, 103 i 209.

(Veus de fons.)

Perdó, ja aniran venint, sí. És que ara..., perdó, només per clarificar almenys als portaveus, estem votant ara el que ha demanat de segregar el Grup Socialista, després votarem el que ha demanat de segregar el Grup Popular i després la resta de les esmenes, eh?, estem en aquesta fase.

Per tant –ho torno a repetir, si em permeten–, les esmenes del Grup Popular 16, 17, 45, 76, 98, 103 i 209.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 12 vots a favor, 119 en contra i cap abstenció.

A continuació les esmenes del Grup Popular 47, 48 i 64.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 60 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció.

Entrem ara en el bloc de votació separada demanada pel Grup Popular, que demana votació separada de les esmenes del Grup Socialista 32, 46, 60, 82, 102, 105, 121, 127, 130, 150, 162 i 192.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació la resta d'esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 50 vots a favor, 80 en contra i cap abstenció.

A continuació la resta d'esmenes del Grup Popular.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 60 vots a favor, 67 en contra i 4 abstencions.

La resta d'esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 52 vots a favor, 79 en contra i cap abstenció.

A continuació passem a votar el text del Dictamen, i primer votarem l'article 9, punt *d*, l'article 20 i l'article 22, la part final que va des de «població en els seus llocs de treball o a prop del lloc de treball».

(*La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.*)

Sí, senyora diputada?

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, en l'ordenació de votació que li havia donat, aquest article 22 no es pot acumular en aquest..., en el que vostè ha anunciat. Li sabria greu repetir-m'ho, senyor president?

El president

Sí, l'article 9, punt *d*, l'article 20 i l'article 22 és el que vostè demana..., el que...

La Sra. Nadal i Aymerich

20 i 22 en una altra votació, senyor president.

El president

20 i 22 en una altra votació, molt bé. (*Veus de fons.*) I el 13 també en una altra votació. Sí, tot això ja ho tinc, ja vindrà, eh? Primer, l'article 9.

Comença la votació.

(*Veus de fons.*)

El 9 punt *d*, eh?, sí.

Ha estat aprovat per 67 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

A continuació els articles 20..., i del 22 la part final que va des de «població en els llocs de treball o a prop del lloc de treball».

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 83 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció.

A continuació els articles 2, del 9 la resta –l'altre ja ha estat votat–, article 10, 36 i disposició final segona.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 119 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

A continuació votem l'article 25, 3a.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 119 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

A continuació els articles 12, 16, 17, 19, 24 i la resta del 25.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 119 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

A continuació, l'article 13.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 79 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

A continuació, l'article 26.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 119 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

A continuació, de l'article 10, els apartats 1, 2 i 3, més els articles 21, 29, 32, 37, 42 i 45... (*La Sra. Comas d'Argemir i Cendra demana per parlar.*) Té la paraula la senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Hem advertit un error, i aleshores és: l'article 10, amb aquests apartats que ha dit, i seria l'article 30, 33, 38, 43 i 46.

El president

A veure, esperi's un segon...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

O sigui, està corregut, un, respecte als que li he donat.

El president

No el 21?, el 21, sí... (*Pausa.*)

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

El 21, també.

El president

El 21, sí. Aleshores continuaria el 30...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

33, 38, 43 i 46.

El president

43 i 46. Molt bé. Per tant... Sí? Senyora Dolors Nadal...

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, senyor president, l'article 10, de forma separada, si us plau.

El president

Molt bé. L'article 10... Sí? Alguna observació més? Sí, senyora Tarruella...

La Sra. Tarruella i Tomàs

Sí, senyor president, és que a l'article 10 s'ha presentat una esmena tècnica a la Mesa, no sé si la té present, que és el punt 5. No correspon a aquest article 10, sinó que passa a continuació de l'11. A continuació del punt 4, de l'11, punt i seguit.

El president

Sí, a veure...

La Sra. Tarruella i Tomàs

A l'hora de votar-ho, és clar... (*Remor de veus.*)

El president

Sí. Els prego... Ja he dit que era una votació complicada. Fixin-se que ara el que sotmeto a votació són els apartats 1, 2 i 3, no el 5, al qual vostè em fa referència ara...

La Sra. Tarruella i Tomàs

D'acord.

El president

...que el votarem en un altre moment.

Per tant, ara, apartats 10..., perdó, article 10, apartats 1, 2 i 3, separatament.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 114 vots a favor, 17 en contra i cap abstenció.

A continuació, els articles 21, 30, 33, 38, 43 i 46.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

A continuació els articles 14 i 44.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 127 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

A continuació l'esmena tècnica referida a l'apartat 5 de l'article 10, més les dues esmenes transaccionals, que també han sigut presentades i que les senyores i els senyors diputats portaveus coneixen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 119 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

A continuació, la disposició final tercera.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 115 vots a favor, 16 en contra i cap abstenció.

A continuació, la disposició addicional cinquena.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 115 vots a favor, 12 en contra i 4 abstencions.

A continuació la disposició addicional vuitena.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 126 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

A continuació, l'exposició de motius.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 114 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

I per últim la resta del text del dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i catorze minuts.

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, les lletrades Sra. Andreu i Fornós i Sra. Casas i Gregorio i els lletrats Sr. Santaló i Burrull i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Justícia i Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Relacions Institucionals, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar i Família i els consellers de Medi Ambient i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Pregunta al president de la Generalitat sobre la proposta de constitució europea (tram. 317-00635/06)

La primera pregunta dirigida al molt honorable president de la Generalitat, la formula l'excel·lentíssim senyor Ramon Camp i Batalla, en nom del Grup de Convergència i Unió, que té la paraula.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, recentment ha estat lliurat per la Convenció Europea el Projecte de constitució, que els caps de govern i els caps d'estat de la Unió han d'analitzar en una conferèn-

cia intergovernamental que està anunciada que s'iniciarà l'octubre vinent..., i que diuen que ha d'estar acabada, la feina, just abans de les eleccions europees del 2004.

Aquest Projecte de constitució, evidentment, el sol fet que existeixi ja ha de ser valorat com un fet important. Tot i així, la Convenció Catalana, que va ser la manera que vam trobar de participar-hi, va centrar les seves aportacions en diversos aspectes, bastants recollits, però assentats en dos objectius: un era profunditzar el paper de les regions europees, i sobretot de les nacions sense estat, com el cas de Catalunya, que tenen capacitat legislativa i que tenen capacitat de fer polítiques pròpies, un reconeixement d'aquestes regions; l'altre, el tema de la llengua, el tema de la diversitat lingüística, concretament el tema del reconeixement del català. Eren dues aportacions molt centrades fetes per la Convenció Catalana a la Convenció Europea.

En el Projecte que s'ha conegut veiem que no hi ha una sensibilitat recollida que encaixi en això que estava dient, i, per tant, voldríem saber, senyor president, com valora el Govern aquest primer inici de treballs de la constitució europea, i, també, en aquesta perspectiva de la conferència intergovernamental, què creu que s'hauria de fer per aconseguir aquest reconeixement que dèiem.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Miri, des del punt de vista específicament català, el Projecte de constitució no és satisfactori, ni tampoc ho és, en aquest cas amb alguns matisos, des del punt de vista del que en podríem dir el «regionalisme europeu» en general, i més específicament pel que fa referència a les regions, *Länder* o nacions sense estat amb poder legislatiu.

Totes les qüestions com la nostra –la nostra, la d'Escòcia, la de Flandes, la de Baviera, etcètera– són definides com a «domèstiques», és a dir que s'han de resoldre dintre dels estats corresponents, i amb l'actual actitud negativa del Govern espanyol, i, poc o molt, del conjunt del món polític i social espanyol, això no ens va bé.

Hi ha dos aspectes, sobretot, del Projecte de constitució que no ens són favorables: no obre més perspectives ni més reconeixement del català en el marc de la Unió Europea, a part de les ja obertes durant els dos o tres darrers anys a través de la Carta europea dels drets fonamentals, i, en segon lloc, posa molt l'accent –i això gairebé ja és més ideològic, però amb conseqüències pràctiques–, més l'accent en els drets estrictament individuals i poc en els col·lectius, a part dels drets que reconeix als estats, que aquests sí. En realitat, tot plegat és fruit d'un reforçament del paper dels estats.

Malgrat això, i malgrat el seu to preponderantment intergovernamental, la constitució proposada té alguns aspectes positius des del nostre punt de vista federalis-

ta, que van des d'un notable increment dels temes que no requereixen unanimitat fins a la creació d'un ministre europeu d'economia i un altre d'affers estrangers, entre altres.

I ara dos comentaris finals. En primer lloc, els vull dir que, malgrat tot el treball de la Convenció Catalana i el del Fòrum Cívic, així com els intensos contactes del Govern de la Generalitat i del president del Parlament, han fet que Catalunya i els plantejaments catalans hi fossin presents, no s'han tingut prou en compte, però han estat presents en les discussions de la Convenció.

I el segon comentari és que ni el Govern espanyol ni els convencionals espanyols ens hi han ajudat. Tant el president Giscard d'Estaing com els dos vicepresidents, Amato i Dehaene, com el president Prodi, o alguns convencionals amics nostres, em deien cada cop que els parlava del regionalisme de Catalunya o del català, em deien: «Ja ho entenem, però a qui vostè ha de convèncer és al Govern espanyol, que és qui més s'hi oposa.» O sigui que caldrà esperar el moment en què tinguem més cartes negociadores no només a Brussel·les, sinó també a Madrid.

Malgrat tot, ho seguirem intentant d'aquí a la decisiva conferència intergovernamental de la tardor i la visita del conseller en cap, el senyor Artur Mas...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...d'abans-d'ahir al president Prodi està ja en aquesta línia.

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç polític de la VI legislatura (tram. 317-00639/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que té la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

Senyor president, hem de fer balanç de quatre anys, encara que podria ser de vint-i-tres, però aquest ja vindrà; trigarem quatre anys, potser, per tenir una opinió exacta del que ha passat en aquest període tan llarg.

Parlem dels quatre anys, i espero que no ens fugi d'estudi. Aquest és el trist balanç: s'han venut l'Ebre (*fora remor de veus*), s'han venut l'Estatut i s'han venut el finançament, i tot per dotze vots. Afortunadament, la Unió Europea ha parat el transvasament; afortunadament, d'aquí a uns mesos estarem en condicions de plantejar un nou estatut amb una àmplia majoria, n'estic segur, i, afortunadament, el finançament Montoro - Homs és revisable. Acabem de saber que l'any

2002 no hem arribat als 30.000 milions de pessetes d'augment, ja ho revisarem.

Però tot això, què ens permetrà? Ens permetrà solament de fer el que hauríem d'haver fet fa quatre anys, el que hauríem fet si vostè no hagués triat la pitjor via per a Catalunya pactant amb el PP. Crec que el Parlament es mereix una resposta abans no se'n vagi, senyor president: per què va triar aquesta via equivocada per a Catalunya? Per què no va rectificar el març del 2000? I no em digui que el canal Segarra - Garrigues, que la línia 9 del metro, que el tren d'alta velocitat, que tot això justifica el pacte i que són les inversions més importants que s'han fet mai, no m'ho digui, perquè tot això o no ha començat o no ha arribat, o vostès no n'han pagat ni un ral. Mètode alemany, pagaran els que vindran.

I, a més, acabem de saber que en els darrers set anys, del 95 al 2002, Madrid s'ha posat a un punt de Catalunya en generació de riquesa. Set anys més així i ens enxampen per primer cop en la història.

Miri, han pactat amb el PP en el pitjor moment, en el moment en què la dreta ha mostrat la seva cara autèntica. L'any 96 no, però l'any 2000 el PP va anar, finalment, al nacionalisme espanyol més descarnat, a l'afebliment dels serveis públics, i hi ha una política internacional que el menys que es pot dir és que no és perfectament europeista. I vostès, com si res. Què en dirà la història? No en dirà gairebé res, del seu govern d'aquests quatre anys.

Hem d'acabar, senyor president. Li desitjo de debò que segueixi gaudint de bona salut, de la «mala salut de ferro», com vostè diu. I l'any 2008, sap què passarà? Que els ciutadans de Catalunya tindran més elements de judici i podran comparar governs diferents...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Maragall i Mira

...i Catalunya, senyor president, haurà millorat, pot estar-ne ben segur, Catalunya haurà millorat.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Maragall i Mira

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle. Pausa.*) Té la paraula el senyor president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Vejam. La veritat és que no teníem gaires opcions, no?, perquè l'altra opció hauria sigut pactat amb vostès, i això era pactar amb la inoperància i amb la irrellevància més absoluta (*forta remor de veus*), per no dir altres

coses que podríem dir aquests dies. Perquè, què és, què representa, el PSOE a Espanya? Què representa avui el PSOE a Espanya? Un gran ridícul! Això és el que representa, i en altres moments el que ha representat és una gran inoperància, i, per tant, com podíem pactar amb una gent que no ens podia donar absolutament *res*? No ens podia donar *res*, perquè, de fet, el que s'ha aconseguit, i espero que potser en alguna altra intervenció ho podré explicar, doncs, és no tot el que voldríem, però sí que és substancial en molts i molts aspectes, i amb vostès no ho podíem aconseguir.

És clar, vostè acaba dient que ens hem venut no sé quantes coses i que d'aquí a quatre anys ja podrem comptar. Sí senyor, té raó, vostè. M'agradarà saber què pensa vostè d'aquí a quatre anys d'unes quantes coses.

Per exemple, «s'han venut l'Ebre». Vostès van estar contra el minitransvasament; els ajuntaments socialistes de Tarragona, de Reus, de Valls, de Montblanc, d'Iniciativa, varen votar en contra del minitransvasament, quan a Tarragona bevien aigua salada i quan a Reus tenien tres hores d'aigua al dia, i vostès, per sectarisme –per sectarisme– hi van votar en contra i van muntar una campanya sobre la leucèmia, els efectes nuclears de l'Ebre. Mentida!, fals!, una vergonya en un partit que pugui ser partit de govern. (*Remor de veus.*) I ara què diuen? Ara diuen vostès que Barcelona necessita aigua del minitransvasament. Ara, al cap de deu anys, diuen que necessiten minitransvasament. Quan van mentir, aleshores o ara? (*Remor de veus.*) I, per tant, posats a fer, quan és que nosaltres..., per què podríem tenir confiança en un partit com vostès?

Però, bé, dit això... No cal que somriguin, no?, és així, i, és clar (*rialles*), és així, o sigui que, és clar, és tan poca, la credibilitat que mereixen!, perquè, és clar, també els vull dir una cosa: si, com vostès diuen, aquests vint-i-tres anys o aquests quatre anys el Govern de la Generalitat, i després crec que volen fer votar una resolució en aquest sentit, ho ha fet tan malament, sobretot parlant dels vint-i-tres anys, doncs molt més malament ho ha fet l'oposició, que durant vint-i-tres anys amb un govern que ho fa tan malament és incapaç d'oferir una alternativa creïble. Vostès són uns inútils! (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Vostès..., no com a govern, no, com a oposició, què?

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Com a govern fantasma i com a govern fum...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...són uns inútils!

El president

Senyor president, gràcies.

(Forta remor de veus i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració del darrer període polític a Catalunya (tram. 317-00641/06)

La següent pregunta adreçada al president de la Generalitat, la formula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, que té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, jo no sé si aquesta serà la seva darrera sessió o si el mes de setembre encara hi haurà control. Sembla que sí, que aviat hi haurà una nova etapa a Catalunya si vostè no es desdiu de no tornar-se a presentar. Però li vull dir, de bell antuvi, que no trobo adient que avui la ciutadania de Catalunya vegi un enfrontament de caire partidista entre els seus màxims dirigents, com el que acaba de contemplar.

Jo li demanaria, amb dos minuts i mig, no quatre anys, sinó vint-i-tres anys. I li ho vaig dir al debat de política general, que hi han aspectes molt positius d'aquests vint-i-tres anys. Jo li vull preguntar una cosa molt concreta: ha dit fa molts pocs dies que lamenta que en aquests vint-i-tres anys no ha blindat l'autogovern a Catalunya. Per què? Quina reflexió podríem fer a l'entorn d'això?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Quan dic que normalment... Bé, en primer lloc, li agraïxo el seu to. Naturalment, jo sempre tinc el to que em proposa el meu interrogador, entén-me. Bé, aleshores, dit això, li vull dir que per no blindar..., és perquè, efectivament, ens trobem que hi han coses que s'han aconseguit i que, després, amb determinats tripijocs –això ja es va fer, per exemple, a l'època socialista, també, i es fa ara altra vegada–, amb tota una sèrie de tripijocs es miren de recuperar coses, des del punt de vista de poder polític, que havíem aconseguit. I això requeriria una formulació més precisa, que esperem que amb el nou estatut d'autonomia es pugui determinar per tal d'evitar-ho.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, vostè i jo compartim, amb molts d'altres d'aquesta cambra, una passió per Catalunya amb actius democràtics i nacionals paral·lels. Però si vostè, després de vint-i-tres anys, diu que no ha blindat suficientment l'autogovern de Catalunya, alguna pregunta s'hauria de fer com a màxim dirigent, independentment del to. Jo li diria que avui semblava que podíem anar cap a una mena de nou parany de dir: «La culpa és d'Europa», com abans ho era de Madrid.

Tenim tres grans reptes per a la nova etapa des de la perspectiva específica de Catalunya, que, perquè m'entengui, La Rioja no els té: millorar sensiblement l'autogovern; ser presents a Europa, on Catalunya està passant la mà per la paret, i el gran repte d'identitat, on la llengua pròpia d'aquest país està reculant seriosament en temes socials, i no pas per motiu de les migracions que vénen, i sort que vénen, per enriquir aquest país, qüestió que estic segur que vostè comparteix amb mi, sinó per la renúncies que s'han fet, no pas per motius d'un govern ni d'una majoria exclusivament, sinó de sectors dirigents d'aquest país en aquests vint-i-tres anys. I seria bo que, com a aportació per al futur d'aquest país, vostè fos dels primers, per no dir el primer, que posés reflexions serioses, no partidistes, no fora de to, sinó amb entitat, perquè poguéssim abordar aquests tres grans reptes.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

No, els nostres problemes, no els podem atribuir a Europa, i no ho he fet. Simplement, li dic com surt la convenció, no?

Home! De tota manera hi ha una cosa que seríem molt injustos tots nosaltres amb nosaltres mateixos... Vostè fixi's que jo sempre intento explicar que, els guanys que hem aconseguit, els hem aconseguit entre tots –tots els que som aquí, tot el que nosaltres representem, i els ajuntaments i la societat, etcètera, sempre ho intento dir. I seríem injustos amb nosaltres mateixos si no diguéssim que avui –tot i que avui realment hi ha una pressió negativa sobre la nostra autonomia i, de fet, en general sobre Catalunya–, però seríem injustos amb nosaltres mateixos i no estaríem d'acord amb la realitat sinó diguéssim que, d'alguna manera, durant aquests anys, gràcies a tothom, també al Govern de la Generalitat, és clar, doncs hi han hagut uns guanys molt importants.

I jo crec que nosaltres avui estem en condicions d'anar molt més enllà gràcies a això. Evidentment, també al mateix temps ens hem de defensar del perill de reflux que hi ha, però tenim moltes més possibilitats d'anar molt més enllà. I és el camí que hem de fer.

Jo, el que li volia dir, de tota manera, ja que vostè parla de balanços i així, és que jo avui aquí no vinc per

parlar de balanços, sincerament. Comprenc que vostès en vulguin parlar, però no em proposo fer un balanç podríem dir de tancament d'exercici, no? Nosaltres tenim un projecte de país que no acaba el 2003, ni amb la meua presidència; som a meitat de camí, no podem dir que ja hem arribat on volíem anar, ni sé si ho podrem dir mai, però el que sí que podem dir amb tota rotunditat és que de 1980 ençà hem fet un gran progrés, entre tots –ho repeteixo, no?

Bé, i aleshores al cap d'aquests vint-i-tres anys que vostè deia, com a mínim vostè m'haurà d'admetre, em sembla, que hi ha hagut molta estabilitat política, que és bo, creixement econòmic molt important, un progrés molt substancial de l'estat del benestar...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...un assegurar la cohesió social, una bona convivència...

El president

S'ha acabat, senyor president.

El president de la Generalitat

Dispensi.

El president

No. Gràcies a vostè.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració de la tasca feta durant la VI legislatura (tram. 317-00645/06)

La següent pregunta, la formula l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular, que té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, senyor president. Quina valoració fa de la tasca política duta a terme pel Govern de la Generalitat que vostè encapçala en aquests moments a punt de finalitzar la sisena legislatura.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

No sé si es refereix als últims quatre anys o als vint-i-tres, però, en tot cas, la faig bona.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies, senyor president. És evident que, si parlem d'aquests vint-i-quatre anys, li hem de reconèixer un comú denominador en la seva tasca política, i és que vostè ha portat estabilitat institucional, política i de govern a Catalunya, i que també, en tot moment, i no se li pot negar, ha defensat els interessos de Catalunya i ha demostrat molt sovint un profund sentit d'estat. També és evident que aquests darrers vuit anys li hem de recordar, com hem fet molt sovint, que tot no ho hauria fet vostè sol, i molt en particular sense el concurs del Partit Popular. *(Remor de veus.)*

Alguns l'acusen d'haver venut Catalunya per una dotzena de vots; són els mateixos que l'acusen de vendre Catalunya per dotze vots i que són ells els que s'han begut l'enteniment, però que ignoren massa de pressa què va representar per a Catalunya i Espanya un govern del PSOE, ignoren massa de pressa com el seu referent a les Illes Balears no va passar ni tan sols una revàlida electoral, va caure a les primeres de canvi, i són aquells que, evidentment, no volen posar sobre la taula el que està succeint aquests dies, per exemple, a la Comunitat de Madrid.

En qualsevol cas, en el seu balanç d'aquests darrers anys i d'aquests quatre en particular podem parlar de quotes de prosperitat assolides a Catalunya, de creació d'ocupació, de creixement econòmic, de millora del benestar, de modernització de Catalunya; en definitiva, podem parlar en quatre, vuit, vint-i-quatre anys d'allò que vostè també representa i que el Partit Popular ha aportat, que és el més important: estabilitat i progrés, i per això jo li demano que en aquestes darreres setmanes de legislatura, aquestes darreres setmanes de vostè al capdavant del Govern de Catalunya, posi, en certa manera, ordre en el pont de comandament del Govern de la Generalitat de Catalunya, que no trenqui el que ha sigut la seva trajectòria política en aquest quasi quart de segle. Malauradament aquests darrers mesos estem veient com el Govern que vostè encapçala, la federació que vostè presideix, Convergència i Unió, no ha signat un pacte antiterrorista, no ha donat suport a la lleugaltzació de Batasuna, ha mantingut actituds erràtiques al voltant de l'Estatut –de defensar la seva vigència han passat a defensar primer la seva relectura, després la seva reforma, ara simplement ja advoquen per a un nou estatut–, per no parlar del trencament en la fermesa de la defensa d'institucions com la família en aquest Parlament de Catalunya...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

...o de la seva vocació atlantista, per això jo li demano –i amb això acabo, senyor president–, senyor president

Jordi Pujol, vostè ha sigut un president prolífic, no sigui pròdig en la seva herència en aquests darrers mesos.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, en primer lloc, durant aquests vint-i-tres anys, d'una manera o altra, mai no hem fet les coses sols, hem tingut ajuts d'UCD en un moment determinat, d'Esquerra Republicana, de fet, moltes vegades, hem coincidit amb el Partit Socialista també, amb vostès, etcètera. Ja he dit abans que, a més, hi ha un mèrit global en aquest progrés evident que hi ha hagut a casa nostra. Mai sols.

Per altra banda, com acabo de dir abans, quan li dic que jo no vinc aquí a fer balanç, sinó que, de fet, vinc a fer una manifestació de voluntat de continuïtat, doncs amb això ja li dono a entendre que mirarem de fer la mateixa política que hem fet sempre. El que passa és que algunes coses també han canviat per part dels nostres interlocutors. Avui ens trobem amb un govern espanyol molt tancat als nostres plantejaments, amb una actitud que m'atreveixo a qualificar en certs moments d'hostil i altres vegades, simplement, poc considerada, però, en tot cas, no favorable.

Per altra banda, la comunitat el govern de la qual segueix essent meu fins a l'últim dia –i això ha de quedar clar–, però de tota manera, sota la direcció de l'Artur Mas, està portant una línia molt positiva, i no crec que es pugui, en tot cas jo no tinc res absolutament a criticar-hi, ni tampoc hem pogut criticar –i a més n'assumeixo tota la responsabilitat–, per exemple, de no haver signat el pacte antiterrorista. Per tant, si vostè creu que sobre això s'ha de fer alguna crítica, me les fa a mi i no pas a ningú a més.

Ara, a part d'això, durant aquest últim temps, aquests últims quatre anys, nosaltres teníem uns objectius que eren, per una banda, governar, ho hem fet, i jo crec que ho hem fet positivament. Ara no tenim temps d'explicar totes les moltes coses que s'han fet durant aquests quatre anys. Volíem tenir iniciatives polítiques importants, s'han fet, avui mateix, el ple d'aquests dies n'és una prova. Sí que de vegades hem utilitzat el seus dotze vots, molt poques vegades els seus dotze vots sols. Però tot això no és per escandalitzar ningú, també me'n recordo que hi havia una època que el PSOE era criticat injustament que per no sé quants vots, em sembla que eren setze vots de Convergència i Unió, s'havia venut l'Espanya eterna, no?, i això era una falsedat, i el PSOE va fer bé d'aprofitar-los i nosaltres vam fer bé en aquell moment de donar-los. Doncs, bé, de la mateixa manera, per a determinades coses s'utilitzen uns vots quan realment això no solament no trenca la línia que es té, sinó que pot ajudar a tirar-la endavant pel que fa al Govern i a les iniciatives legislatives.

El tercer objectiu que nosaltres teníem era millorar el nostre finançament, i l'hem millorat, no tant com voldríem, però substancialment. És la vegada que l'hem millorat *més*, de molt és la vegada que l'hem millorat més. Naturalment ja hem dit que no ens donaven per satisfets i que l'any 2006, en contra del criteri del pre-

sident Aznar que diu que no, però ni ell ni jo no hi serem i estic segur que això es farà entre altres coses perquè la Llei ens empara a tornar a plantejar aquest tema, n'haurem de tornar a parlar.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Però, evidentment, és la vegada que s'ha millorat més, o sigui aquí també aquest tercer objectiu es pot dir que presenta un balanç clarament positiu.

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Perdoni.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les perspectives de futur de Catalunya (tram. 317-00649/06)

El president

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup d'Esquerra Republicana, que té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Per si de cas és l'última, vull que quedi clar el nostre reconeixement al seu paper decisiu en la construcció d'un sistema nacional de partits, en la projecció de la imatge exterior de Catalunya, en la promoció d'una cultura del diàleg, en el manteniment d'un clima de convivència social i a reforçar la idea d'un país amb identitat nacional i alhora com a terra d'acollida.

La Corporació Catalana de Radio i Televisió i els Mossos d'Esquadra han estat dos instruments fonamentals que avui són francament millorables. Però també hem tingut en aquests anys de mandat de vostè, senyor president, altres elements. Per exemple, un finançament insuficient per al nostre benestar i el nostre progrés, un ritme insatisfactori en l'ús social del català, oportunitats perdudes per disposar d'un bon model d'administració exemplar, un retrocés en les indústries de la cultura, però, comptat i debatut, el balanç és més positiu, molt més positiu que no pas negatiu.

Catalunya s'ha de posar al dia perquè hi ha nous reptes i horitzons nous per superar el dèficit d'aquests darrers anys, i per a això ens calen més recursos econòmics i més poder polític. Catalunya necessita un estat del benestar propi amb plena capacitat de decisió. «Un país no va endavant sense mites», la frase és de vostè. Hi ha

gent en aquest país que treballem per l'horitzó mític d'una Catalunya lliure i sobirana, una Catalunya moderna, culta, justa i amb igualtat d'oportunitats com els altres pobles d'Europa. Jo li demano, senyor president, que no posi obstacles a aquest mite, ni el desqualifiqui a ell ni a aquells que el defensem. Vostè no ha pogut saltar la paret, nosaltres tenim la il·lusió, l'ambició i la voluntat de poder-ho fer. Vostè té un lloc a la història, nosaltres volem unes pàgines de la nostra història que han estat el somni de tantes i tantes generacions. Vostè ha arribat fins aquí. Nosaltres volem anar més lluny, perquè Catalunya s'ho mereix, Catalunya ho necessita.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé. (*Remor de veus.*) Moltes gràcies, oi? Bé, jo ja m'adono que probablement tot el seu elogi té..., és sincer. (*Rialles.*) Per què? Perquè no podia ser d'altra forma, és clar, oi? Però, per altra banda, també té una altra intenció més, legítimament més interessada, oi? Però, bé, també és legítim, naturalment, que vostè ens expliqui que hem arribat fins aquí i que ara hi ha d'haver una nova gent que vagi més enllà, però suposo que vostè s'ha adonat que, des del primer moment, he dit que nosaltres no fem un balanç, diguem-ne, de tancament d'exercici, sinó que diem hem arribat fins aquí i volem anar més enllà. En fi, bé, per començar nosaltres mateixos, Convergència i Unió, és a dir, el principal partit nacionalista de Catalunya, que és el que fa que el sistema polític, és el que fa més de molt que el sistema polític català sigui diferent que l'espanyol i li doni unes possibilitats de negociació i d'acció que, per desgràcia, no sempre vénen donades només per l'Estatut. De vegades quan parlem d'això del blindatge o no blindatge volem dir això, no? Volem dir precisament això.

Bé, per tant, nosaltres volem continuar això, i no sé si vostès ja se n'han adonat que fa molts dies i mesos que estem parlant en termes que van més enllà del 2003; hi ha coses que no tindrien sentit si penséssim, no penséssim en el 2004 i el 2005 i el 2007 i el 10 i així, no? El discurs meu, per exemple, si vostès el van, suposo que sí que el van escoltar bé, el meu discurs, diguem-ne, del debat de política general del passat mes d'octubre no era un discurs, diguem, de pensar en la cosa immediata, sinó que era un discurs de projecció a llarg termini, fet per un home, per altra banda —jo personalment—, que sap que personalment té un recorregut curt i que, per tant, les coses que planteja les hauran de tirar endavant altres homes que estiguin d'acord amb allò o amb el discurs d'en Mas del 21 d'octubre i que tenen un recorregut personal i polític molt més llarg. I aquest és el plantejament. Es tracta que aquest projecte de país pugui tirar endavant i a això hi hem dedicat no solament vint-i-tres anys, sinó tots plegats, sinó l'acció de govern d'aquests quatre anys, i jo personalment l'acció de govern i tota mena d'actuació d'aquests últims mesos meus de presidència enfront de la Generalitat, no?

I això era el que els voldria dir. Crec que tenim un programa coherent i ambiciós, crec que, per altra banda, ningú pot vendre la pell de l'ós abans —abans— de caçar l'ós; això va passar l'any 1980, això va passar l'any 1999, i això podria tornar a passar i possiblement i crec sincerament que tornarà a passar l'any 2003 pels mateixos protagonistes o per uns altres...

El president

Senyor president..., senyor president...

El president de la Generalitat

En tot cas —en tot cas—, li vull agrair, senyor Carod, encara que comprenc que vostè també té altres motivacions per fer-ho, però li vull agrair les seves paraules.

El president

Moltes gràcies.

——— Pregunta al Consell Executiu sobre els grans projectes en inversions públiques de l'any 2003 (tram. 310-00482/06)

Fetes ja les preguntes al president, passem ara al Consell Executiu. I la primera pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Ramon Camp a l'honorable conseller senyor Francesc Homs, sobre els grans projectes d'inversions públiques de l'any 2003.

(*Remor de veus.*)

Esperi's un segon, senyor diputat.

Prego a les senyores i els senyors diputats que s'hagin d'absentar de l'hemicicle que ho facin ràpidament.

Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, gràcies, senyor president. Es tractava de conèixer els projectes d'inversions públiques que té el Govern i concretament en aquest sentit la Conselleria que presideix el conseller Homs en la seva funció de coordinació, doncs que es pogués informar la cambra d'aquests grans projectes de què els propers temps té prevista la realització, a efectes d'informació de la mateixa cambra.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Francesc Homs i Ferret)

Gràcies, senyor president. La inversió prevista l'any 2003, a executar per la Generalitat i per les seves entitats dependents, assoleix un import de 3.697 milions d'euros —són 615.263 milions de pessetes. Això representa un increment de 769 milions d'euros, és a dir, 128.000 milions de pessetes addicionals a l'any anterior, i un increment percentual del 26,3% d'esforç d'inversió addicional amb relació a l'any passat.

En aquesta línia, cal destacar que alguns dels grans projectes que s'han iniciat, o que es preveu fer-ho durant el 2003 i a principis del 2004, doncs, i que s'executaran al llarg dels propers exercicis, s'estimen entorn d'uns set mil set-cents milions d'euros, tots ells conjuntament. En faig referència, per exemple, a tota la Línia 9; al Canal Segarra - Garrigues; a la Línia 12 –l'ampliació–; al material mòbil del Transport Metropolità; al perllongament de les línies actuals metropolitanes de Barcelona i també del Ferrocarril de la Generalitat de Catalunya, i també a les seves adaptacions a les estacions corresponents; a l'ampliació de la Fira de Barcelona; a la ciutat de la Justícia; al Trambesós; al Laboratori de Llum Sincrotró; a la nova carretera de Vic - Olot; a l'Eix Llobregat de la C-16, en el tram de Puig-reig - Berga; al perllongament de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya fins a Terrassa; a la nova carretera de la C-37, Igualada - Manresa, o el desdoblament de la C-31. Totes aquestes grans infraestructures sumen 7.720,07 milions d'euros.

Fa pocs dies vàrem conèixer, doncs, la previsió d'escenari que feia el Partit Socialista en presentar, doncs, el seu Pla d'infraestructures per als propers quinze anys. Si mantenim aquest volum d'inversió pública actualment, que tota la previsió és mantenir-lo i superar-lo per als propers deu o quinze anys, el volum d'inversió que es pot executar al llarg dels propers quinze anys supera la xifra de 10 bilions d'euros, és a dir, quasi més del doble del que preveia el Pla d'infraestructures del Partit Socialista.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. No vol repreguntar el senyor diputat? (*Pausa.*)

— Pregunta al Consell Executiu sobre les novetats introduïdes en el Projecte de Llei de modificació de la Llei de l'Estat 24/1988, del mercat de valors, i del Text refós de la Llei de societats anònimes, aprovat pel Reial decret 1564/1989 (tram. 310-00483/06)

Passem a la pregunta següent, que la formula l'il·lustre diputat senyor Marià Curto, del Grup de Convergència i Unió, també l'adreça al conseller d'Economia i Finances, sobre les novetats introduïdes en el Projecte de Llei de modificació de la Llei de l'Estat 24/1988, del mercat de valors, i del Text refós de la Llei de societats anònimes, aprovat pel Reial decret 1564/1989. Té la paraula, senyor Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, vostè sap que en aquests moments les Corts Generals i, més concretament, el Senat està abordant la tramitació del Projecte de Llei de modificació de la Llei 24/1988, del mercat de valors, i del Text refós de la Llei de societats anònimes, aprovat l'any 1989.

Tres aspectes fonamentals aborda l'esmentat Projecte de llei: en primer lloc, mesures per al bon govern de les empreses. Un tema que, com vostè sap, està en aquests moments amb el debat de la Unió Europea i en el nostre país, que..., tot i que amb la Llei que a finals de l'any passat es va aprovar de reforma del sistema financer, es van introduir ja una sèrie de mesures; que amb aquesta nova normativa es pretén avançar, justament, en aquells temes que avui preocupen al bon govern, com he dit, de les empreses: la informació, la transparència, la definició i el règim dels administradors, així com l'obligació de dotar d'una sèrie de mecanismes en matèria de govern cooperatiu.

Un altre bloc de mesures que aborda aquest Projecte de llei fa referència a les caixes d'estalvi. I, per tant, amplia aquella normativa que en aquells moments regulava l'activitat d'aquestes entitats i, sobretot, introdueix, com vostè sap, la necessitat de presentar un informe anual de govern cooperatiu, així com la creació de comissions en el si del Consell d'Administració –aspectes importants i rellevants que podrien afectar les competències que en matèria de caixes d'estalvis té el nostre Govern.

I, finalment, un tercer punt, en què, per fi, pareix que el Govern del Partit Popular se n'ha adonat de l'error que va cometre en aprovar una mesura que afectava les entitats sense ànim de lucre –entitats recreatives, culturals, esportives– i que les obligava a presentar la declaració de l'impost de societats, liquidar el seu impost, amb entitats, com he dit abans, que es veia –i així ha sigut– pràcticament o materialment impossible de complir.

Aquests tres aspectes, com he dit, afecten, evidentment, la dinàmica econòmica del nostre país, i, en nom del nostre Grup, no sé si podrà contestar, en tot cas, a les tres preguntes...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps...

El Sr. Curto i Forés

Simplement, sobretot, senyor president, per concretar la pregunta, és: com podria afectar aquesta novetat a la normativa de les caixes d'estalvi.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula, senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies. La Llei que modifica la Llei del mercat de valors que està en tràmit a les Corts espanyoles en aquests moments afecta en dos aspectes les caixes d'estalvi de Catalunya. Dos aspectes s'hi han introduït: el primer és que en aquesta Llei es regulen les empreses que estan cotitzant en els mercats oficials.

Vostès saben que les caixes no cotitzen en els mercats oficials, però sí que poden emetre valors que estiguin cotitzant en els mercats oficials. En aquest supòsit la

Llei ara ha introduït un element més i és que les caixes que emetin títols que estiguin cotitzant-se en els mercats, diguem-ne, oficials, doncs, hauran d'emetre un informe anual sobre el govern corporatiu.

És a dir, és una exigència d'extensió d'allò que s'exigeix a les societats que sí cotitzen, també se'ls exigirà a les caixes que emetin títols que es cotitzin al mercat oficial. No hem estat pas en contra d'aquest principi. És un principi de transparència. El Govern de la Generalitat no està en contra de la transparència. En l'únic en què sí estem en contra és que l'ús de la transparència es faci minvant les competències de la Generalitat de Catalunya. Aquí és on tenim algunes discrepàncies. Però, en aquest aspecte, això s'aplicava a les caixes que tenen títols que cotitzen en el mercat borsari i també s'estenia i s'aplicava a les que no en tenien, però això s'ha tret, per exigència i per plantejament polític del Govern de la Generalitat.

La segona qüestió és que el Govern de l'Estat ha introduït dos comissions delegades dintre del Consell d'Administració de les caixes d'estalvi: una per regular les retribucions i una altra per regular les inversions.

Nosaltres no ens oposem tampoc que es puguin constituir dos comissions delegades. El que passa és que la Generalitat té competències en matèries d'òrgans de govern de les caixes i aquest Parlament ha regulat el funcionament i la composició dels consells d'administració. Per tant, si aquest Parlament té competències per regular els consells d'administració, les seves funcions i la seva composició, lògicament també haurà de tenir competències per regular aquelles comissions delegades d'aquest Consell d'Administració. I això és el que hem estat exigint.

És a dir, una vegada més, ho reitero, la Generalitat el que ha fet en tot moment en aquest àmbit és defensar les competències d'aquest Parlament, perquè pugui continuar regulant els òrgans de govern de les caixes, pels consells d'administració i per les dues comissions delegades que ara s'hauran de constituir.

I, en aquest sentit, doncs, reitero que no ens estem oposant a cap mecanisme ni a cap principi de major transparència de l'actuació de les caixes. Avui les caixes tenen una gran acceptació social a Catalunya. Són entitats que estan recolzades pel país i per la societat, i ha de continuar sent així.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'evolució recent de la inflació en l'economia catalana (tram. 310-00484/06)

La següent pregunta, també la formula el mateix diputat, l'il·lustre diputat senyor Marià Curto, de Convergència i Unió, i l'adreça també al mateix conseller d'Economia i Finances, sobre l'evolució recent de la inflació en l'economia catalana. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, aquest any en els últims mesos, a iniciativa del Grup Parlamentari majoritari a la cambra o d'altres grups, hem estat debatent aspectes que fan referència a l'evolució de l'economia catalana. I un d'aquests aspectes, segurament el més controvertit, ha estat sempre el tema de la inflació. La inflació que, com sap, és un desequilibri que preocupa a qualsevol govern; però que, a la vegada, i en el cas nostre més concretament, fins i tot, no solament de Catalunya, sinó d'Espanya, en tractar-se d'un desequilibri en què els governs estatals o els governs autonòmics, com el de la Generalitat, tenen poques competències, pocs instruments per actuar-hi, en tot cas, dins d'aquestes limitacions i dins d'aquestes poques possibilitats, com he dit, d'intervenir per part de la política econòmica dels governs, no deixa de ser un tema de preocupació.

La taxa interanual de l'IPC al març continua encara amb cotes elevades, amb un 4,2%, que està per damunt de la que teníem fa un any que era el 3,1. No obstant, s'ha de tenir en compte que aquesta inflació interanual recull el comportament dels preus en els darrers dotze mesos, mentre que si es fa una anàlisi a curt termini es veu, s'observa que aquesta evolució dels preus en els últims mesos està tenint un comportament més favorable. I, de fet, de gener a març sabem que l'IPC a Catalunya ha augmentat un 0,6% mentre que l'any passat havia crescut un 0,8.

En definitiva, estem davant d'un tema que preocupa, que es fa difícil intervenir i actuar per resoldre'l per la manca de competències. Sabem tots que, bàsicament, sobre aquesta variable econòmica la política econòmica que hi influeix és la política monetària, i és una política que avui està en mans d'Europa i, més concretament, del Banc Central Europeu.

Per tots aquests motius, pel que representa de preocupació, pel que representa d'evolució, pareix positiva, almenys en els últims mesos, i, pel que pensem que hauria de donar satisfacció de cara al futur, si es veuen possibilitats de reduir i situar la inflació a casa nostra en els nivells europeus, voldria preguntar-li com valora el Govern, precisament, aquesta evolució recent de la inflació a Catalunya.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula, senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, gràcies. L'evolució de l'economia catalana manté un comportament positiu en termes comparatius amb altres països de la Unió Europea. No obstant, el Govern de la Generalitat sempre ha mostrat una certa preocupació per l'evolució de la inflació. És potser l'element més controvertit, eh?

Ara bé, la inflació..., la inflació interanual mitjana de l'any 2002 va ser el 3,7. Actualment, com vostè molt bé ha dit, al ritme que estem anant, doncs, l'homogènia

comparativament està en el 3,1. Per tant, l'estem reduint en aquests moments. I, per tant, això és una bona dada, és una bona valoració; tenim un millor comportament actualment d'evolució de la inflació a Catalunya.

El Govern de la Generalitat, preocupat per tot aquest aspecte, va, doncs, convocar fa uns mesos endarrere una comissió d'experts de diferents, doncs, institucions i àmbits de la societat i de l'economia a Catalunya per tal d'analitzar el comportament de la inflació i analitzar-ne, doncs, també, les possibles accions i actuacions.

Les conclusions que van treure aquests experts van ser que les causes eren tres..., es podien agrupar en tres causes. La primera era la més conjuntural, que és la incorporació de l'euro en la nostra economia. Això, doncs, ha generat l'entrada en circulació de l'euro; un element que ha incidit amb una..., en fi, amb una pressió a l'alça en els preus, i també, en aquest sentit, doncs, aquesta és una qüestió que ara ja no la tenim ni la tindrem en un futur.

La segona causa venia més, doncs, situada en la pressió que crea la demanda actualment sobre l'actualització dels preus. Avui l'economia catalana creix més que la mitjana dels altres països de la Unió Europea, i aquesta major demanda actua com una pressió a l'alça sobre els preus.

I, per altra banda, la política monetària no ens ajuda per poder incidir en aquesta contenció. La política monetària que desenvolupa avui el Banc Central Europeu, doncs, de baixada de tipus d'interès, actua com un element negatiu per poder controlar, avui, la inflació.

La tercera de les reflexions que ens feien els experts era que..., eren causes més estructurals. Avui estem harmonitzant els preus amb relació als altres països de la Unió Europea –harmonitzant preus i harmonitzant salaris. Estem en aquests moments en un procés d'homologació i d'harmonització de les nostres realitats econòmiques. I, en aquest sentit, doncs, cal tenir present que Catalunya, doncs, al llarg dels propers mesos, anirà administrant previsiblement un procés continu, lent, d'anar harmonitzant els preus entre els que nosaltres avui administrem i els que administren altres països dintre de la Unió Europea.

Ara bé, amb tot, els experts deien que la Generalitat no hi té aquí la principal responsabilitat d'aquesta situació.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els projectes de fons de cohesió europeus que gestiona la Generalitat (tram. 310-00485/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Enric Millo, del Grup de Convergència i Unió, sobre els projectes de fons de cohesió europeus que gestiona la Generalitat. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, de tots és coneguda la importància que han tingut els fons de cohesió de la Unió Europea en el desenvolupament econòmic i social de tots els països membres.

De fet, des de la incorporació d'Espanya a la Unió Europea aquests fons destinats al desenvolupament econòmic, al desenvolupament social, a les polítiques d'infraestructures del transport, a la política agrària, etcètera, han estat definitius, fonamentals, en totes les activitats de desenvolupament que han portat a terme les diferents comunitats autònomes de l'Estat espanyol. En el futur, de fet, l'ampliació de la Unió Europea cap a països de l'Est pot provocar, sens dubte, una modificació dels destins d'aquests fons de la Unió Europea, d'aquests fons de cohesió cap als països membres.

En qualsevol cas, voldríem preguntar-li en aquesta ocasió quins són els projectes que el Govern de la Generalitat de Catalunya finançarà, conjuntament amb la Unió Europea, a través d'aquests fons de cohesió a casa nostra, a Catalunya, tots els que són referibles tant als fons del FEOGA, com als fons Feder, com també als fons de cohesió social, del Fons social europeu. Per tant, la pregunta seria, senyor conseller: quins projectes, concretament, la Generalitat finançarà a Catalunya els propers anys, en el proper període, 2000-2006, amb càrrec als fons europeus, i també amb la participació dels fons de la Generalitat de Catalunya?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula, senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

La previsió que tenim en aquests moments se centra en el període 2000-2006. En aquest període 2000-2006, l'escenari d'estimació de recursos que arribaran a Catalunya, tant per la via dels fons estructurals com també per la via dels fons de cohesió o fons FEOGA, doncs..., arriben a una xifra entorn dels 4.800 milions d'euros. En aquests moments, pel que fa als fons de cohesió, que es financen en l'àmbit del medi ambient, el 50% dels recursos totals, i de les xarxes transeuropees de transport, l'altre 50%, del que el puc informar és del següent.

La Generalitat únicament gestionarà projectes en l'àmbit del medi ambient, en aquests moments, perquè l'Estat ha decidit unilateralment que tots els recursos en l'àmbit de transport es destinaran a projectes de l'Administració central, mentre que els recursos de medi ambient es repartiran entre les administracions central, autonòmica i local. I per això hi presentem projectes, en aquest àmbit del medi ambient. Per tant, la Generalitat, doncs, sempre que s'ha oposat a aquesta decisió, perquè ens ha deixat fora de l'àmbit de transport... Aquesta és l'explicació del perquè, per exemple, en la línia 9 de metro no vénen recursos dels fons europeus i, en canvi, en la línia de metro nova de Madrid, sí que hi han anat, no? Però ha estat una decisió unilateral de l'Ad-

ministració central de l'Estat en què no podem fer res, no?

Ara, fins aquest moment, en l'àmbit, doncs, de medi ambient, el Ministeri d'Hisenda, que és qui administra aquests procediments, ha realitzat tres convocatòries d'ajuts del Fons de cohesió, adreçades a les comunitats autònomes: la de l'any 2000, la del 2001 i la del 2002, assignant recursos entre aquests en funció de la població; és un percentatge en funció de la població. A l'empara d'aquestes tres convocatòries realitzades, la Generalitat ha presentat vuit projectes en l'àmbit de sanejament d'aigües i la gestió de residus urbans, amb una despesa total de 363,1 milions d'euros, i una subvenció del Fons de cohesió de 290,5 milions d'euros. El Fons de cohesió finança el 80% de la despesa, com sap, mentre que la resta és finançada per la Generalitat en base als seus propis recursos.

Dels vuit projectes presentats, dos encara estan pendents d'aprovació per part de la Comissió, en espera de l'acabament de la tramitació de la documentació mediambiental. I els projectes dels fons de cohesió gestionats per la Generalitat s'emmarquen dintre dels diferents programes sectorials, de caràcter mediambiental, a Catalunya, com és el cas de tres projectes vinculats al Pla de sanejament d'aigües residuals urbanes –el PSARU– i cinc projectes vinculats als programes de gestió de residus municipals de Catalunya, en els quals els fons de cohesió contribueixen de forma decisiva al seu finançament.

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè. No repregunta el senyor diputat...

— Pregunta al Consell Executiu sobre la dinàmica actual de creació d'empreses a Catalunya (tram. 310-00486/06)

Passem, per tant, a la següent pregunta, que la formula l'il·lustre diputat senyor Marià Curto, de Convergència i Unió, sobre la dinàmica actual de la creació d'empreses a Catalunya. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, molts podrien ser els índexs que ens podrien servir per analitzar el dinamisme del sector empresarial català. Un d'ells –creiem que és prou rellevant– seria analitzar la dinàmica de creació de noves empreses a Catalunya.

Analitzant les estadístiques dels últims anys, veiem que a Catalunya, solament referint-nos a societats mercantils, en deu anys, de l'any 90 a l'any 2000, el ritme de creixement quant a nombre d'empreses, de noves empreses, de noves societats, es va doblar. És a dir, l'any

1990 es van crear 11.029 noves societats, l'any 2001 se'n van crear 22.000.

A part d'aquesta constatació amb relació al nombre concret de societats, també és interessant analitzar què passa amb la mateixa estructura de les empreses, és a dir, si són petites, si són grans, amb treballadors, amb més treballadors, amb menys treballadors... I també podem constatar que entre l'any 2000 i 2001 es van crear a Catalunya un total de 49.000 noves empreses, entre empreses –ho he dit– petites, mitjanes i grans, i es va constatar que precisament l'únic grup d'empreses que havia disminuït era el grup d'empreses sense assalariats. Per tant, les empreses que més dinamisme tenien fins aquell moment eren empreses amb un nombre de treballadors que anava de zero a cinquanta, de cinquanta a dos-cents, o més de dos-cents. Però, en tot cas, havia disminuït el nombre d'empreses sense assalariats i havia augmentat el nombre d'empreses que incorporaven un nombre d'assalariats superior al que podríem..., i aquí entenem com a treballador autònom o com a empresari autònom. Per tant, el dinamisme, com he dit abans, de la creació d'empreses pot ser un índex rellevant per analitzar el dinamisme de la nostra empresa catalana.

És per això que el nostre Grup avui voldria, coneixent xifres d'anys anteriors, voldríem tindre, si poguésser, la informació més acurada possible amb relació al moviment últim, és a dir, a l'evolució última...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Curto i Forés

...quant a la creació d'empreses a Catalunya.

Gràcies.

El president

A vostè. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, gràcies, president. En realitat, a Catalunya hi han en aquests moments prop de 260.000 empreses amb treballadors que produeixen productes i serveis. Després n'hi han 250.000 més que són empreses, societats tèniques, propietàries d'actius o, simplement, doncs, societats instrumentals, però a Catalunya tenim 260.000 empreses amb treballadors a càrrec. I és veritat: seguir el nombre de creació de noves societats és un mesurador, és un indicador del ritme i de la vitalitat de l'economia a Catalunya.

L'any passat, com vostè indicava, efectivament, es van crear a Catalunya 22.003 noves societats; el registre de noves societats ens diu que l'any 2002 es van crear 22.003 noves societats. Realment, doncs, és un volum important que mostra, és un indicador de la vitalitat i de la capacitat que té avui la nostra economia d'anar creant noves societats.

En aquests moments, l'evolució que s'està registrant l'any 2003, doncs, indica un volum superior de cons-

titució de societats en aquests moments. És a dir, durant els primers mesos d'enguany, els quatre primers mesos d'enguany, s'han creat un total de 8.772 societats mercantils, la qual cosa suposa un increment del 5,7 per damunt del mateix període de l'any passat, no? Si ho analitzem mensualment, estem anant a un ritme de creació d'un 2.000 noves societats cada mes. Si això, doncs, ho extrapolem a final d'any 2003, probablement estarem per damunt de les 22.000 noves societats també aquest any.

Per tant, vol dir que, seguint aquest indicador, l'economia de Catalunya el 2003 està mantenint en aquests moments un bon ritme de creació de societats. Moltes d'aquestes societats després es dissolen també, perquè van vinculades a algun projecte, i es dissolen; però sempre en queda un pòsit que fa arribar fins al volum, avui, que tenim, de societats amb treballadors a càrrec, que són les 260.000 que li deia, que és el potencial que tenim de generació de riquesa a Catalunya.

Moltes gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'endeutament creixent de les famílies (tram. 310-00487/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Enric Millo. També l'adreça a l'honorable conseller d'Economia i Finances, sobre l'endeutament creixent de les famílies. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, tots sabem que l'evolució de l'economia condiciona de manera determinant les decisions que es prenen en l'àmbit de les economies domèstiques i, per tant, de les economies de les famílies. És un fet obvi que l'evolució recent, positiva, de l'economia, així com l'evolució positiva que han experimentat també, els darrers anys, els tipus d'interès, han provocat una actitud de les economies domèstiques propensa al consum, conseqüència, precisament, de l'expectativa positiva d'aquesta evolució de l'economia, i que això també ha afectat d'una manera notable, com a conseqüència, precisament, de la baixada dels tipus d'interès amb relació a les hipoteques i, per tant, a l'habitatge, els darrers anys, una propensió també positiva de les economies domèstiques a l'adquisició de «vivendes», etcètera.

Tot aquest fet, que, en principi, és un fet conseqüència d'una evolució positiva de l'economia, com deïem, i també de l'evolució dels tipus d'interès, òbviament, també conseqüència d'una política econòmica condicionada per Convergència i Unió al llarg de molts anys en l'àmbit de l'Estat espanyol, afavoreix el creixement econòmic, però també provoca com a conseqüència un fet conegut per tots nosaltres, que és el creixent endeutament, precisament, de les economies familiars.

Recentment hem conegut, a través d'informes de diferents institucions, que aquest creixement de l'endeutament familiar provoca una certa alarma, una certa preocupació per l'evolució que aquest creixement pogués provocar en el futur, davant de la possible situació d'una certa evolució econòmica no tan favorable.

Nosaltres voldríem preguntar-li avui, senyor conseller, quina és l'opinió que a vostè li mereixen aquestes informacions que han anat sortint darrerament amb relació a aquest assumpte que li plantejo; com valora vostè aquestes informacions, si són realment calibrades correctament o no, i, sobretot, quines creu que són les actituds o les decisions o les mesures que caldria prendre amb relació a aquest tema.

Gràcies, senyor conseller.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, certament, el governador del Banc d'Espanya, fa una setmana, va advertir, va fer un advertiment col·lectiu, doncs, indicant l'elevat nivell d'endeutament de les famílies en el país, no? Avui, la xifra d'endeutament de les llars catalanes, i espanyoles en conjunt, puja a la xifra de 448.000 milions d'euros, és a dir, prop dels 6,5 bilions de pessetes. És una xifra important; està creixent l'endeutament de les famílies a un ritme anual del 14%. Si analitzem el grau d'endeutament de les famílies l'any 1995, per fer un tall, i ho comparem avui, el 2003, en aquests vuit anys, l'endeutament familiar ha augmentat un 238%, eh? Per tant, és veritat, és a dir, hi ha un procés creixent d'endeutament de les famílies.

Ara bé, el Govern de la Generalitat entén que l'explicació que té aquest comportament no és altra que l'evolució que han tingut els tipus d'interès en la nostra economia, que han anat baixant progressivament, des d'aquest període de l'any 95 fins avui, de forma contínua. I les empreses del país se n'aprofiten, d'aquest baix cost del diner, i també les famílies se n'han d'aprofitar, d'aquest baix cost del diner. I és lògic i és obvi que avui les famílies, davant d'una conjuntura d'un tipus d'interès molt baix, doncs, se n'aprofitin per poder adquirir un habitatge o per patrimonialitzar-se. Això és normal i lògic.

Per altra banda, el nivell d'endeutament que avui tenen les famílies catalanes, en termes d'estructura econòmica i financera..., estem situant-nos a la meitat del que avui representa la mitjana europea, és a dir, estem en aquests moments a nivells europeus, estem fent el que Europa ha fet anys enrere; molt més lentament durant molts anys, ho hem fet nosaltres en vuit anys. I l'explicació és la baixada dels tipus d'interès. I és bo que els ciutadans aprofitin aquesta conjuntura —és bo.

Ara bé, els ciutadans i les famílies han de saber, i el Govern de la Generalitat els ho diu, que tothom ha de conèixer quins són els seus límits, perquè hi han límits a l'endeutament, i han de ser prudents amb aquests límits, i no han d'anar més enllà del que són les seves

pròpies capacitats. És allò que diem a Catalunya tan sàviament: no estirar més el braç que la màniga. I això s'ha de saber, i això s'ha de saber administrar. Però és bo que avui les famílies, a Catalunya, aprofitin aquesta conjuntura de baixos tipus d'interès per adquirir, per comprar i per adquirir patrimoni, perquè ara és un bon moment, perquè els tipus d'interès són baixos.

El president

Senyor conseller, ha arribat als seus límits del temps. Gràcies.

Modificació de l'ordre del dia

Voldria fer avinent a les senyores i als senyors diputats que hi ha una alteració en l'ordre del dia: després del número 10, introduïrem el de debat i votació de la Proposició de llei per la qual es declara paratge natural d'interès nacional la finca Pinya de Rosa, al terme municipal de Blanes. Ha sigut demanada amb forma, i, per tant, l'introduïm al punt de l'ordre del dia, que serà després del punt número 10.

Projecte de llei del taxi (tram. 200-00083/06)

I ara encetem el punt quart, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei del taxi. El presenta l'honorable conseller senyor Felip Puig, que té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Felip Puig i Godes)

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyores i senyors, avui fa tot just tres setmanes, aquest Parlament va aprovar per unanimitat una llei important, la Llei de mobilitat, i avui tinc la satisfacció i celebros que amb aquest Ple puguem haver culminat tots els tràmits i totes les negociacions per també presentar una nova llei: la Llei del taxi, que s'insereix d'una manera clara i determinada en l'àmbit de la mobilitat i que és una norma, una llei amb un llarg període de gestació que finalment veu la llum, que dóna compliment a una antiga reivindicació del sector, avui, aquí, en aquesta també tribuna, àmpliament representat, sector que aspirava, el sector del taxi, a comptar amb una regulació moderna més adaptada a les seves necessitats, tant dels professionals com també dels usuaris d'aquest servei.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Vull, en aquesta primera intervenció, agrair molt sincerament la col·laboració, l'assessorament, el diàleg, la negociació, la paciència, el treball conjunt de moltes associacions i organitzacions professionals del sector del taxi que ens han permès, avui, aquí, superar l'antic Reglament de l'any 79, avui encara vigent, i també aquelles petites prescripcions de la Llei, d'una llei de l'any 87, però que avui ens permet, ho repeteixo, presentar la regulació d'aquesta activitat que havia quedat ja obsoleta i que requeria i demanava l'hora d'abordar-

ne una reforma en profunditat per aconseguir el que creiem que la Llei té i que assenyala la seva exposició de motius: «Acomodar a les noves demandes socials les condicions de realització dels serveis i, al mateix temps, oferir als professionals del sector un marc jurídic que els permeti desenvolupar la seva activitat en les condicions de modernitat i de seguretat adients.»

La Llei aborda l'ordenació del sector des d'una perspectiva integral, sens perjudici de permetre també un desenvolupament reglamentari que s'adapti a les diferents realitats territorials i sectorials. I és que la realitat del sector del taxi a Catalunya és molt diversa. I aquesta és una llei que ha de ser l'instrument adequat, tant per al sector del taxi en l'àmbit urbà i metropolità, com també en els sectors rurals o turístics.

Des d'un punt de vista competencial, els ens locals juguen també un paper fonamental respecte al servei del taxi, i la Llei els ho reconeix partint del més absolut respecte als principis de l'autonomia local. A tall d'exemple, la disposició addicional primera de la Llei preveu que el seu desplegament reglamentari es dugui a terme, amb caràcter general, per aquests ens locals, mitjançant les ordenances o reglaments corresponents, al mateix temps que encomana al Govern l'elaboració d'un reglament que ha de ser aplicable supletòriament en aquells municipis que no aprovin el seu propi.

Respecte a la tramitació parlamentària d'aquest Projecte de llei, també vull deixar constància que, un cop més, ha estat un procés molt enriquidor: més de cent trenta esmenes presentades han contribuït a millorar de forma significativa el text en la mesura que en molt bona part han estat acceptades o transaccionades.

Vull agrair molt especialment l'esforç dels ponents de la Llei, dels Serveis Jurídics d'aquest Parlament, que han fet possible arribar a la conclusió d'aquesta tasca, i, si m'ho permeten, d'una manera especial al ponent del Grup de la majoria, el senyor Josep Micaló, que ha impulsat tot el diàleg necessari perquè aquesta Llei pugui avui ser sotmesa a l'aprovació d'aquest Parlament.

Haig d'entrar en l'anàlisi del contingut de la Llei per veure que en el seu primer capítol es dedica, en primer lloc, a definir el servei del taxi en les seves modalitats de transport urbà i interurbà, sotmeses respectivament a les llicències municipals i a l'autorització del Departament competent de la Generalitat de Catalunya en matèria de transport. Un aspecte fonamental quan s'aborda la regulació del taxi és la determinació del règim d'atorgament de les llicències i, més concretament, la determinació del seu nombre. No s'ha d'oblidar que la intervenció administrativa en aquest sector s'encamina a garantir en tot moment una adequada correspondència entre l'oferta i la demanda.

Pel que fa a l'accés de les noves llicències, la Llei estableix el procediment a seguir, que ha de respectar la lliure concurrència i la total transparència en qualsevol actuació administrativa. Partint d'aquestes premisses, la Llei dissenya un sistema molt garantista que parteix del principi que les llicències noves s'han d'atorgar mitjançant concurs, en què s'haurà de valorar, amb caràcter preferent, la dedicació prèvia a l'activitat en règim de

treballador assalariat com a fórmula per garantir l'adequada professionalització del sector.

I d'altra banda, pel que fa al nombre de llicències, la Llei opta per un sistema basat en l'apreciació d'un seguit de factors: el nivell de demanda del servei del taxi pels habitants en el seu àmbit territorial, el nivell d'oferta de servei de taxi existent, en el seu cas, en el municipi de què es tracti, les activitats comercials, industrials, turístiques o d'altra índole que es desenvolupen en el municipi i que poden generar noves demandes específiques del servei del taxi, l'existència d'infraestructures de servei públic vinculades, per exemple, a la sanitat, l'ensenyament, els transports o altres que tinguin incidència sobre la demanda del servei del taxi, i, finalment, el grau de cobertura mitjançant servei de transport públic de les necessitats de mobilitat de la població.

La concurrència de tots aquests factors serà determinant per apreciar la necessitat de modificar o no el nombre de llicències existents. D'aquesta manera, la Llei opta per mantenir l'actual sistema de limitació o contingenciament de les llicències, sense fixar, però, un criteri numèric únic, atenent el que ja deia al principi de les diferències entre els diferents sectors o territoris del país, l'àrea metropolitana o els municipis de muntanya.

És aquest el motiu pel qual la Llei, creiem que amb un escrupolós respecte per l'autonomia local, determina que la relació entre el nombre de llicències i el nombre d'habitants és l'establerta en normes específiques de caràcter local o l'existent en cada municipi en el moment d'entrada en vigor d'aquesta Llei. Ara bé, és cert que aquests criteris genèrics a vegades no donen resposta a determinades situacions, com és el cas, per exemple, de l'increment de demanda de serveis de taxi que es produeix en alguns municipis per la seva condició turística, per exemple, en determinats períodes de l'any, fonamentalment a l'estiu, i que cal cobrir per oferir als nostres visitants el ventall de serveis que es reclamen. Per donar una resposta adequada a aquesta realitat la Llei preveu –i això també creiem que és una novetat– que els municipis puguin atorgar llicències estacionals, amb validesa temporal limitada, per cobrir precisament aquells períodes de major afluència d'usuaris, sense comprometre innecessàriament la viabilitat econòmica dels professionals que operen durant tot l'any.

I parlant de llicències, un altre aspecte cabdal de la Llei és la manera com regula la titularitat. Aquesta és una qüestió extremadament sensible per a un sector caracteritzat per una forta presència de l'empresari autònom i amb tendència a l'establiment de formes organitzatives societàries que permeten complementar una bona oferta del servei. La Llei preveu que puguin ser titulars de llicències tant les persones físiques com les persones jurídiques i estableix fórmules d'equilibri que permeten, d'una banda, garantir la presència i la permanència dels empresaris autònoms com a base del sector i, d'altra, la incorporació d'empreses mercantils per tal de diversificar l'oferta i contribuir a ajustar-la a les demandes reals de la societat. Amb aquesta i d'altres previsions normatives es vol garantir la correspondència entre oferta i demanda del servei en períodes i franges horà-

ries en què sovint es fa palesa la insuficiència del servei per atendre l'afluència de clients.

Un altre dels aspectes fonamentals vinculats amb el règim de les llicències del taxi és el règim jurídic aplicable a la seva transmissió. Ningú no pot obviar que, en una situació de limitació del nombre de llicències, la possibilitat de transmetre-les esdevé molt important, tant des del punt de vista del seu titular, que pot realitzar un actiu econòmic, com del possible adquirent, que pot accedir d'aquesta manera a ser empresari del sector. La Llei opta per un sistema de lliure transmissibilitat de les llicències que, prèvia a la preceptiva autorització de l'administració competent, vol reconèixer el valor patrimonial que suposa per al professional la titularitat d'aquestes llicències.

Molt vinculada a aquesta qüestió de la transmissió de les llicències es troba, també, la de la percepció de taxes per part de l'Administració per determinades actuacions vinculades a la gestió de les autoritzacions. Tot i que la normativa pròpia d'aquesta matèria, i especialment la reguladora de les hisendes locals, ja preveu els principis bàsics a què s'ha d'ajustar aquesta actuació administrativa, en la Llei que avui presentem s'ha volgut posar de manifest que l'import d'aquestes taxes no pot excedir el cost real o previsible que suposa aquest servei que presta l'Administració.

Amb aquest pronunciament tan explícit confiem que determinades pràctiques a l'hora de fixar aquestes taxes es puguin reconduir adequadament.

I per acabar amb la part que podem considerar més administrativa, la d'aquests títols habilitats per a la prestació del servei, vull assenyalar que la Llei també preveu un mecanisme de coordinació entre les diferents administracions competents en la matèria per garantir l'eficàcia i l'eficiència administratives que han de presidir la nostra actuació. Amb aquest procediment assegurarem que l'actuació de l'ens local, el que atorga la llicència per fer serveis urbans, i la del Departament de la Generalitat competent, el que atorga la autorització per als serveis interurbans, es duguin a terme amb perfecta sincronia.

Un altre vessant molt important de la Llei és el que fa referència a les persones, tant als conductors, és a dir, als taxistes, com als usuaris del servei. En primer lloc, i pel que fa referència als conductors i conductores, la Llei introdueix una novetat important: la necessitat de disposar de la certificació, que ha d'expedir el departament corresponent del Govern, que acredita tant la possessió del permís de conducció idoni com dels coneixements teòrics i pràctics necessaris per a l'adequada atenció al públic i la prestació del servei en condicions adients.

El carnet català del taxista s'ha configurat com una manera més de professionalitzar el sector en el seu aspecte més proper a l'usuari, és a dir, el de la persona que condueix el vehicle, que pot ser el seu titular o pot ser un treballador assalariat. En la mateixa línia es preveu que, per a l'obtenció d'aquesta certificació, s'hagi d'acreditar la realització d'un període de pràctiques per un temps determinat. Així mateix, per complementar aquesta formació bàsica comuna, la Llei faculta els

municipis perquè puguin demanar-ne una altra de complementària, relacionada amb les condicions i característiques particulars del servei en el seu municipi o en el seu àmbit territorial específic.

I amb un caràcter més genèric, però en la mateixa línia, la Llei també conté un mandat molt clar adreçat a les administracions en el sentit de promoure mesures i instruments adients per garantir la formació continuada dels professionals del sector, especialment en els temes vinculats amb la seguretat vial, el coneixement d'altres idiomes i, en definitiva, els que contribueixen a millorar el servei ofert al client.

Arribats a aquest punt voldria cridar l'atenció de la cambra sobre un altre dels punts que fan que aquesta sigui, al meu parer, una molt bona llei del taxi: es tracta del catàleg de drets dels usuaris, que es conté en l'article 25 de la Llei, que formalitza, entre d'altres, qüestions tan importants com les següents: la possibilitat de triar el recorregut més adient, la d'obtenir un rebut o factura del servei, la necessitat d'exigència en les condicions d'higiene i conservació interior i exterior dels vehicles, l'atenció amb correcció per part dels usuaris. Crec que és una qüestió innovadora que preveu la Llei i que ha suscitat també un cert debat. Es tracta del dret de l'usuari a triar, en les parades del taxi, el vehicle amb el qual desitja que es presti el servei. La intenció d'aquest precepte és estimular el professional del sector per oferir en tot moment a l'usuari el servei que aquest demanda i, al mateix temps, donar al client la possibilitat de rebutjar un vehicle que no compleixi les condicions adequades.

Aquest enunciat genèric, però, s'ha de modular adequadament en aquells casos –i pensem fonamentalment, per exemple, en instal·lacions aeroportuàries o estacions ferroviàries– en què, per motius d'organització de fluïdesa del servei, existeixi un sistema de torns relacionats amb l'espera prèvia dels vehicles.

En la regulació important que la Llei dedica als drets dels usuaris també destaca la previsió dels possibles procediments simplificats de denúncia i de reclamació, amb el recurs a la utilització de procediments arbitrals d'eficàcia provada, per a l'agilització de les demandes dels clients.

De forma succinta, m'agradaria acabar per..., exposar determinades previsions relacionades amb la prestació del servei del taxi. Pel que fa a la seva contractació, es parteix del sistema clàssic de contractació global de la capacitat total del vehicle, sens perjudici que en determinats casos, davant de la inexistència de mitjans de transport públic col·lectiu, es pugui també autoritzar la contractació per plaça amb pagament individualitzat. Així mateix, la Llei determina que els serveis interurbans s'han d'iniciar en el municipi corresponent, a excepció feta de determinats casos –per exemple els aeroports– en què, amb contractació prèvia, el taxista d'una població pot anar a recollir un client fora del seu terme municipal.

Vull remarcar que la Llei també té molta cura en el respecte per l'autonomia local. I en aquest sentit es preveu que els ens locals han d'establir, també, altres condicions de prestació dels serveis, entre les quals poden des-

taçar les condicions d'estacionament, de torns a les parades, de circulació per les vies públiques, torns d'explotació de llicències, dies de descans i de vacances, o condicions exigibles als vehicles.

El taxímetre també ve regulat per la Llei. Taxímetre és l'aparell que determina l'import a pagar per un determinat servei, en base a les tarifes que ha fixat l'Administració. La Llei estableix la seva obligatorietat com a principi general, si bé permet que als municipis de menys de cinc mil habitants es pugui dispensar d'aquesta obligació. A més, amb la intenció de donar cobertura a totes les situacions que es plantegen en la pràctica diària, la Llei possibilita que es puguin fer serveis interurbans amb preus pactats amb el client, sempre que no superin els resultants d'aplicar la tarifa corresponent.

Com poden veure pel que he exposat fins ara, el sector del taxi té una complexitat que requereix una especial atenció per part de les administracions; administracions que tenim la responsabilitat sobre la seva prestació. Per exercir correctament aquesta competència és fonamental, però, comptar amb un coneixement com més acurat millor. I és aquest el motiu pel qual la Llei institueix el que ha de ser el primer òrgan específic del sector a nivell del nostre país: el Consell Català del Taxi, que ha de ser un veritable òrgan de participació, consulta i assessorament amb relació a aquesta activitat, i la composició del qual garantirà la presència de representants de les administracions, de les associacions representatives, sindicals i empresarials del sector i de les associacions de consumidors i usuaris.

Pel que fa a la contribució del servei del taxi al conjunt de la mobilitat, deixin-me només destacar –i demano la seva indulgència, senyor president, amb un minut– per acabar que la Llei també determina que, en els desplaçaments de persones usuàries de la sanitat pública que no requereixin, pel seu estat, condicions específiques dels vehicles o del personal, el taxi també pugui contribuir de forma activa, com un recurs idoni, a satisfer les necessitats de mobilitat.

I la Llei no es vol limitar només a regular estrictament les relacions administratives, sinó que també pretén constituir una eina de modernització de l'activitat, establint un conjunt de prescripcions orientades a la promoció de les condicions d'accessibilitat per a l'ús de persones amb mobilitat reduïda, per a la millora de les condicions de seguretat, per a la incorporació de noves tecnologies, per a l'impuls de mesures que facilitin la circulació dels vehicles mitjançant l'ús de carrils reservats i prioritzacions semaforiques, reconeixent així la seva destacada contribució a la resolució també dels problemes globals de mobilitat.

La seguretat és una matèria especialment sensible en la tasca diària dels professionals. L'Administració de la Generalitat, en col·laboració amb la resta de les administracions que integren la Mesa de seguretat del taxi i els representants del sector, ja ha impulsat, des d'aquest mateix any, la definició i posada en funcionament de sistemes que permetin la recepció via GPS o GPRS d'avisos d'alarma, mitjançant la interconnexió del sistema amb el Centre d'Emergències de Catalunya, i

també la seva connexió amb les forces de seguretat, per tal d'assegurar protocols d'intervenció immediats en cas d'incidents, assegurant en un doble vessant, dissuasiu i operatiu, la seguretat dels professionals, i també de les persones usuàries.

En definitiva, doncs, es tracta, a través d'aquesta Llei, d'oferir un marc normatiu en el si del qual les administracions, d'una banda, puguin projectar polítiques actives de suport a l'activitat del taxi en tots aquests vessants, a les quals, a més, cal afegir la relativa al foment i promoció del cooperativisme, de l'agrupació entre empresaris individuals per optimitzar els seus recursos i comercialitzar millor la seva oferta de manera adequada, evitant el malbaratament no desitjat de recursos globals del sistema i promovent també la seva rendibilitat.

La Llei acaba, en la seva part articulada, amb els articles dedicats a la inspecció, el règim sancionador, amb el catàleg d'infraccions, evidentment, amb les seves sancions corresponents. Es tracta, com no podia ser d'altra forma, d'un sistema que, amb les màximes garanties processals, permeti comptar amb els instruments indispensables per fer complir aquesta Llei.

Res més, senyor president. Vull agrair una vegada més el treball intens i llarg que ha significat l'elaboració d'aquesta Llei, de diàleg, de consens, de concertació i de complicitat. I estem convençuts des del Govern que amb l'aprovació d'aquesta Llei dotarem el país d'una normativa actualitzada que ha de donar resposta als reptes de futur del sector del taxi i a les demandes dels usuaris.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Passem ara al debat i posicionament de les esmenes presentades pels grups. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, també expressar la meva satisfacció que a la tribuna, doncs, hi puguin estar els representants dels taxis, els representants sindicals del sector del taxi, que així, amb el seu suport, ens han ajudat també en tot el procés de discussió en ponència de quina havia de ser la llei que havia de sortir d'aquest Parlament, més eficient i més al costat dels seus interessos i, evidentment, també dels usuaris del taxi.

De totes maneres, el que vull defensar ara..., en aquests moments, defensaré la nostra esmena a la totalitat, de rebuig, i les esmenes parcials. Era una esmena de..., dic «era», en passat, perquè, després del que s'ha discutit durant tots aquests dies, i fins i tot fins a l'últim dia, doncs, moltes de les reivindicacions que nosaltres teníem i que dèiem que per això havíem presentat aquesta esmena a la totalitat, algunes d'elles –no pas totes– s'han satisfet, per la qual cosa nosaltres creiem, per una qüestió de coherència, que no cal mantenir encara aquesta esmena a la totalitat. El que sí que mantindrem

són esmenes parcials, perquè alguns dels aspectes importants per nosaltres no han estat acceptats per part del Govern, per la qual cosa, doncs, posarem a votació algunes d'aquestes esmenes i, a alguns dels articles de la Llei del taxi, nosaltres no hi donarem suport, perquè, evidentment, no estan en la línia del que nosaltres pensem que hauria de ser aquest servei públic.

Primer, nosaltres varem presentar l'esmena a la totalitat perquè creiem que no era necessària, era del tot innecessària, no? Perquè, si bé és cert que calia fer algunes modificacions en normatives relacionades amb el servei del taxi, no calia fer una llei expressa. N'hi havia prou amb la modificació d'una llei marc, que ja la tenim, i prou elaborada, com és la Llei del transport, i a partir d'aquí alguns tipus de reglament, o fins i tot a través d'algun tipus de decret de la Generalitat, amb aspectes concrets sobre el servei del taxi. No feia falta fer una llei concreta del taxi.

Sobretot perquè en un primer moment no hi havia massa consens amb la major part del sector, en concret amb el sector dels autònoms, i, a més a més, hi havia moltes discrepàncies també amb representants dels ens locals, sobre quina era la filosofia i l'estructura, doncs, d'aquesta Llei. Hi ha una gran preocupació, potser ara ja més esvaïda, per part del sector, de com la Llei pot afectar o, fins i tot, desestabilitzar un sector que ja tenia una estructura i un funcionament que fins i tot eren l'enveja d'altres comunitats autònomes. Repeteixo que potser hi podia haver alguns retocs, és cert; la societat ha anat evolucionat, aquest servei també, i calia fer-ho. Però, des del nostre punt de vista, no calia una llei.

I no calia una llei tampoc perquè, tal com estava plantejada, condicionava molt els ens locals, els ajuntaments, no?, que en realitat són els que han de fer el control de les llicències al seu propi municipi.

I, a més a més –i això és un vici en tota la resta de lleis que anem discutint avui, potser excepte una, que és la Llei de foment de la pau–, doncs, que hi ha hagut una urgència que potser no valia la pena. No valia la pena anar tan de pressa; no valia la pena fer les coses potser amb la insuficient discussió que calia en una llei d'un sector tan important, com és el sector del taxi al nostre país. S'han fet poques reunions, s'han deixat temes pendants, i ha donat la sensació que s'ha acabat de discutir més fora de l'hemicicle o fora dels despatxos i de l'activitat parlamentària, s'ha discutit més en el Govern directament o a través del director general de Transports o a través, fins i tot, directament del conseller en cap, que no pas una discussió aquí. Jo no dic que no sigui legítima, però, en tot cas, hauria set molt important potser en ponència, amb propostes que eren nostres, poder-les discutir, poder avançar ja aquí en seu parlamentària, que no pas a corre-cuita i en unes reunions d'última hora, ara vinc, ara torno, doncs, de discussions d'aquest tipus.

De totes maneres, com que ha avançat i, per consultes que hem fet en tot el sector, sembla ser, doncs, que moltes d'aquestes reunions han estat positives i algunes de les seves reivindicacions han estat plantejades, no hi tenim res a dir, només faltaria. El que passa és que no ens agrada gens que s'hagi portat d'aquesta manera. I

crec que s'ha portat d'aquesta manera per la urgència, per la dificultat, perquè no hi havia temps, i s'ha saltat un dels procediments bàsics, com és el consens aquí en seu parlamentària.

I dic que s'hi han incorporat, perquè al llarg d'aquesta discussió, ho repeteixo, diguem-ne, extraparlamentària, sí que s'ha avançat, s'hi han incorporat molts aspectes importants que nosaltres ja plantejàvem amb les nostres esmenes, no?: que no es podia fer de taxista a temps parcial; que, a més a més, els propietaris de les empreses del taxi també haurien de ser taxistes; modificació de percentatges del 10 al 15%; deixar clar que no hi hauria col·legis professionals de taxistes..., tots aquells elements que encara eren vius a la discussió, però, ho repeteixo, en via extraparlamentària sembla que s'ha anat solucionant, i això fa, evidentment, que moltes de les nostres esmenes, doncs, decaiguin o no es puguin mantenir, perquè aquells aspectes que ja manteníem nosaltres no varen ser o no han estat recollits d'aquesta manera, sinó d'una altra manera. Cap problema. Mentre això sigui per a una millor llei, doncs, tampoc passa res; el que passa que s'ha d'explicar també.

Per això repeteixo la retirada de la nostra esmena a la totalitat i altres esmenes parcials. I el que sí que voldria explicar una mica és quins són els aspectes que s'han tingut en compte, i transaccionats, de les nostres esmenes, no?

S'han aconseguit algunes millores interessants per aportacions d'Iniciativa per Catalunya Verds, o amb transaccions amb altres formacions polítiques; sobretot, els principis generals de la Llei –no cal comentar-la–, jo crec que hem avançat en aquest cas. També pel que fa referència a les suspensions provisionals de llicència; hem aconseguit que es faci esment del cas particular de les persones que assumeixin responsabilitats polítiques o sindicals, de tal manera que la situació de suspensió s'entén durant tot el temps que romanguin en el càrrec, i no pas, com deia abans, amb una caducitat de quatre anys, com a la resta de suspensions provisionals.

Un altre dels elements, aportacions positives que provenen d'Iniciativa per Catalunya Verds és en el tema de les emissores de ràdio taxi, no? Aquí hi ha hagut una transacció també amb el Grup Socialista, perquè el Projecte de Llei no en parlava, quan és una realitat que no s'hauria de menysprear, no? I ara, doncs, a l'article 29, que tracta sobre el foment de la cooperació, s'ha recollit un text de mínims que diu que es regularan reglamentàriament les condicions de contractació d'aquest servei i del seu règim jurídic.

Una altra de les esmenes, que tracta sobre les tarifes... S'ha acceptat, també a través d'una transacció, que es determinin reglamentàriament quins són els casos excepcionals que permeten realitzar serveis de caràcter interurbà amb preus pactats amb el client. En el text original quedava massa obert, i això no era gaire recomanable.

I, finalment, tenim una altra esmena transaccionada, que afecta la disposició final tercera, que fa referència a la possible modificació del percentatge de llicències que poden tenir les empreses –persones jurídiques–, en detriment del percentatge de què disposin els autònoms

–persones físiques. Finalment, amb aquesta transacció s'ha aconseguit canviar el text de la disposició, i tal com ha quedat, doncs, el Govern només podrà modificar el percentatge si ho sol·licita l'entitat local competent o el Consell Català del Taxi, amb informe preceptiu.

De totes maneres, encara han quedat algunes esmenes que posarem a votació. Amb algunes d'elles, per exemple, nosaltres volíem que quedés ben recollit a la Llei quina és la naturalesa del servei; sembla una cosa banal, però jo crec que és molt important, eh? En concret, nosaltres dèiem que es tracta d'un servei essencial d'interès general, l'exercici del qual és realitzat pels particulars mitjançant l'aprofitament especial del domini públic. Aquestes consideracions no es troben reflectides en la Llei que s'aprovarà avui, i han estat motiu d'un nombre important de recursos contenciosos administratius i una nombrosa jurisprudència resolta als tribunals. Malauradament, des del nostre punt de vista, s'ha perdut una oportunitat única per tal de definir de forma expressa aquests conceptes i evitar situacions com les que he explicat.

Llavors, mantenim tot un seguit d'esmenes que fan referència a la transmissió de llicències. Nosaltres el que volíem amb aquestes esmenes no és que no es pogués fer una transmissió de llicències, sinó una regulació d'aquesta transmissió de llicències, que amb la Llei, tal com queda, no queda massa segura, no? A l'apartat diu que als efectes del que preveu..., «en cap cas es pot considerar com a llicència de nova creació la que prové de la transmissió d'una llicència preexistent». Això no té gaire sentit, des del nostre punt de vista, si es té en compte la realitat dels municipis. Per això nosaltres demanàvem que se suprimís aquest redactat, per un redactat que anés més a la idea que les llicències per a l'exercici de l'activitat del taxi són autoritzacions administratives atorgades per l'Administració local, o que l'atorgament inicial de la llicència ha de garantir uns principis de obligat compliment per les administracions locals, que han de garantir lliure concurrència i igualtat.

Per tant, no té gaire sentit el text que apareix a la Llei, fora que nosaltres tinguem una percepció que el que ha de prevaldre en aquest sector és la llei del lliure mercat, i no pas altres..., i que no siguin els ajuntaments ni les lleis del Parlament els que regulin, evidentment, aquest mercat. Nosaltres no estem d'acord que sigui una regulació del lliure mercat, sinó que hi ha d'haver una regulació més pública, per dir-ho d'alguna manera.

Amb relació a la transmissió de les llicències, també dèiem que, entre altres aspectes, deixi que els ens locals siguin els que facin ús de la seva autonomia i regulin els supòsits de transmissibilitat, no? Aquesta és una de les raons per les quals dèiem que aquesta Llei complicarà la vida, i molt, als ens locals, tal com ha quedat.

Bé, alguna de les qüestions que sí que s'ha acceptat parcialment és que nosaltres preteníem que es concretés que una de les condicions que han de complir per a l'exercici d'aquesta activitat és la dedicació exclusiva i la incompatibilitat amb altra professió; només s'ha acceptat una part d'aquesta qüestió. Nosaltres creiem que es tracta d'una mesura per evitar que hi hagi persones que facin de taxista un cop hagin fet la seva jor-

nada laboral, cosa que podria afectar la seguretat en la conducció. La garantia de seguretat no pot donar-se si es permet que una persona, després de realitzar una jornada laboral en altre lloc, fins i tot de conductor de camió o autobús, pugui conduir un vehicle de transport públic sense el preceptiu temps de descans. A més, la contractació de temps parcial possibilita el frau, ja que no hi ha cap forma de control sobre les dites contractacions; això significaria un intrusisme descarat per al sector i una competència deslleial amb la resta de professionals. I, d'altra banda, sembla lògic que, si l'Administració local ha determinat un nombre limitat de llicències en funció de la demanda de servei existent en el seu àmbit, es pugui assegurar que els seus titulars estan efectivament prestant el servei. Si es permet una dedicació no exclusiva del titular, l'Administració no disposa de cap mecanisme que permeti garantir la prestació d'un servei adient per atendre les necessitats dels usuaris.

També nosaltres pretenem –i no s'ha acceptat una esmena– que se suprimeixi la possibilitat d'estar un any fent pràctiques sense disposar de la formació acabada, tal com recull l'article 19. Si s'aplica això, serà el mateix usuari qui pagarà la deficiència en el servei que pugui fer aquesta persona en pràctiques. És absurd, des del nostre punt de vista, que, mentre la Generalitat està invertint i exigint major formació, precisament en el sector del taxi aparegui aquest apartat que, precisament, no va en aquest sentit, no? S'ha de tenir en compte que un taxista no és un simple conductor, sinó que és un coneixedor de la ciutat, i aquest és un element que s'ha de tenir en compte i a què aquesta Llei a vegades, doncs, almenys amb aquest articulat, no li dóna massa importància.

I, ja per acabar, mantenim dues disposicions finals, que també hem esmentat. En concret, totes dues que parlen de terminis, no? Una tracta de concretar un termini per tenir elaborat el reglament per regular l'atorgament de les llicències. Al Projecte de Llei no es parla de cap termini; nosaltres creiem, doncs, que hi ha d'haver uns sis mesos per fer aquest reglament, no ho deixem *sine die*, perquè resulta –i ens ha passat moltes vegades– que en algunes de les lleis ha tardat anys a fer-se, el reglament, i el sector continua estant desregularitzat. Un període de sis mesos jo crec que és correcte, és coherent, però no s'ha acceptat; el Govern no ha acceptat fer-ho en aquest període.

I, amb l'altre, precisament era el revés, no? L'entrada en vigor de la Llei, l'articulat actual diu que ha d'entrar en un mes; nosaltres plantejàvem que fos com a mínim a tres mesos. Home, més que res perquè l'entrada en vigor d'aquesta Llei pot suposar un canvi de model del servei del taxi, que requereix una nova reglamentació a nivell dels municipis de l'Administració local. L'elaboració d'un reglament i la seva aprovació definitiva necessiten un mínim de tres mesos, i és desitjable que l'entrada en vigor de la Llei i del reglament local es produeixi en un mínim interval de temps, o, si no, estem posant una pressió excessiva i innecessària als ajuntaments perquè adequin els seus reglaments a la nova Llei del taxi. I, a més a més, tenint en compte que hi ha hagut eleccions municipals fa poc i molts dels cartipassos, doncs, encara s'estan elaborant, seria bo

que donéssim un temps suficient d'entrada en vigor a aquesta Llei i no pas el que es planteja des de la Llei.

Bé, en definitiva, aquesta és la situació que hi ha. Nosaltres, repeteixo, mantindrem algunes de les esmenes parcials que es posin a votació. Retirarem l'esmena a la totalitat, perquè creiem que sí que s'ha avançat en molts aspectes que nosaltres plantejàvem, i amb la discussió que nosaltres anomenem «extraparlamentària», doncs, s'ha avançat, i això està molt bé, però alguns dels aspectes encara, per nosaltres i pel sector, són molt importants, i per això plantejem la seva votació aquí i que tres articles..., quatre articles i dos disposicions finals no seran aprovades pel nostre Grup Parlamentari, perquè creiem que no s'adeqüen a les necessitats del sector, que té en aquests moments i en el seu futur.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., professionals del taxi, moltes gràcies per la seva assistència aquí i pels papers i els documents i les al·legacions que ens han fet arribar, que ens han estat, òbviament, de molta utilitat.

Bé, nosaltres pensem que era necessària una llei del taxi, com ha plantejat el senyor conseller. Nosaltres pensàvem que era una llei necessària, que atengués les noves demandes de la societat, i també una llei que adaptés l'àmbit aquest del taxi a les diverses realitats que té el país. Una llei que respectés el teixit social dels treballadors autònoms, sobretot, era una de les nostres preocupacions també, i una llei que defensés els usuaris i que defensés la gent en els seus drets de trobar un servei que li fos útil socialment.

Nosaltres pensem també que la Llei era important que regulés totes aquestes qüestions que hem plantejat ara, però també l'activitat pel que fa referència a la tipificació de les infraccions i a l'establiment de les corresponents sancions. Tot aquest conjunt de qüestions pensem que són, que han estat les necessàries, les convenients per discutir aquesta Llei del taxi a què hem arribat finalment amb una dosi bastant important de consens.

Aquesta Llei nosaltres pensem que ha de ser un enorme marc que possibiliti, mitjançant eines jurídiques, el desenvolupament d'un model del taxi específic de cadascun dels àmbits territorials de Catalunya. Ho deia el senyor conseller: no és el mateix un taxi en l'àrea metropolitana que un taxi d'alta muntanya, que un taxi que es fa en una vila turística de la Costa Daurada. Per tant, ens semblava important que la Llei contemplés un marc regulat pels ens locals, que en cada lloc específic es fes d'una manera específica aquell model que no pot ser homogeni per a tot Catalunya, sinó que s'ha d'adscriure a les necessitats i a les característiques pròpies de cada àmbit territorial, que, òbviament, com hem dit, no són homogènies.

Nosaltres creiem que són els ens locals, i així ho hem reflectit en les nostres esmenes, els que havien de buscar i desenvolupar un model propi del taxi en cada àmbit territorial, amb una competència que els pertoca, i, per tant, que s'ha de preservar el principi de l'autonomia de les administracions locals per tal de regular tot aquest aspecte. Aquí, en aquest sentit, han anat moltes de les nostres esmenes, que han estat recollides, també, pel Grup de la majoria, pel Govern.

La Llei ha de donar eines jurídiques sense ambigüitats en el seu redactat. El contrari d'això suposaria continuar amb els nombrosos processos i contenciosos administratius, i de nou haurien hagut de ser els tribunals de justícia qui realitzessin la interpretació de la Llei. Per tant, pensem que, en aquest moment i d'aquesta manera, estem caminant cap a una situació on el món del taxi entrarà en una situació més reglada i més consensuada.

Hem defensat que la llicència del taxi és una autorització administrativa de l'Administració local, que es troba limitada en el seu nombre, contingut, i, a més a més, s'atorga en funció de les característiques del subjecte autoritzat. Hem defensat que el seu règim jurídic, quant a la transmissió, és dels ens locals, com un titular que posa les condicions als supòsits d'aquesta transmissió.

I, en aquest sentit, nosaltres hem presentat tot un seguit d'esmenes, que encara continuen vives, que el que fan és, en certa manera, aclarir aquesta situació. Per exemple, i en aquest sentit, nosaltres, respecte a la naturalesa del servei, com plantejava el senyor Boada, pensem, i hem plantejat amb una esmena, que és important recollir la definició continguda en la Llei de mobilitat per evitar la confusió amb l'arrendament de vehicles amb conductor on es pacta el preu lliurement. Pensem que aquest tipus d'esmenes clarifiquen, separen clarament el que és un determinat tipus de servei i el que és un altre determinat tipus de funcionament del que és el taxi.

Així també..., i l'esmena número 7 i l'esmena número 13..., el que pretenem amb elles, sobretot amb l'esmena número 5 i la número 7, és: tractem de garantir l'accés a la titularitat de les llicències d'una forma congruent. Tot aquest conjunt d'esmenes van en aquest sentit, com els deia, a tirar endavant quina és la forma, les condicions, del que ha de ser el servei.

En un altre ordre de coses, hem plantejat que s'ha de garantir la igualtat que, en les llicències de nova creació, en l'accés a la titularitat de la llicència, es compleixin els principis de publicitat, de lliure concurrència, d'igualtat d'oportunitats. I creiem que aquests aspectes han estat recollits, en aquests moments, en el que és el text de la Llei que se'ns presenta avui a votació.

La Llei ha de permetre, al nostre entendre, que les administracions, fent ús de la seva autonomia i segons les necessitats del seu àmbit territorial, puguin establir, com a forma d'exercici de l'activitat, per garantir l'adequada prestació del servei, la plena i exclusiva dedicació amb incompatibilitat amb altres professions, i, al contrari, es podria determinar una insuficient oferta que a la llarga podria comportar la justificació per a una liberalització total del sector amb la supressió de la limitació del nombre de llicències.

Nosaltres pensem que ens preocupa, ho hem comentat abans, a l'inici de la intervenció, la protecció del que és els treballadors autònoms, i, en aquest sentit, també hem tirat endavant tot un conjunt d'esmenes que van en aquesta direcció.

Per acabar, hem tirat endavant tot un conjunt d'esmenes per les quals es faculta el Govern per actualitzar determinats preceptes de la Llei. Quan es faculta el Govern per actualitzar els preceptes de la Llei, aquesta actualització ha de respondre a una necessitat justificada en un àmbit territorial concret i únicament els que afectin aquest àmbit. Per tant, el Govern haurà d'escollir els ens locals en el moment d'haver de tirar endavant un canvi en aquest conjunt de presentacions.

Pel que fa a tots els aspectes de la transmissió de les llicències, hem mantingut viva una esmena que ens sembla cabdal, que és l'esmena número 13. Amb aquesta esmena número 13, el que intentem és garantir una gestió més congruent amb la normativa que regula l'actualització. S'estableix la possibilitat de permetre la transmissió de llicències en determinats supòsits, es distingeix entre la transmissió obligatòria i la transmissió voluntària, i permet un desenvolupament reglamentari per part dels ens locals sobre el procediment de transmissió. Pensem que amb aquesta esmena número 33 es complementa molt tot el que és el paquet que acabem d'esmentar, i considerem que la mantindrem viva fins al final de la votació, perquè pensem que acaba de complementar tot el que és la nostra filosofia sobre el tema de la transmissió de les llicències.

I, per últim, nosaltres pensem que l'entrada en vigor d'aquesta Llei ha de permetre el temps suficient per a la modificació de les ordenances o reglaments locals de totes aquelles entitats que així vulguin fer-ho. I, en aquest sentit, hem demanat i hem plantejat, doncs, com el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, que el temps de posada en marxa sigui el suficient perquè les ordenances i els reglaments locals puguin posar-se al dia al respecte.

Per acabar, hem plantejat un conjunt d'esmenes que el que pretenen... —que són la 42, 43 i 45—, el que plantejen és un segell de qualitat, un afegit a tot un seguit de qüestions, com es tracten els temes d'infraccions, els temes d'algunes consideracions, que pensem que el que fan és millorar tot el conjunt de l'actuació a tot el que és el servei del taxi.

Senyores i senyors diputats, nosaltres, a través de transaccions que ens ha plantejat el Grup del senyor Micoló..., hem acceptat aquestes transaccions de les quals ell segurament ara farà esment, i volem mantenir vives les esmenes 2, 5, 7 i 13, que són aquestes que fan referència a la naturalesa del servei, al tipus de transmissibilitat, i que pensem que són les que, al nostre entendre, acabarien de completar el que és la nostra filosofia al respecte.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Nosaltres volem dir que aquest és un sector complex, complex pel que té d'heterogeni, perquè hi han molts interessos de tot tipus i moltes maneres de fer i d'estar, i moltes zones i molt diferents, i que, aleshores, haver buscat un denominador comú ha estat una feina impor-

tant i una feina notable. Creiem que una base mínima d'aquest denominador comú l'hem trobada, però, malgrat tot, pensem que hi han algunes qüestions de fons que nosaltres mantenim en aquestes quatre esmenes de forma fixa.

Per acabar, agrair al lletrat i al senyor Micaló el procés de discussió que ens ha permès arribar fins a aquesta situació, i anunciar, senyor president, que mantindrem..., el manteniment de les esmenes 2, 5, 7 i 13, i que segurament demanarem una votació separada dels articles que fan correspondència a aquestes esmenes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, senyor president. Bé, avui ens trobem, doncs, davant de la Llei del taxi, que, evidentment, dins de pocs moments serà aprovada.

És evident que el Grup Parlamentari Popular donarem suport a la Llei del taxi i hi donarem suport al cap de tres setmanes, com molt bé deia el conseller de Política Territorial, ens recordava, que aquesta cambra, el Parlament de Catalunya, va aprovar la Llei de mobilitat.

És ben cert que la Llei del taxi forma part també d'aquesta mobilitat de les persones a Catalunya, però que sí que val a dir que la Llei del taxi portava pràcticament dos anys elaborant-se, treballant-se, en la Conselleria de Política Territorial, evidentment, doncs, des de la Direcció General. I en la qual el Partit Popular, doncs, des d'un bon principi, vam ser cridats a poder dir, a poder contribuir, dins de la nostra mesura, en aquelles qüestions que podrien ser cabdals per a un sector tan important a Catalunya com és el sector del transport, el sector del taxi.

Aquesta diputada que els parla, que porta dins del cor la llei o les lleis o les inquietuds del món del transport, entén perfectament que, quan s'elabora una nova llei, i en aquest cas una llei que ve a substituir la normativa, per dir-ho d'alguna manera, des de l'any 1979..., recordo perfectament quan l'any 1987 el Govern de l'Estat, i llavors el Govern socialista, va elaborar i va aprovar una llei del transport de mercaderies i també discrecionals per carretera que es venien regint per una llei de l'any 1947. Havien passat quaranta anys.

I és evident que aquesta Llei del taxi és una bona llei. I permetin-me que compregui que, quan en un sector, i en un sector del taxi, en un sector atomitzat, de la mateixa manera que ho ha estat el sector del transport a Espanya i a Catalunya, que són moltes i moltes les empreses autònomes dins d'aquests mateixos sectors –podríem parlar avui que, senyor conseller, no solament estem els representants dels grups parlamentaris, sinó que pràcticament ens acompanya tot el sector del taxi a través de diferents associacions–, quan hi ha una moguda amb les pròpies lleis, també té una pròpia

moguda, el sector; tothom pateix perquè, quan hi han uns canvis legals, no trontollin les estructures empresarials, bé sigui des del món dels autònoms.

I aquesta és una realitat. Però també hem de ser conscients que ens trobem en uns paràmetres, en un món canviant, en un món que la pròpia societat és dinàmica, que ens demana noves..., o tenim les noves tecnologies..., i que hem d'aplicar, entre els drets i deures..., doncs, entre els que tenim o som responsables del sector del transport, el sector del taxi i, evidentment, també els usuaris...

Quan els legisladors col·laborem a fer les lleis sempre passes ànsia i sempre pateixes perquè voldries que la llei fos la millor per a aquell sector. I és evident que, quan treballes i presents esmenes, al final, doncs, són esmenes que algunes són pròpies, del propi Grup Parlamentari; d'altres et vénen donades pels mateixos sectors, que et fan arribar, doncs, quin ha de ser o com volen millorar aquell article, aquell aspecte de la Llei. Però, en definitiva, el Partit Popular, el Grup Parlamentari al qual avui jo represento, hem presentat, després d'aquest treball elaborat al llarg de tots aquests mesos, com deia abans, cinquanta-tres esmenes. Cinquanta-tres esmenes que, en les diferents ponències..., i vull, aquí, doncs, agrair moltíssim al ponent de la Llei, el senyor Micaló, que ha tingut, doncs, una gran paciència a l'hora de consensuar i de negociar aquelles esmenes que poguessin anar encaminades, doncs, a millorar aquells aspectes dels articles que creiem que eren convenients. D'aquestes cinquanta-tres esmenes, en ponència, ens han estat acceptades una gran majoria, i d'altres han sigut transaccionades, i arribem al dia d'avui amb molt poques esmenes. Algunes esmenes han quedat desfasades, en acceptar entre unes i altres esmenes de diferents grups parlamentaris, de les quals ja he anunciat al senyor lletrat quines són les que retira el Grup Parlamentari Popular.

Ens queden vives les esmenes 22 i 24, a la qual cosa el senyor Micaló ha fet referència, doncs, abans, aquest matí, que portaríem a terme una transaccional; una transaccional que es refereix a l'article 18, que fa referència a l'exercici de l'activitat. Crec que és una esmena transaccional positiva, que recull dues esmenes del Grup Parlamentari Popular, entre altres esmenes d'un altre grup parlamentari, i amb la qual cosa, doncs, les esmenes 22 i 24 haurien de ser retirades en benefici que avancés aquesta transaccional.

I acabo, pràcticament, que volem mantenir cinc esmenes, de les quals l'esmena 39 i l'esmena 66, el Grup de Convergència i Unió ha fet referència que serien acceptades al llarg, doncs, d'aquesta tarda, perquè, en definitiva, dintre de la modernitat i de les noves opcions a desenvolupar en la tasca del mateix sector, ens semblava que, a més a més dels *leasings* o els lloguers, aparegués aquesta paraula que està tan utilitzada per tot el sector del transport, que és la paraula *renting*. I, evidentment, se'ns ha comunicat que se'ns acceptaria. És evident també que hi ha una esmena, que és la 66, que fa referència al preàmbul, tenint en compte que en d'altres esmenes es recull el període de sis mesos, però en el preàmbul de la mateixa Llei recull un any i no recull els sis mesos.

I deixariem vives, si ens són acceptades aquestes dues esmenes, l'esmena 47, l'esmena 59 i l'esmena 67. L'esmena 47 és en el capítol de les infraccions, i l'hem volguda mantenir –de forma especial l'he volguda mantenir– perquè les sancions lleus el Govern de la..., l'equip, doncs, majoritari, ha volgut mantenir que la sanció mínima per les infraccions lleus havia de ser de 250 euros. I aquesta diputada que els parla entén que a un taxista..., que els horaris, que no estan regits pels tacògrafs, elaboren moltíssimes hores o treballen moltíssimes hores en una jornada. Parlar d'una sanció lleu, pràcticament lleu, i posar 250 euros, nosaltres creiem que és malmetre moltíssim la seva pròpia recaptació. I nosaltres creiem que la sanció lleu no podia sobrepassar els 100 euros, perquè anava més condicionada..., tenint en compte que les sancions lleus, en definitiva, és perquè pugui faltar en un moment donat part de la teva pròpia documentació, que evidentment, la pots tenir fent..., o en aquells moments la pots tenir en un gestor... No és que no l'hagis de portar a sobre, sinó que estàs portant a terme alguna altra gestió administrativa a aquest criteri. I nosaltres creiem que posar, o sigui, iniciar des de 250 euros..., ho trobàvem massa elevat, i tot i que sé que no serà acceptada, l'hem volguda mantenir fins al final.

I hem volgut mantenir fins a l'últim moment l'esmena 59 i l'esmena 67, que fan referència al desplegament de la Llei. Una llei verdaderament no és una llei fins que no té el desplegament del seu reglament. I és evident que hem vist al llarg dels anys que els reglaments de les diferents lleis del transport, bé sigui la LOT o bé sigui la Llei de servei discrecional per carretera, han estat alguns anys per desenvolupar-se i mentrestant els mateixos sectors se'n ressentien. El nostre Grup Parlamentari creiem que el desenvolupament d'aquest Reglament havia de ser de tres mesos. La Llei s'aplicarà al cap d'un mes d'haver estat aprovada en el Parlament de Catalunya i és una manera i una forma de refermar l'entrada en vigor d'aquesta Llei, de la Llei del taxi.

Per tant, nosaltres preteníem que s'escurcés el termini de l'elaboració del Reglament, per tal que el mateix sector, doncs, per poder-se desplegar de forma correcta, tingués el Reglament totalment elaborat. Sembla ser que no és la voluntat, però és evident que nosaltres creiem que, ja que hem tardat tant de temps, ja que hem intentat consensuar, ja que hem intentat retirar alguna esmena en ares que poguéssim tenir una bona llei, una llei del taxi a Catalunya, doncs, que també havíem d'insistir que el desplegament del Reglament d'aquesta Llei, que anirà en benefici del sector i dels usuaris del sector, utilitzant les noves tecnologies, utilitzant criteris de qualitat en el servei, és evident que com més aviat possible es pogués desplegar aquest Reglament seria millor per a tot el sector.

I amb aquests criteris, i esperant i desitjant que aquesta Llei pugui ser una bona llei, per això hi hem treballat i hi hem col·laborat –sempre, de vegades, pot quedar una petita ombra–, nosaltres desitgem que, amb el suport del Grup Parlamentari Popular, el desplegament de la mateixa Llei i en un futur porti al sector del transport discrecional, en aquest sentit, o millor dit, del taxi, a Catalunya, bons auguris de futur, que se situï en les noves tecnologies del moment, dels nous serveis que la

mateixa societat, que avança, i que el factor del temps és tan important, doncs, puguin desenrotllar una eficaç gestió. I que, de la mateixa manera, que puguin desenvolupar aquesta gestió eficaç, tant els autònoms com les empreses del sector del taxi..., sigui positiu per a tot el sector, també sigui positiu per a la societat catalana. I amb això també vull dir que sigui positiu per als usuaris d'un sector que no pot mancar al llarg de totes les comarques de Catalunya.

Crec que aquesta temporalització de poder tindre, a través dels ens locals, aquestes llicències en determinats moments, bé siguin estacionals o bé siguin, doncs, perquè els municipis siguin turístics, o d'hivern o d'estiu, com sigui, crec que també aportarà alguna cosa nova, crec que molt important, que la mateixa ciutadania ens demanda, i que ens demanda, evidentment, a tots vostès, en el sector, però també als grups parlamentaris, que, doncs, amb el màxim i amb el millor criteri intentem fer les coses ben fetes.

Agrair, senyor president, una altra vegada al senyor Micaló, doncs, tot el treball desenvolupat en ponència, en comissió. A l'honorable conseller, pel treball desenvolupat, com molt bé deia abans. I, evidentment, també, al senyor lletrat, senyor Xavier Muro, pel suport que hem tingut mentre hem anat elaborant, al llarg de totes aquestes setmanes, el Projecte de llei del taxi.

Anuncio, doncs, la retirada, que n'he fet esment al senyor Muro. Anunciar que deixo a votació les 39, 47, 59, 67 i 66, i anunciar el nostre vot favorable a l'articulat de la Llei.

Res més, i moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom d'Esquerra Republicana, l'illustre diputat senyor Carles Bonet...

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, senyores i senyors taxistes que ens acompanyeu... Bé. Avui debatem una llei que fa anys que s'arrossega. O sigui, no és veritat que hagi estat una llei de pressa i corrents. Sempre, ja se sap que quan es té tot el temps del món, sempre s'esgota tot el temps, no? I, per tant, no podia acabar aquesta legislatura deixant una altra vegada els deures per a l'endemà. No tenia cas de..., a causa d'una certa por que hi hagués un dissens, que ja veiem aquí que bàsicament no hi és, s'han retirat les esmenes a la totalitat, queden serrells i punts de vista que jo crec que al final la realitat i el temps acabaran d'aclarir.

Jo crec que aquesta Llei era necessària. Perquè era una llei que estava demandada pel conjunt del sector, s'hi havia compromès el Govern de la Generalitat l'any 97, i, per tant..., en fi, no podien dir: «Escolteu, ja una altra vegada ja ho començarem tot de nou.» Per tant, és una llei que s'havia de fer.

I s'havia de fer perquè fins ara només hi havia reglaments de pedaços, reglaments de mala qualitat i, com ha dit el conseller, hi havia reglaments que s'arrossegaven de l'any 79. És a dir, reglaments del segle passat,

amb tota la càrrega que això vol dir. Reglaments de mala qualitat que moltes vegades eren motiu de plets, de querelles i de mal ambient. I els taxistes i les taxistes no poden estar enfadats conduint, no poden estar de mala lluna. La mala llet, en la conducció, s'encomana, com al matrimoni, eh? I, per tant, creiem que això calia fer-ho.

El taxi és una activitat especial –és una activitat especial. Per què és especial? Doncs, perquè –sembla contradictori, no?–, primer, no és un transport públic, però un transport d'interès públic. No són concessionaris, però hi ha un nombre màxim de llicències concedides per una autoritat en base a uns criteris que aquesta Llei, doncs, garantirà. Legalment no hi ha empreses, però en la realitat n'hi ha, etcètera. I, sobretot, el que deia: no hi ha hagut renovació legislativa d'una activitat encara sotmesa a la inèrcia de reglaments i hàbits del passat.

Per tant, doncs, urgia fer una llei per aclarir tot això, urgia una llei, com a mínim, que modernitzés i simplifiqués. Una llei, doncs, per netejar, fixar i donar esplendor, que en podríem dir, no? Per tant, una llei que havia de determinar les competències de cada administració, que havia d'establir drets i deures, d'usuaris i de taxistes, i que... –i això és important–, una llei que havia d'impulsar l'autoestima d'una professió maltractada, com deia, per la vigència d'una legislació i d'uns hàbits obsolets.

Quins són els objectius concrets d'aquesta Llei? Els ha explicat el conseller. Jo, per començar, diria que el sector del taxi directament mou 15.000 persones de manera directa. Aquestes 15.000 persones, doncs, transporten 140 milions de passatgers..., que factura una mitjana directa de 300 milions d'euros. I aquesta Llei, doncs, bé, regula o intenta regular i modernitzar, i adaptar al dia i comparar amb Europa tota aquesta activitat.

La Llei del taxi que se'ns proposa, doncs, recull bona part de les demandes històriques del sector, fetes per unes parts o per unes altres amb més vehemència. Podríem dir, doncs, que contempla la lliure transferència de llicències: això regularitza una pràctica irregular. Elimina la dedicació exclusiva i posa fi a l'explotació forçada de la flota. Regula l'existència d'empreses i la possibilitat d'explotació a través d'assalariats. Contempla la creació de les llicències de caràcter estacional. Autoritza el taxi compartit per a realitzar, doncs, serveis en els quals és lògic que hi pugui haver aquest servei, sobretot de col·laboració, compenetració amb el transport públic. Determina la proporció, doncs, de les taxes, com s'ha explicat. Promou la implantació de noves tecnologies: GPRS o GPS. Legalitza o admet el servei sanitari amb taxi. Crea el carnet de taxi comú que, sota un règim general, doncs, podríem dir, ha d'establir cada entitat local corresponent a la matèria. Estableix un catàleg de drets i deures. Atorga al Servei d'Inspecció el caràcter d'autoritat. Contempla la creació del Consell Català del Taxi. I, finalment, obre les portes a la creació d'un col·legi professional.

S'ha vist, en totes les intervencions, un cert esperit de consens i de concòrdia. Però jo voldria, doncs, una mica, fer unes pinzellades de quines han estat, podríem dir, les objeccions, quins han estat els problemes, quins han estat els punts de controvèrsia, no?

En primer lloc, la qüestió de les empreses del taxi. La Llei preveu empreses, però –cal dir-ho– fins a un màxim percentual, un 15%, en què després hem arribat a una transacció; un 15% del total de la flota a cada entitat. Aquest fet, jo diria, que com a màxim un 15% puguin tindre de quota les empreses, això jo diria que no és un exemple de neoliberalisme ni de capitalisme salvatge: això és una qüestió, podríem dir, moderada i, al contrari, creiem que introduirà estímuls i competència saludable en un sector que creiem que ho necessita. Ara per ara, ja hi ha un 10% d'empreses; per tant, això, a més de constatar un fet, el regularitza. Per altra banda, cal recordar que en el passat ja hi havia hagut empreses a Barcelona; quan governava Esquerra Republicana, els anys trenta, a Barcelona, hi havia empreses de taxi que convivia amb l'explotació autònoma d'un sol taxi. Això ja hi ha estat i hi ha conviscut.

Després, un altre factor de polèmica ha estat la possibilitat que un titular d'una llicència pugui explotar el servei mitjançant la contractació de personal. Si admetem empreses, òbviament que això cal permetre-ho; si no, estaríem fent una discriminació absurda. Fent un intent d'analogia, podríem dir que no hi ha cap obstacle perquè una persona que té una botiga contracti un dependent; però és que aquest no és el cas. La Llei té cura i totes les precaucions perquè els assalariats tinguin la llicència de taxista en regla i que no puguin ser explotats contra convenis o en precari. Així que un sol taxista, amb un sol taxi, pugui viure de renda, generalment els números no li sortiran; no li sortiran si no hi ha una bona inspecció, que han de fer les entitats locals, perquè no pugui contractar d'estrangers. Però això ja és una qüestió de la inspecció, no de la Llei.

Per altra banda, poder contractar personal dóna més possibilitats que un taxista, amb un sol taxi, el pugui explotar de manera més racional, augmentant l'oferta i les possibilitats de treball.

Pel que fa a la resta, doncs, podria dir que la unanimitat és total, excepte potser que per a alguna administració sigui una novetat la lliure transmissió de llicències. Això, jo podria que dir que, en fi, les situacions històriques consolidades sempre són difícils de canviar, però nosaltres creiem que això ajudarà, efectivament, a dinamitzar el sector. Per altra banda, encara que la transmissió estigui intervinguda, n'hi havia d'irregulars, i això sabem que ho regularitzarà.

Les esmenes que ha presentat Esquerra Republicana, totes anaven, doncs, amb aquesta filosofia general. N'havíem presentat un total de vint-i-sis, de les quals n'hem retirat quatre, n'hem transaccionat o aprovat dotze en comissió, i avui aquí en mantenim vives deu, de moment. El sentit de les nostres esmenes, doncs, va en la línia –per no allargar-me, senyor president, perquè ja tots estem molt cansats– del que he dit: garantir un màxim d'un percentatge del 15%, potenciar el Consell del Taxi, afavorir el cooperativisme, regular la dedicació sindical o política, equiparar persones físiques i jurídiques, explotació de llicències mitjançant assalariats, protecció dels assalariats contra la precarització, coneixement de la llengua catalana, període de pràctiques, vehicles en bon estat, serveis sanitaris, dret a elecció de taxi, col·legi professional.

Val a dir, senyor president, que, fruit de les negociacions de darrera hora, de les deu que ens quedaven vives retirem la número 61; la 23, la 25 i 26 són motiu d'una transacció que després explicarà el senyor Micaló, i la 52, 53, 54, 55, 56 i 57, referents al col·legi professional, també són motiu d'una altra transacció, amb la qual cosa al Grup d'Esquerra Republicana no li queda cap esmena viva i anuncia el vot favorable a la Llei.

Òbviament que aquesta Llei no és una llei definitiva, però estem convençuts, primer, que dinamitzarà el sector i que es farà una passa cap a l'equiparació legislativa del sector a països del nostre entorn; que racionalitza l'explotació de llicències; que garanteix drets dels usuaris, dels assalariats i dels titulars dels taxis; que soluciona tota una sèrie de dèficits endèmics i estructurals; que obre noves possibilitats de compenetració amb el transport públic; que dota el sector de les eines jurídiques i de gestió necessàries per tal de modernitzar el servei, i que normalitza la implicació del sector en la prestació de serveis especials, com ara el sanitari, el transport escolar, el taxi turístic d'alta muntanya, etcètera.

En definitiva, estem davant d'una llei que creiem que pot ser molt útil, que ha de ser molt útil; una llei que la immensa majoria del sector està esperant i ha reivindicat durant els darrers anys; una llei que ha de servir per a solucionar moltes de les problemàtiques que en aquest llarg període de temps s'han anat generant, problemàtiques que, com deia abans, han creat malestar i han frenat el normal desenvolupament del sector. Això és fonamental, com deia, per a una bona qualitat del servei i perquè les prestacions rebudes pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya i d'aquells que ens visiten siguin les que es mereixen. Per tot això, doncs, el Grup d'Esquerra Republicana donarà suport a la Llei.

I, per acabar, voldria donar les gràcies, doncs, al lletrat senyor Xavier Muro, al senyor Micaló, al senyor Boada, al senyor Ferran, a la senyora Montserrat, també a tot el col·lectiu que ens ha ajudat –ho voldria simbolitzar en la figura d'en Josep Maria Goñi–, i també als serveis de la Conselleria, en el senyor Fortuny.

Res més, moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula, a continuació, l'il·lustre diputat senyor Josep Micaló, en nom de Convergència i Unió.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest matí, el meu company Josep Rull, en el debat de la Llei d'agents rurals, deia que estava doncs, molt satisfet de poder defensar aquesta Llei, per la seva importància, però també perquè des del Departament era una de les fites que s'havia marcat, i que era una satisfacció personal poder-la defensar. Jo agafo les seves paraules i dic pràcticament el mateix, s'ha dit abans: aquesta Llei del taxi, també era un dels objectius del Departament poder-la aprovar, i a mi em satisfà molt, doncs, ser el ponent, poder-la aprovar i, a més a més, veure'ns acompanyats per tanta gent del sector; això vol dir que és una Llei important i necessària. I, per tant, jo també m'afe-

geixo a donar, igual que els companys, la benvinguda a tots els professionals que avui ens acompanyen a aquí.

Després d'una extensa exposició de motius, tal com ha fet el conseller, i de les intervencions dels diferents grups, es fa difícil poder fer noves aportacions, i, per tant, jo seré molt breu. Que és important, és evident –ja s'ha dit, no? S'està funcionant, doncs, amb un reglament del segle passat, que es diu, no?, però, vaja, la Generalitat va començar a funcionar a partir de la Sentència que va haver-hi del Tribunal Constitucional l'any 96, i després, doncs, s'han anat fent passos: es va aprovar la Llei de transport de viatgers, recentment –també s'ha dit–, fa tres setmanes, vam aprovar la Llei de mobilitat, però al sector del taxi faltava l'eina, l'eina important, que és aquesta Llei, per poder modernitzar i també poder donar estabilitat al servei.

Jo ho resumiria, pràcticament, dient que s'ha buscat entre tots aquest consens per poder donar resposta a les necessitats de tots els diferents sectors implicats en l'àmbit del taxi: els usuaris, els autònoms, associacions, sindicats..., a tots plegats. I en base a buscar, doncs, donar aquesta resposta a les necessitats és pel que s'ha buscat aquest consens, aquest consens que s'ha dit i que, realment, a mi em satisfà. Perquè jo recordo que quan vam fer – devia ser a primers del mes de maig, primers dies del mes de maig – la primera ponència de la Llei de mobilitat, els ponents, que pràcticament érem els mateixos, vam dir: «Després de la Llei de mobilitat, intentarem aprovar la Llei del taxi», i va haver-hi alguns grups que ho veien molt difícil, per no dir impossible. Però jo em vaig comprometre a treballar, a donar-hi voltes, a buscar consens; altres companys ponents, exactament igual, i avui, doncs, crec que ens podem felicitar tots perquè realment aquesta Llei, després de ser molt treballada, ha pogut ser consensuada.

Passant estrictament, doncs, al que és la Llei, i per fer la defensa, pràcticament, de les esmenes que queden vives –poca cosa queda–, jo, senyor Boada, li haig de dir..., i li agraeixo que, aquesta esmena de rebuig, l'hagi retirat; va quedar sol en comissió, i li agraeixo, doncs, que avui l'hagi rebutjat. Jo entenc que, en un grup on hi ha pocs diputats i, malauradament, una de les diputades, que és la que porta els temes de mobilitat, no pot estar aquí amb nosaltres durant aquests dies per motius personals i que tots sabem que ha de fer repòs, és evident i entenc que es fa difícil poder assistir a les ponències i poder seguir el ritme de treball tan intens que hi ha aquests darrers dies aquí al Parlament. Ara, a mi també m'hauria agradat que, en comptes de dir que «després d'escollar alguns sectors i després d'escollar que les reunions que hi han hagut entre el Departament, entre els diputats i entre el sector han sigut positives, nosaltres també ens hi afegim»..., jo també li hauria explicat que les reunions havien sigut positives i per allà on anàvem. Per tant, vull dir, entenc que no poguéssim assistir a la Ponència, i ho reconec i ho dic amb tot el «carinyo», i sap vostè la meua manera de ser, però crec que també podia haver vingut a preguntar-nos-ho, especialment als ponents, com funcionava la Llei, com anava i quin caire agafava.

Jo crec que aquest..., vostè deia: «És que la Llei no és necessària.» Jo entenc que sí, i tots els ponents ho han

dit. Em penso que amb la presència que hi ha avui es demostra la necessitat d'aquesta Llei. No hi havia consens, no hi era el consens, però a base de treball el consens hi és, i crec que això ha quedat ben evidenciat.

Una altra cosa, em deia: «És que s'ha aprovat a última hora i amb urgència.» Aquesta Llei va entrar aquí al Parlament el mes de febrer. Abans del mes de febrer, hi havia hagut moltes altres reunions, ja, per entrar-la mínimament consensuada; des del mes de febrer cap aquí s'ha anat avançant. El posicionament del Govern, cada grup el sabia des dels primers dies del mes de maig. Per tant, no em parli d'urgències, perquè altres lleis que es veuran en aquest Ple han sigut amb molta més urgència que aquesta, i es veuran. Per tant, aquesta crec que també s'havia de veure, perquè pot ser tan o més important que les que es veuran amb urgència.

De tota manera, benvingut..., jo li agraeixo altra vegada que hagi retirat l'esmena a la totalitat, l'esmena de rebuig, i, per tant, m'agrada molt, doncs, que també s'hagi afegit a aquest consens general, perquè, com he dit abans, és una llei important.

I al senyor Ferran, bé, només dir-li, doncs, que amb aquestes esmenes i amb aquests dos articles que es reserva, home, jo crec que la Llei respecta el dret dels taxistes, però a la vegada és respectuós també amb les competències municipals, que pràcticament jo resumiria amb aquesta frase les esmenes que vostè s'ha reservat.

Jo..., poca cosa em queda afegir. Només, doncs, tornar a repetir, potser... Dir-li, senyor president..., i li faig entrega de les esmenes transaccionades amb els grups, que són set, amb diferents grups, i que entre aquestes transaccions de què jo li faig entrega..., i anunciar també que votarem favorablement les esmenes números 66 i 39, del Grup Popular, i les 42 i 45 del Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i en canvi, doncs, votarem que no a la resta d'esmenes vives que queden.

Per acabar, doncs, també m'afegeixo a aquestes felicitacions al sector, molt especialment a la gent que l'acompanya, perquè, realment, per les seves aportacions, algunes de les seves aportacions crec que han sigut fonamentals per a l'aprovació d'aquesta Llei. També, doncs, als serveis de la Direcció General, al mateix director general i, especialment, al senyor Josep Maria Fortuny, per la seva col·laboració, la seva paciència, així com també als serveis de la cambra, especialment al senyor Xavier Muro. Som conscients que aquestes dues lleis, tant la de mobilitat, de fa tres setmanes, però especialment aquesta, han vingut en una època políticament difícil, en època d'eleccions, i que, per tant, doncs, s'ha hagut de buscar el temps necessari per poder tirar endavant aquesta Llei i per poder-la aprovar. I també, com no?, als companys ponents, per la seva paciència, perquè també jo els he hagut d'anar «apretant» i hem hagut, entre tots, dintre de les agendes, de buscar el moment oportú per fer les ponències.

Per tant, res més, i jo crec, doncs, que avui és un dia important per al sector del transport, molt especialment, doncs, per al sector del taxi, i jo, per acabar, no em resta res més, doncs, que felicitar-los a tots plegats per aquesta Llei que crec que modernitzarà, sens dubte, i que potenciarà, doncs, aquest sector.

Moltes gràcies. Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Anem a cridar a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, comencem ara, primer, votant les esmenes que queden vives del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 49 vots a favor, 79 en contra i cap abstenció.

Del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, ara, votem les esmenes 42 i 45.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 118 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

A continuació la resta d'esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 49 vots a favor, 79 en contra i cap abstenció.

Del Grup Popular votem les esmenes 66 i 39.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 79 vots a favor, cap en contra i 49 abstencions.

A continuació les esmenes, també, del Grup Popular, 47, 59 i 67.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 12 vots a favor, 67 en contra i 49 abstencions.

A continuació votarem les transaccionals. Primer votarem dues esmenes, demanades per a votació separada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, la que se sustenta sobre el número 52, 53, 54, 55, 56 i 57 i l'esmena transaccional que se sustenta sobre la 22, 23, 24, 25 i 26. Conjuntament aquestes dues que acabo de relatar.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 79 vots a favor, 4 en contra i 45 abstencions.

I ara, si no hi ha cap indicació en contra, votarem conjuntament totes les altres esmenes transaccionals.

Comença la votació.

Han estat aprovades per la unanimitat dels presents.

Passem ara a votar el text del Dictamen, primer, amb la votació dels articles 2, 5, 10, 19, la disposició final primera i la disposició final cinquena.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 78 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta de l'articulat més el preàmbul i el títol.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Projecte de llei de reconeixement de la Universitat Abat Oliba CEU (tram. 200-00087/06)

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Cultura sobre el Projecte de llei de reconeixement de la Universitat Abat Oliba CEU. Presenta el Projecte l'honorable conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, senyor Andreu Mas-Colell. Té la paraula.

(Remor de veus.)

Esperi's un segon, senyor conseller. Prego a les senyores i senyors diputats que ens permetin continuar el debat i la sessió.

(Pausa.)

Pot començar, senyor conseller.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Andreu Mas-Colell)

Senyor president, senyores i senyors diputats, avui m'adreço a vostès per presentar, en nom del Govern de la Generalitat, el Projecte de llei de reconeixement de la Universitat Abat Oliba CEU.

Crec que és just reconèixer que aquest Projecte de llei ha estat motiu, per part dels grups d'aquest Parlament, d'anàlisis i discussions aprofundides. Ha generat, també, algunes preocupacions sobre la conveniència de crear en una època de davallada demogràfica una nova universitat a Catalunya sobre l'encaix d'una altra universitat en el mapa universitari català, etcètera. Òbviament es tracta d'anàlisis i de preocupacions legítimes i és normal que siguin formulades i estudiades. També nosaltres ens les hem plantejat. Nosaltres pensem, però, que aquestes no són les qüestions centrals que corresponen a aquest tema i en aquest moment. Les consideracions rellevants, les que ens porten a la recomanació de reconeixement que avui els estem proposant, són les següents.

Primer. Trobem en l'article 27 de la Constitució, en el seu apartat 6, l'enunciat següent, i cito: «Es reconeix a les persones físiques i jurídiques la llibertat de creació de centres docents, dins el respecte als principis constitucionals.» El mandat constitucional és, doncs, clar i diàfan. Reconèixer les universitats privades és, d'acord amb la LUC i la LOU, una competència de la Generalitat de Catalunya. Efectivament, en el seu article 4, la LOU, com abans feia la LRU, estableix que el reconeixement de les universitats privades es farà per llei de l'òrgan legislatiu de la comunitat autònoma, en l'àmbit territorial de la qual s'hagin d'establir. És el que estem fent. Però el nostre paper s'ha d'exercir dintre de, i amb

respecte per la norma d'ordre superior establerta en l'article 27 de la Constitució.

Segon. A la Universitat Abat Oliba CEU, si és reconeguda, no li correspon rebre cap subvenció pública, ni per despesa corrent ni per inversions, per part de la Generalitat. És, doncs, important subratllar que en aquest tema no està implicada cap mena de despesa pública que afecti els nostres pressupostos.

Tercer. Cal, també, tenir present que el procés que ha conduït a la presentació d'aquest Projecte de llei va començar el 2 d'abril del 2001 –ho repeteixo: 2 d'abril del 2001–, amb l'entrada al Registre de la primera petició formal de l'entitat promotora. Són, doncs, més de dos anys, durant els quals s'ha estat tramitant l'expedient, tot introduint-hi moltes millores.

Avui podem afirmar que el Projecte presentat per la institució impulsora de la Universitat Abat Oliba CEU ha rebut el vistiplau de les diferents instàncies competents i compleix el requisit que imposa la normativa vigent. A més, l'Abat Oliba no és una institució desconeguda, ha estat exercint una tasca formativa com a centre adscrit a la Universitat de Barcelona des de fa molts anys, vostès ho saben prou bé.

A hores d'ara, la creació d'aquesta nova universitat ampliaria a dotze el nombre d'universitats del sistema universitari de Catalunya. En el cas que aquest Projecte de llei sigui aprovat, la Universitat Abat Oliba CEU podrà impartir inicialment els estudis conduents a l'obtenció de les titulacions següents: llicenciatura en Administració i Direcció d'Empreses, llicenciatura en Ciències Polítiques i de l'Administració, llicenciatura en Dret, llicenciatura en Economia, llicenciatura en Periodisme, llicenciatura en Psicologia, llicenciatura en Publicitat i Relacions Públiques, i Enginyeria en Informàtica; totes elles de primer i segon cicle.

Recordem, també, que d'acord amb la Llei d'Universitat de Catalunya la nova universitat podrà acollir-se a la programació universitària de Catalunya si així ho desitja, i, si aquest fos el cas, participaria en la Junta del Consell Interuniversitari de Catalunya i en el Consell de Direcció de l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya, d'acord amb el procediment que preveu la llei.

Voldria concloure amb un desig que adreço al president i als vocals de la Fundació privada Universitat Abat Oliba CEU, per cert, ja degudament inscrita en el Registre de la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques de la Generalitat de Catalunya. El desig és el següent: que la Universitat Abat Oliba CEU s'insereixi bé en el si del sistema universitari de Catalunya i que participi de les característiques que li són pròpies, entre elles el tarannà dialogant, l'obertura d'esperit i la imbricació en el país i la seva catalanitat. En definitiva, desitjar, simplement, que sàpiga honorar la significació de la figura històrica que li dona nom.

Abans de donar pas a la discussió de les esmenes, voldria agrair als diputats i la diputada ponents la seva bona feina.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor conseller. Té la paraula, ara, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, per defensar una esmena a la totalitat, l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, membres, també, de la Fundació CEU aquí presents, nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat perquè creiem, bàsicament, i així molt curt i ras, que aquesta..., la Universitat Abat Oliba no és necessària per al sistema universitari del nostre país, i ho intentaré argumentar, perquè no sigui només una qüestió de dir sí o no, sinó, evidentment, que el nostre plantejament té unes argumentacions que hi podran estar d'acord o no, però ens sembla que les hem d'explicar per tal, doncs, que aquesta gent que impulsa, aquestes persones que impulsen aquesta universitat entenguin, doncs, que hi ha diferents maneres d'entendre el sistema universitari al nostre país. I ho deia perquè quan el passat mes de febrer es debatia en aquest Parlament la Llei d'universitats de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds ja vàrem dir que la regulació del sistema universitari de Catalunya ha de donar prioritat i impulsar especialment les universitats públiques, i ha de garantir el seu correcte funcionament, amb una assignació de recursos adequada i suficient –que no sempre és així. I que aquest principi posa de manifest el nostre criteri pel qual l'acció de govern a Catalunya ha de deixar clar i explícit el compromís de la societat catalana d'un finançament del sistema universitari que garanteixi un funcionament bàsic de qualitat, i homologui els recursos de les universitats catalanes als que s'hi destinen als països del nostre entorn europeu que no succeeix així. I això és especialment important ara que s'està configurant l'espai europeu d'ensenyament superior, amb unes directrius bàsiques comunes als sistemes universitaris dels estats membres de la Unió Europea.

Dèiem també que la Llei d'universitats de Catalunya havia de concebre les universitats públiques de Catalunya com a servei, motor i consciència de la nostra societat i com a institucions que han de jugar un paper essencial en el servei públic de l'ensenyament superior. Estem convençuts que les nostres universitats públiques han de ser garantia de futur per als joves, i facilitar-los una formació adequada en continguts i nivell, jugar un paper essencial en la recerca, el desenvolupament i la innovació i també configurar un marc d'oportunitats de formació permanent per a la ciutadania en general, en el marc de la societat del coneixement amb la funció que es comença a conèixer com la formació al llarg de la vida.

Crèiem, doncs, que una universitat ha de ser molt més que un conjunt de centres en els quals s'imparteixen uns determinats ensenyaments, i que cal garantir que donin un servei adequat. Això val tant per a les universitats públiques com per a les universitats privades. En els moments actuals, culminada l'etapa de creixement de les universitats, cal fer una aposta per la qualitat del sistema universitari i no per la quantitat de l'oferta universitària.

Iniciativa per Catalunya Verds creiem que aquesta oferta està ja més que sobredimensionada i no calen més universitats de les ja actualment existents. La legislació actual configura unes certes exigències per a les universitats públiques que apunten, precisament, en aquesta direcció, de fixar-se en la qualitat del sistema. I aquesta és la qüestió clau d'un conjunt de preguntes que cal formular-se en aquests moments i amb relació a la creació d'aquesta Universitat.

Primera pregunta, senyor conseller: cal una nova universitat en el sistema universitari de Catalunya? No. I vostè mateix, en la discussió de la Llei d'universitats de Catalunya amb els rectors, ja va prendre el compromís –ja va prendre el compromís– a «no crear de moment» –i aquestes eren les paraules, les he agafades tal qual– «més universitats privades». El moment ha set curtíssim, curtíssim, curtíssim..., no han passat encara pocs mesos que ja en porta una, aquí, a aprovar.

Segona pregunta: quin valor afegit –quin valor afegit– aporta o pot aportar aquesta nova Universitat a la docència, la recerca, la transparència de resultats de recerca o a l'equilibri social i territorial de Catalunya? Quina? Feta, a més a més, situada a Barcelona. Quina? Cap! Cap valor afegit al nostre sistema.

Compleix, aquesta institució, aquesta nova universitat, que es pretén convertir en universitat –que sí que es pretén–, els requisits de qualitat que calen exigir per a aquest reconeixement tant al personal com a l'organització? No.

Més dades: el Consejo de Coordinación Universitaria va emetre el mes de febrer un informe inicial negatiu sobre la creació de la Universitat Abat Oliba. I el Consell Interuniversitari, davant la impossibilitat d'avaluar de forma mínimament positiva la qualitat acadèmica d'aquesta Universitat, es va convertir en un simple tràmit administratiu de –ho dic entre cometes perquè es vegi– «no incomplir del tot la legalitat». No incomplir del tot la legalitat, aquesta Universitat. I vostès la porten aquí a aprovar tal qual.

Quarta pregunta: s'ha comprovat que el professorat té la qualificació i la titulació que la Llei exigeix i que cal en una institució que es vulgui dir universitat? Si apliquem els criteris per a l'obtenció dels sexennis de recerca vigents, quina proporció de professorat tindria almenys un d'aquests trams de recerca? Molt pocs, molt pocs professors.

S'ha comprovat si aquesta institució té una previsió d'adaptació a les directrius de l'espai europeu d'ensenyament superior? No. S'ha comprovat si el règim intern de funcionament contempla les garanties democràtiques exigibles a la universitat? No.

Totes aquestes respostes ens porten, evidentment, a votar en contra de la creació, del reconeixement de la Universitat Abat Oliba.

Senyor conseller, si vostès tenen compromisos com a partit, si vostès tenen servituds a diferents *lobbies* de pressió que hi han en el nostre país, no és un problema del país, no és un problema nostre; és un problema seu i del seu partit i que no el poden portar aquí, d'aquesta manera, en forma de creació d'una nova universitat.

I, a més a més, també haig de dir-ho, perquè és cert, encara que sigui, potser la part, diguéssim, menor, des del nostre punt de vista, tampoc és necessari per al nostre país una universitat amb una càrrega ideològica ultracatòlica, que, evidentment, amb els aires que corren, amb relació al Partit Popular, amb relació al fet que la religió ara ja, a més a més, també sigui una assignatura de la mateixa importància que qualsevol altra, i que sigui avaluable, ens porta a una situació, a un àmbit, a una vivència en aquest país que, evidentment, doncs, no són del tot desitjables. El nacionalcatolicisme fa temps, per sort, que ha desaparegut, i, a nosaltres, evidentment, no ens interessa en absolut que es torni a revifar a Catalunya.

Ho he dit abans: aquesta Universitat torna a tenir altre cop, doncs, una mica aquest tuf, aquest nacionalcatolicisme que nosaltres no podem acceptar, i, evidentment, estem ben legitimats per votar en contra, i amb tota contundència, contra la creació de la Universitat Abat Oliba.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, senyor director general, senyors responsables de la Fundació Abat Oliba... Bé. Des d'Esquerra Republicana anunciem que votarem en contra d'aquesta Llei, perquè nosaltres creiem que hi ha un seguit de deficiències, d'inhibicions, un cert punt de frivolitat i d'obscurantisme que fan el Projecte sospitós d'haver estat presentat pel Govern no atenent a la seva idoneïtat universitària, sinó per altres motius. Ens temem que hagi estat més que res un acord entre cúpules que en són responsables, no aquesta banda del Govern, sinó aquesta altra, que no hi són.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

En primer lloc, hi ha una qüestió fonamental de formes: les formes són importants. Aquesta Llei ha estat introduïda jo diria que amb premeditació, nocturnitat i traïdoria. I m'explicaré: resulta que és el primer acte legislatiu en matèria universitària en el marc de la Llei catalana d'universitats, en el marc de la Llei universitària, de la Llei catalana d'universitats, però que no s'aplica, com després demostraré, ni l'esperit, ni la lletra de la Llei catalana d'universitats.

Deia: premeditació, nocturnitat, traïdoria..., i, jo ho diria, deslleialtat. Com saben tots vostès, Esquerra Republicana va propiciar en gran manera que s'aprové la Llei catalana d'universitats, i això al marge que vam considerar un gravíssim error que Convergència votés la Llei orgànica d'universitats, com ara hem vist que han portat al Constitucional la Llei catalana d'universitats mentre que en aquest mateix hemicicle Con-

gència i Unió va desestimar portar un recurs d'inconstitucionalitat contra la LOU.

Doncs bé, tenint present això, tenint present que l'actitud davant la LOU, de Convergència, creiem que no va ser raonable, ni lògica, ni prudent, doncs, nosaltres vam tenir una actitud constructiva, com venim tenint, per moltes consideracions, en especial perquè la LOU tenia una càrrega centralista, que ara estem veient —que ara estem veient amb això de la ANECA—, tenia una càrrega centralista massa forta perquè ens quedéssim de braços plegats veient com s'infiltrava en el nostre sistema universitari la LOU, perifertizant-la, sucursalitzant-la de Madrid.

Si arribem a saber que el Govern de la Generalitat estava preparant una llei llampec, de reconeixement d'una nova universitat, sigui pública, sigui privada, es digui com es digui, està clar que la negociació hauria estat afectada —hauria estat afectada—, perquè mai en les negociacions vam tindre present que hi havia una modificació de l'actual sistema universitari i, sobretot, una modificació sense que hi hagués un debat sobre la pertinència o no de modificar el mapa universitari. I, d'això, no en vam ser conscients. I, aleshores, doncs, el que no pot ser és que aquesta Llei no és com la Llei del taxi, que fa anys que s'arrossega; aquesta Llei ve *de sopetón*, podríem dir, no? I ens ha sorprès.

Una universitat no és una parada de xurros. I, per tant, s'ha de tindre cura a organitzar-la i a autoritzar-la. Per tant, mereix un estudi rigorós de la seva idoneïtat, de la seva capacitat docent i investigadora, de la seva relació amb les altres universitats, de com queda afectat el mapa i la programació universitària. I res d'això, senyores i senyors diputats, res d'això no s'ha fet.

Nosaltres, com deia, a causa de la urgència i per l'amenaça de la LOU, vam anar de pressa, vam retirar moltes esmenes a la Llei catalana d'universitats, i en especial vam retirar esmenes que discernien, que posaven una ratlla, que tractaven de la qüestió entre la cosa pública i la cosa privada, que, com tothom sap, és el punt fonamental, avui, de les polítiques, en fi, que s'han de fer, d'una banda o de l'altra, no? Llavors, doncs, com deia, trobem que hi ha un punt de deslleialtat. I, com deia, creiem que aquesta deslleialtat no ha vingut del DURSI, creiem que ha vingut de més amunt.

Jo no vull, aquí, fer una espècie de diatriba contra el catolicisme, no el catolicisme, la religió, no la religió. El que vull dir és que, com a diputat ponent d'una llei, d'una universitat, per tant, d'una cosa seriosa, no he estat degudament informat de la seva idoneïtat, i, sobretot, de la seva idoneïtat davant d'informes negatius, desfavorables, com ha dit el senyor Boada, que teníem dret a rebre.

Als ponents diputats no hem rebut informació. Ens ha costat molt rebre informació. Hem demanat al Consell Interuniversitari de Catalunya que ens enviés l'informe pertinent on es deia que aquesta Llei era idònia. Bé. Hem rebut un certificat. Un certificat de la secretària senyora Maria Lluïsa Florensa i Palau on diu que tal dia es va veure això, es va emetre favorablement i ja està. Això és tot el que hi ha. Podia haver enviat un telegrama, que hauria estat més barat.

Aleshores, és clar, deia que les coses s'han de fer d'una certa manera, ja que hem trobat a faltar un informe detallat de totes aquestes qüestions. Sota quins paràmetres d'idoneïtat, de capacitat i de complementarietat amb el sistema universitari tenia aquest Projecte. I això no se'ns ha donat els instruments, ni gens ni mica, sinó que ha estat un..., aquí això. I, per tant, això s'aprovarà peti qui peti.

La Generalitat estava obligada, a través de la Junta del Consell Interuniversitari de Catalunya, a considerar un informe previ d'aquesta... –article 100.1 de la Llei catalana d'universitats–, per a requerir una garantia suficient de llur qualitat acadèmica i llur viabilitat econòmica. Això és l'article 100.1.3.

Doncs bé, creiem des d'Esquerra Republicana que el Govern hauria d'haver tramès aquests informes als ponents. No hem rebut res, com deia. Hem tractat d'obtenir aquest informe. Hem vist un certificat. Un certificat on diu que..., bé, que no hi ha cap obstacle a fer aquesta Universitat.

Creiem, doncs, que la informació ha estat lamentable. Notem que hi ha una voluntat de passar-hi de puntetes. Després algú potser podrà dir: «No, escolti, és que en l'informe memòria que vostès han rebut, eh?, en la documentació de la Llei ja ho posa.» Però aquest informe memòria diu senzillament que la Llei no vulnera cap article, però no expressa, diguéssim, la necessitat, la idoneïtat, la complementarietat amb el sistema universitari català.

La conclusió... A part –a part, m'ho deixava, senyor president–, aquest informe memòria de la Secretaria General sobre el Projecte, es limita a enumerar que els articles de la Llei estan dins de la normativa. I quan parla dels informes i consultes, parla d'un certificat de la Secretaria del Consell Interuniversitari, que suposo que deu ser el mateix certificat, i d'un misteriós informe, fet el dia 22 d'octubre de 2002, pel Consejo de Coordinación Universitaria, que és l'informe preceptiu, segons la LOU, però, sense dir el que deia l'informe, ja el mateix informe jurídic ja es cuida d'aclarir que les recomanacions d'allí ja han estat recollides.

Per tot això, senyor president, la nostra conclusió és de confusió, perquè no sabem si hi ha informe, si no hi ha informe, si ha contrainforme, si no hi ha contrainforme. Però el que sí està clar és que les coses no s'han fet d'una forma transparent i amb una concepció, podríem dir, fonda del procés administratiu i del procés legislatiu. Aquest misteriós informe, com a mínim hauria d'haver estat enviat als ponents i hauria d'haver estat enviat també el contrainforme de la Generalitat i del Consell Interuniversitari, on deia que tot el que diu aquí de negatiu, doncs, no és veritat, pel que sigui, pel que sigui, pel que sigui. I això no ho hem rebut –això no ho hem rebut.

I per tant, estem en una espècie d'indefensió. La veritat, ens hauríem d'inhibir, no?, ens hauríem d'inhibir, perquè no tenim elements de judici. L'únic element de judici és aquest informe –com deia– del Consejo de Coordinación Universitaria, que, bé, pretén ser un informe universitari, es pot estar d'acord o no, i per tant, voldria si hi ha algun contrainforme, el qual, doncs, entra en els mateixos, però no el tenim, no?

Bé, doncs, aquest informe, aquest informe, doncs, és desfavorable; aquest informe emet un informe desfavorable, no només perquè diu que hi ha una confusió d'arrel en el projecte entre Fundació, o sigui, entre Patronat CEU - San Pablo, i universitat, perquè això no és legal –que això ja suposo que s'han encarregat de separar-ho–, sinó per altres qüestions més de fons. Es pregunta si els ensenyaments oferts són necessaris, o sigui, són ensenyaments en els quals hi ha una oferta consolidadíssima. I per tant, es pregunta si són necessaris o no són necessaris; es pregunta si la universitat tindrà la talla suficient per tindre una massa crítica, que és necessària perquè una universitat tingui una bona docència, perquè la bona docència vol dir que hi ha recerca al darrere. És a dir, planteja una sèrie d'interrogants, aquest informe, pels quals, doncs, no acaba de veure-ho clar, i per tant, diu que és desfavorable.

L'informe aquest del Consejo de Coordinación Universitaria, que torno a insistir hauríem d'haver tingut i ens haurien d'haver proporcionat un possible contrainforme per part de la Generalitat, també parla, doncs, que el projecte presentat llavors no aportava els elements a què obliga l'article 2.2 de la LOU, que són, en fi, no és que ara invoqui la LOU, que hi estic en contra, no?, però no del tot en contra, però amb alguns elements racionals del que ha de fer una universitat, en virtut de la seva autonomia, tot allò que hi aporta, no?, com ara normes de funcionament, elecció de càrrecs, estructures d'investigació, docència, règim de permanència, etcètera. Continua dient que no s'aprecia necessitat d'una oferta d'unes titulacions al sistema universitari català, que ja cobreix perfectament, perquè són titulacions, en fi, absolutament consolidades i estàndard, podríem dir. I també parla, doncs, que el nombre d'alumnes previst, 1.976 fins a 2.000, no permet una massa crítica per a una docència i investigació universitàries.

La pregunta, doncs, que plana és si pot una universitat que es dedica a unes titulacions estàndard, amb una previsió de 2.000 alumnes, fer recerca? La pregunta és: pot ser realment una universitat amb titulacions estàndard com a màxim de 2.000 alumnes? Això pot ser una universitat, si no té elements de diferenciació, de singularització? Aquesta és la pregunta que jo..., m'agradaria que em contestessin.

En definitiva, senyores i senyors, des d'Esquerra Republicana, doncs, no veiem, sobretot no veiem el procés clar, no veiem que s'hagin donat els elements per judicar perfectament si aquesta... –perfectament, dintre les nostres possibilitats–, si aquesta universitat és o no és pertinent. I aquesta, doncs, és la nostra crítica bàsica.

Per tant, totes aquestes qüestions són les que el Govern de la Generalitat, i altres, hauria d'haver aclarit i posat a disposició dels grups. No ho ha fet, ha amagat informació deliberadament?, no se n'ha preocupat?, no ho sabem.

Deia abans, i ho torno a repetir, que no anem en contra de l'Abat Oliba, jo hi vaig ser professor, eh?, no d'aquesta universitat, sinó de l'escola de batxillerat, vull dir que..., vull que quedi clar, fa molts anys, vaig ser-hi professor uns mesos, de matemàtiques, doncs, no anem en concret contra l'Abat Oliba, sinó perquè les coses no s'han fet d'una certa manera.

La Llei catalana d'universitats, en els seus articles, parla que el sistema universitari català ha d'estar presidit, diu l'article 1, per l'objecte d'aquesta Llei, que és l'ordenació del sistema universitari de Catalunya en el marc de l'espai europeu d'ensenyament superior. I ens preguntem si aquest acte avui és realment un acte d'ordenació. I l'article 101.3, sobre creació i reconeixement d'universitats, diu que: «el reconeixement d'universitats privades pel Parlament requereix una garantia suficient de llur qualitat econòmica, acadèmica i llur viabilitat econòmica. A aquests efectes, i sens perjudici dels requisits bàsics que siguin exigibles, el Govern de la Generalitat pot establir els requisits i les garanties de suficiència que siguin pertinents.» No s'ha de limitar a dir *nihil obstat in primatur*, eh?, en fi, això no contraduï res. Ha dir, per què es necessitava una nova universitat.

Entenem, doncs, per finalitzar, senyor president, que el procés seguit en aquesta Llei no s'adiu ni amb l'esperit ni amb la lletra de la Llei catalana d'universitats, i no s'adiu en un sentit de respecte pel treball legislatiu d'aquesta cambra. Per tot això, doncs, nosaltres votarem, lamentablement, contràriament a la presa en consideració d'aquesta Llei, al Projecte.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bonet. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Pilar Díaz.

La Sra. Díaz i Romero

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en aquest punt de l'ordre del dia debatrem i votarem el Projecte de Llei de reconeixement de la Universitat Abat Oliba - CEU.

El nostre Grup Parlamentari no farà un debat purament de qüestions ideològiques, ja que nosaltres pensem que aquest no és el lloc ni tampoc el moment de fer-ho. Nosaltres, és ben sabut, som valedors fidels del que és la Constitució, i, per tant, nosaltres pensem que no és un tema de qüestions ideològiques. Però sí que farem un debat sobre el que per a nosaltres és la idoneïtat i l'oportunitat de crear la que serà la dotzena universitat catalana i la quarta de les privades.

I permeti'm, abans de començar, deixi'm dir, si us plau, que és una llàstima no haver consensuat un tema d'aquest tipus; és una llàstima començar amb aquest tipus de precedent. Per nosaltres, pensem que la creació d'una nova universitat, a banda d'haver-se comprovat tot el tema del marc legislatiu, a més a més ha de ser un tema prou debatut i prou consensuat.

La LOU, la Llei orgànica d'universitats, a nivell estatal, i la LUC, la Llei d'universitats catalanes, a nivell català, estableixen el marc legal que s'ha de complir per tal de crear i reconèixer universitats privades. I és la LOU la que en el seu article 4.5 estableix com a preceptiu l'informe previ del Consejo de Coordinación Universitaria que ja ha estat esmentat. Aquest informe va ser emès per la seva Comissió de Coordinació, amb

data 21 d'octubre de 2002, i els informes, que són preceptius, encara que no siguin vinculants, entenem nosaltres que són per llegir-los, i més quan provenen d'un òrgan tan qualificat com és el Consejo de Coordinación Universitaria, on es troben tots els rectors i rectores de totes les universitats públiques i privades de tot Espanya, a banda d'altres membres.

Doncs bé, l'informe assenyalava que, des de l'òptica de l'oferta general del sistema universitari, no s'aprecia clarament la necessitat d'una ampliació de l'oferta en els ensenyaments que proposa la futura universitat; no s'aprecia la pertinença d'aquesta oferta docent ni a nivell general de l'Estat ni a l'àmbit propi de Catalunya, donat que el mercat laboral es troba saturat de la majoria de títols que ofereix aquesta nova universitat. També assenyalava aquest informe que, si tenim en compte el criteri de la població escolar, la previsible evolució de la caiguda de la demanda en els propers anys, segurament, entre d'altres coses, degut a la baixada de la demografia, afegit, a més a més, a la progressiva implantació del districte obert, no postula la conveniència d'implantació de les titulacions de referència. L'informe no fa res més que confirmar el que nosaltres ja sabem: el mapa universitari català no demana i no exigeix i no necessita la creació d'una nova universitat, que és el que estem fent amb aquesta Llei, amb aquest Projecte de Llei.

No hem d'oblidar, d'altra banda, la forta caiguda de la matrícula que ha experimentat el centre d'ensenyament superior Abat Oliba en els darrers tres anys. Penso que és molt important i molt gràfic, a més a més, en el moment d'aprovació d'aquesta Llei. Si mirem el que és la titulació d'administració i direcció d'empreses, veiem que en el curs 99-2000 tenien 181 alumnes; l'any següent, 125, i l'any següent, 89 alumnes. En la titulació de dret, en el curs 99-2000 tenien 102 alumnes; l'any següent, la meitat, 50 alumnes, i l'any següent, curs 2001-2002, la meitat de nou, 26 alumnes. En dos anys han baixat de 102 a 26 alumnes. En economia van començar l'any 99-2000 amb 56 alumnes; l'any següent, 38, i l'any 2001-2002, 10 alumnes -10 alumnes, de 56, en dos anys. Quant al nombre d'alumnes previstos en el moment de ple funcionament de la universitat s'espera 1.976 alumnes al cinquè any i 2.039 al sisè.

Encara que no hi ha xifres legals mínimes d'alumnes per al que seria la creació i pervivència d'una universitat, s'entén que un nombre d'alumnes entorn als 2.000 és el que proposa en aquest informe el Consejo de Coordinación Universitaria, no permet la constitució d'un cos docent suficientment sòlid i dotat de la massa crítica necessària per cometre, en les condicions idònies, tasques d'investigació. Doncs bé, si ens referim a les xifres que tenim en l'evolució del nombre d'alumnes en les llicenciatures oficials, el que veiem és que el nombre total d'alumnes, el 99-2000, era de 1.943, ja per sota d'aquests 2.000; d'aquests 2.000 que no aconsella la creació d'una universitat. Però és que si veiem les xifres per al curs 2002-2003 són de 1.153 alumnes, 1.153 alumnes... Doncs bé, ja que tocaven tasques d'investigació, ja que parlàvem del tema de la recerca, hi ha un altre article de la LOU..., perquè el primer que s'ha de fer quan es reconeix una universitat és comprovar que s'està complint la legislació vigent. Quan par-

lem del tema de la recerca, l'article 72 de la LOU el que afirma és que per crear una nova universitat privada s'ha de comprovar que el vint-i-cinc per cent del professorat sigui doctor i sigui avaluat per l'Agència –i sigui avaluat per l'Agència.

En el moment de l'emissió de l'informe del Consejo de Coordinación Universitaria, probablement encara no estava constituïda l'ANECA, l'agència a nivell estatal, però ara tenim les dues agències. Llavors, a mi m'agradaria que algú em respongués, segurament la persona que parlarà en nom del Grup Parlamentari que dóna suport al Govern, m'agradaria que em confirmés que s'està complint aquest requisit mínim que estableix la LOU, el vint-i-cinc per cent de doctors avaluats per l'Agència.

Hi ha un altre tema, també, i és des del punt de vista de la Llei d'universitats catalana. Un altre dels requisits és: informe de la junta del CIC, del Consell Interuniversitari de Catalunya, un cop consultada la Conferència General. Doncs bé, aquest informe, com molt bé han afirmat abans, sí que ha estat emès, si més no tenim un certificat, però nosaltres no tenim constància que hagi estat consultada la Conferència General tal com estableix la LUC, la nostra Llei. Nosaltres hem estat comprovant, a més a més, cadascuna de les reunions i els ordres del dia, i no hem vist que la Conferència General del CIC hagi estat consultada.

Molt bé, doncs, sembla ser que hi ha tota una sèrie de raons tècniques, i podríem dir de valoració universitària, com són totes aquestes que acabo d'exposar, que no aconsellen la creació d'aquesta universitat. Però també voldria posar de relleu una sèrie d'irregularitats que s'han produït en la tramitació d'aquesta Llei, i segurament aquestes irregularitats s'han produït per les preses i, com es deia també abans, una mica per tota la tramitació amb premeditació, traïdoria i nocturnitat amb què s'ha portat el tema. I és el tema de la Fundació. El tema de la Fundació, si nosaltres anem a l'article número 1, de reconeixement, d'aquesta Llei, ens diu que «es reconeix la Universitat Abat Oliba, de titularitat de la Fundación Universitaria San Pablo CEU, com a universitat privada del sistema universitari de Catalunya; la Universitat Abat Oliba s'ha constituït en fundació, subjecte a la legislació de la Generalitat de Catalunya, anomenada Fundació Privada Universitat Abat Oliba CEU i gaudeix o té personalitat jurídica pròpia».

Estava llegint, precisament, el text de l'Avantprojecte de llei de reconeixement aprovat pel Consell Executiu en data 18 de març. Això no era veritat. Això, el dia que va passar pel Govern de la Generalitat, pel Consell Executiu, no era veritat. I el dia que això es va entrar en aquest Parlament de Catalunya això no era veritat. Aquesta Fundació no estava constituïda. I nosaltres, davant aquestes sospites, el que vam fer és entrar una pregunta demanant informació al conseller i demanant, també, quina era la data de constitució, d'inscripció en el Registre d'aquesta nova fundació. I el que en aquell moment ens va contestar el conseller és que, un cop el Parlament de Catalunya aprovi el projecte de llei de reconeixement de la Universitat privada Abat Oliba CEU, el Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació comprovarà, un cop aprovada la

lleï, comprovarà, que la Fundació titular ha estat inscrita al Registre de fundacions del Departament de Justícia i Interior. Home, jo pensava que en el moment d'aprovar això pel Consell Executiu i entrada en el Parlament aquests tràmits estaven comprovats. És una de les coses que pensava.

Quan el tema és comentat al que ha fet de ponent d'aquesta Llei per part del Grup de Convergència i Unió, el dia 13 de juny, la veritat és que aquesta persona em tranquil·litza, perquè em diu: «No us preocupeu, aquesta fundació segur que està inscrita.» Doncs aquesta fundació el dia 13 de juny tampoc estava inscrita. No estava inscrita perquè avui he rebut, precisament, Resolució per la qual s'inscriu i es classifica la Fundació Privada Universitat Abat Oliba CEU, amb data 23 de juny. Suposo que aquell dia, a més a més de la revetlla de Sant Joan, es van dedicar a inscriure aquesta fundació en el Registre de fundacions; a més a més de la revetlla de Sant Joan, segurament tenien aquest tipus de feina.

Per tant, això el que comprova... Jo amb això el que hauria de fer és preguntar –i espero que algú m'ho pugui explicar, espero que sigui el ponent del Grup de Convergència i Unió– si realment la titularitat és de la Fundación mare, podríem dir, o de la Fundació que s'ha constituït, perquè és que, si és de la mare, suposo que tindran en compte que hauran d'anar a l'article número 7, de variacions en les condicions del reconeixement, perquè, si no, el que s'estarà produint en aquest cas és una transmissió o cessió, a títol, suposo, gratuït, de la titularitat directa o indirecta que es sustenti sobre la Universitat. Per tant, haurien de tenir molt en compte el tema i espero que això m'ho expliqui molt bé la persona que defensarà aquest tema per part del Grup de Convergència i Unió.

Molt bé. A més a més del tema de la Fundació..., que trobo que és bastant important perquè realment això el que voldrà dir és que no ha estat la Fundació que tindrà la titularitat de la Universitat, sinó que ha estat el Govern de la Generalitat el que realment ha promogut el tema, és el promotor real de tot el tema aquest. Com deia, el tema de la variació en les condicions del reconeixement és un tema que haurien, segurament, després d'estudiar i veure com se soluciona.

I jo el que voldria és, només, resumir les raons del nostre «no» a aquesta Llei de reconeixement. Les raons del nostre «no», resumint-les, són: no és un projecte necessari en l'actual Mapa universitari català; no respon amb prou garanties al concepte d'universitat en aspectes tan bàsics com la dedicació a la recerca; no advertim prou garanties per a qüestions fonamentals com la llibertat de càtedra; a més a més, es dóna un incompliment de la legislació de les universitats privades; estem en contra dels mètodes usats en la presentació pública d'aquest projecte i en la seva tramitació en el debat en seu parlamentària.

I és per tots aquests motius que nosaltres mantenim l'única esmena viva que teníem i, a més a més, votarem en contra d'aquest Projecte de llei.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Díaz. Ara, per a un torn en contra, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Si li sembla, acumularé el torn en contra amb el posicionament del meu Grup respecte al Projecte.

El vicepresident primer

D'acord. S'entén que és el torn en contra de les esmenes a la totalitat...

El Sr. Castellà i Clavé

Bé, el que estem discutint avui aquí és la creació d'una nova universitat en el procés legislatiu normal que tenim. Jo, de fet, faré, al final de la meua intervenció, algunes reflexions respecte a la perplexitat que té aquest diputat en aquests moments per alguna posició d'algun grup parlamentari, el qual jo crec que, directament, es contradiu respecte a quin ha estat el procés de debat parlamentari que hem tingut fins a arribar avui al ple.

De totes maneres, per a algú que no estigués analitzant aquest tema, semblaria que estem parlant de la creació de no sé quina monstruosa i gran universitat que ve a fer trontollar el Mapa universitari. Les previsions que tenim i que tenen vòstès en l'informe és que la Universitat Abat Oliba, en la seva consolidació de futur de tota l'oferta que posi sobre la taula, estarà representant un 2% del mapa; estem parlant del 2% del Mapa universitari. Ho dic per aclarir-nos exactament de què estem parlant. Algú podria pensar que és una cosa diferent.

A partir d'aquí, un altre debat. I aniré contestant alternativament algunes coses, doncs, a què els diferents il·lustres diputats han fet referència. Un es fa la pregunta de quin ha estat el procés pel qual arribem a aquest moment, i un es fa la pregunta de quin tipus de sistema tenim i quin és el marc legislatiu que tenim; hi ha dret o no hi ha dret que una universitat privada es constitueixi?, i des del punt de vista fins i tot acadèmic, ens en podem alegrar o no, que tinguem la capacitat que el país creï una altra universitat?

I a partir d'aquí la legítima demanda d'una universitat perquè es creï, en el nostre marc legislatiu, ha de passar uns filtres; en altres marcs no existeix i en el nostre sí, i creiem que és positiu. Doncs això és el que s'ha fet. Algunes de les reflexions que s'han fet avui aquí em porten a pensar que el Consell Interuniversitari de Catalunya, doncs, té una credibilitat segons ens convingui i segons ens convingui, no. I, per tant, sembla ser que, l'informe de la Junta, quan convé és interessant i quan no convé, no.

En aquests moments el tràmit que fa el Govern, senzillament el preceptiu en funció de: «Escolti'm, si algú vol crear una universitat, compleix o no compleix els requisits?» I en aquest cas la Junta del Consell Interuniversitari diu: «Sí, compleix els requisits.» I a partir d'aquí l'únic que fa el Govern és dir: «Doncs tramitem el Projecte de Llei i el portem al Parlament.» Hi han

hagut acusacions greus, de les quals faré referència al final, respecte al procés de creació de la Fundació, però, dic jo, si hi hagués tanta traïdoria, tanta nocturnitat..., potser que la Mesa, en la qual tots els grups parlamentaris tenen representació, no hagués admès a tràmit aquest Projecte de Llei. I això no ha estat així.

Per tant, jo crec que en el fons de la qüestió hi han altres motivacions, perquè reiteradament s'ha vingut a dir aquí..., menys el Grup d'Iniciativa per Catalunya, al qual ja faré les referències, els altres grups vénen a fer la reflexió que ningú vol entrar en el concepte ideològic, ningú vol entrar en què representa aquesta universitat, però no hi veig altres arguments de pes, realment de pes, que no siguin aquests.

El senyor Bonet diu: «No hem tingut informació.» Jo crec que sí que hem tingut sobrada informació. I jo crec que les memòries, en tot cas, i el projecte..., perquè suposo que del que aquí estem parlant és si és viable o no és viable, aquest projecte; jo crec que les dades i els dossiers els hem tingut tots sobre quin és el projecte que està plantejant aquesta universitat. I l'hem tingut respecte al que fa referència a alumnat, i l'hem tingut pel que fa referència a la viabilitat econòmica, amb la qual compleix a norma tots els requisits pel que fa a l'assegurança del desenvolupament de la investigació, tot el que fa a recerca, amb una previsió que es fa de 92.000 euros el 2003, 178.000 el 2004, 261.000 el 2005; és la previsió que es fa de projecte en aquesta línia, respecte, com diu preceptivament la normativa, al percentatge destinat a beques i ajuts, amb un 6% dels ingressos que tenen en aquest moment.

Però un, a més, es fa la reflexió de si això que estem posant a debat és un invent nou, és quelcom que no existia. Estem parlant d'una institució que fa trenta anys que funciona. No és com altres vegades, que hem posat a debat, molt legítimament, la creació d'una institució nova. En aquest cas és un projecte del qual podem fer una valoració prèvia de quina situació està, i, sobretot, recordar que no hi ha cap tipus d'endeutament, no com en altres projectes que, legítimament, hem aprovat en aquesta cambra, però en aquests moments no hi ha cap tipus d'endeutament.

Respecte al tema de la Fundació, jo..., recordar ràpidament quin ha estat el procés. Mitjançant escriptura atorgada davant del notari l'11 de desembre del 2002 –11 de desembre del 2002–, es constitueix la Fundació Privada Universitat Abat Oliba –2002. Aquesta nova fundació amb personalitat jurídica independent va liquidar l'impost de transmissions i va obtenir el seu propi NIF el mes de desembre del 2002. Se sol·licita la seva inscripció davant Registre de fundacions el 21 de maig del 2003, i s'ha produït el registre el dia 23.

I la meua pregunta és: «No és a llei? No és a normativa?» Doncs, jo li dic que sí, perquè, entre altres coses, el Protectorat de Fundacions, i és quelcom que potser hem de discutir aquí, no admet el registre fins que no hi hagi la tramitació del projecte de llei. I aquesta és la situació real. I la Fundació està registrada.

Per tant, aquest ha estat el procés. I aquest no és el guix. I, per tant, la voluntat amb la qual s'eleva a pública és a partir del mes de desembre passat. Per tant,

no hi vegin, en aquest procés, cap tipus de «nocturnitat». Entre altres coses, perquè els senyors i senyores diputades que han parlat saben perfectament que, del Projecte de llei Abat Oliba, fa temps que en parlem, fa molt temps que en parlem.

I un arriba la reflexió que quan repasso els posicionaments dels diferents grups, entenc, i em refereixo concretament al senyor Boada, que el posicionament d'Iniciativa per Catalunya és coherent, és absolutament coherent. Podré discrepar, no hi estic d'acord, però és coherent: es presenta una esmena a la totalitat perquè no s'està d'acord en aquest Projecte de llei. Deixi-m'hi senzillament fer la reflexió, perquè és l'únic que l'ha fet, que crec que no estariem aquí en disposició de parlar de reflexions ideològiques, entre altres coses perquè tinc tots els meus dubtes que càpiga dintre el marc constitucional o autonòmic nostre, no ho crec, el que és la creació d'una universitat. Estem parlant de quins són els requisits que s'han de complir. Però, en tot cas, aquesta és una posició.

El senyor Bonet, d'Esquerra Republicana, em parla de «nocturnitat», de «traïdoria», de «deslleialtat», i em presenta una esmena a la totalitat i, automàticament, sis esmenes parcials a, ho vull recordar, un projecte de llei que té set articles, que només té set articles, i s'hi presenten sis esmenes. Quan algú presenta sis esmenes senzillament el que vol és incidir en aquest Projecte de llei o modificar aquest Projecte de llei, en el qual vull recordar que cinc esmenes han estat acceptades. En tot cas, després de l'acceptació de les esmenes parcials no es retira l'esmena a la totalitat i es manté una posició. Legítim, però deixi-me-li dir, amablement, senzillament, que pot ser contradictori, entre altres coses perquè si el procés és tan obscur, doncs escolti'm: esmena a la totalitat i no cal presentar esmenes parcials.

Ara, el que em sorprèn més és la posició del Grup Socialista. La posició de Grup Socialista ha anat canviant i ha anat fluctuant en aquest procés de tres mesos, procés de tres mesos que vull dir que no és un procés curt –no és un procés curt–, perquè torno a recordar que estem parlant d'una llei que té set articles, no té més de set articles.

I recordar a la diputada Díaz que en tràmit de ponència vam estar-hi mitja hora un dematí, però no per res, perquè no ens donava més –no ens donava més–, el marge de temps, perquè no ens donava més la Llei, i vam estar d'acord. Em sorprèn quan diu que és una llàstima que no haguem consensuat. No deu ser per voluntat del Grup de la majoria.

Vull recordar a tots els diputats i diputades que el Grup Socialista també presenta una esmena a la totalitat. En el mateix moment presenta dotze esmenes parcials, dotze esmenes a set articles. Per tant, es modifica substancialment el Projecte de llei. Anunciar a tots els diputats que el Grup de la majoria accepta onze de les dotze esmenes, i, per tant, es deixa fora purament una esmena tècnica. Onze de les dotze esmenes. En coherència, i és lògic, quan tu presentes a un projecte de llei esmenes que modifiquen tots els articles i són acceptades, o són consensuades, amb lògica i amb coherència, el Grup Socialista retira l'esmena a la totalitat.

Per tant, en aquests moments estem debatent un projecte de llei que deixa de ser, d'alguna manera, el projecte del Govern. Passa a ser allò que vostès tantes vegades diuen de l'«alternativa». Doncs presenten una alternativa que millora el text, i en aquest cas els diem: «Doncs miri, tenen raó, no farem partidisme, millora el text.» Els ho acceptem, retiren l'esmena a la totalitat i en aquests moments anuncien que hi voten en contra. Que voten en contra de què? De les pròpies esmenes seves? De la seva alternativa? O, de què?, perquè ja no sé, en aquests moments, què és el que estem debatent.

Senyor Boada, parlava si aquí hi han hagut compromisos, servitud, *lobbies*. Nosaltres hem tingut una posició molt clara des de l'inici. El que sí que crec és que en aquests moments el Grup Socialista sí que ha tingut una discussió interna, suposo, d'estira-i-arronses molt importants. Si no, no entenc el procediment, perquè, per lògica, després de l'exposició que ha fet brillantment la diputada Díaz és tan fàcil com dir: «Escolti'm, en el moment de presentació d'aquest Projecte de llei, nosaltres, esmena a la totalitat, i ja veurem què passa, i, en tot cas, si fins i tot presentem esmenes parcials, en el seu moment les retirem.» Però no és el cas, consensuem gairebé totes, menys una, totes les esmenes presentades, retiren l'esmena a la totalitat i en aquests moments hi voten en contra, per no dir que fluctuaven durant aquests mesos de si ens abstenim, si no ens abstenim, si resulta que a una part hi votarem que sí o que no. Deixin-me'ls dir que un té la sensació que en aquests moments en el procés sembla que es vulgui donar un missatge a uns dient-los «Hem millorat el text, i, per tant, hem quedat relativament bé», i a un altre sector diem: «Però, al final, hi vam votar en contra.» I això no és coherència. Quan s'aprova un projecte s'és coherent amb tot el posicionament que s'ha tingut sobre la taula. Per no dir, per acabar, que un comença a sospitar que aquesta universitat de nova creació, que torno a dir que representa el 2% del mapa universitari, si potser d'algú és competència, és d'una altra universitat privada d'un tarannà molt concret, i no voldria pensar que el canvi de posició socialista respon a algun tipus de pressió respecte a aquest altre Grup.

Moltes gràcies, senyor president. Jo, en tot cas..., agrair la tasca del lletrat, la tasca que hem tingut amb els diferents ponents, que ha estat curta, perquè no donava més, el Projecte, agrair la presència avui aquí dels representats de la Universitat Abat Oliba, i, en tot cas, la nostra posició serà favorable a aquest Projecte de llei.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Castellà. Ara, per fixar la seva posició, en nom de Grup Popular, que no ha presentat esmenes, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, seré breu. En primer lloc, voldria agrair al ponent del Grup de Convergència i Unió que m'hagi tret de dubtes de dues coses, no?, perquè durant la intervenció de la senyora Pilar Díaz jo tenia una sensació que aquí anàvem a fer una espècie de cosa tremendista –tremendista–, i, a

més a més, tenia la sensació que jo havia assistit a unes altres reunions.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

La primera cosa, ja considerava que era obvi que no, perquè jo entenc que si el Consell Executiu envia un projecte de llei al Parlament, doncs, el Consell Executiu compleix els requisits i compleix la normativa, i posar en dubte això és posar dubtes a coses molt essencials. Que jo m'hagués despistat de reunió era possible. Amb la intervenció del senyor Antoni Castellà he vist clar que no m'havia despistat de reunió. És molt fàcil fer servir paraules com «consens». El problema de les paraules de consens és quan les quantifiquem. I quan, com deia el senyor Castellà, a un projecte de llei hi presentem dotze esmenes i una esmena a la totalitat, retirem l'esmena a la totalitat, se'ns accepten onze esmenes, i l'única que no se'ns accepta és una, per cert, que diu que la llei ha d'entrar en vigor d'aquí a vint-i-set anys aproximadament, em sembla que estem parlant de consens. O consens és passar-se moltes hores en nocturnitat, senyor Bonet, a la nit? No! *(Veus de fons.)* No, al llit també, però a la nit, també. *(Rialles.)* Vull dir... Sí, home!, ja que us poseu així, doncs, som-hi! Aleshores, vull dir, parlar de consens..., em sembla que són fets constatables, i en aquest Projecte de llei, en concret, també al seu Grup, senyor Bonet, menys una li han acceptat totes les esmenes. Aleshores, si jo presento esmenes per millorar un Projecte de llei, se m'acceptem totes les esmenes, després dir que el Projecte de llei és dolent, home!, això no és seriós! I, a més a més, dir que no hi ha hagut consens! Home!, què entenem per consens? Si jo trobo aquest Projecte de llei, senyora Díaz, tan dolent, per què retiro la meua esmena a la totalitat? Per què no la porto a debatre en el Ple? O és que tots aquests informes me'ls vaig llegir, i jo també, el dia de la revetlla de Sant Joan? Trobo que molta gent va fer moltes coses el dia de la revetlla de Sant Joan: en inscrivint fundacions, els altres llegint-se dossiers; era més interessant anar a menjar coca, que és el que la gent normal acostuma a fer *(rialles)*, perquè, si no, jo, sincerament, no entenc re.

De l'únic que he entès alguna cosa, miri, senyor Boada, és de vostè. *(Veus de fons.)* Sí, perquè almenys vostè és coherent. Diu: «Miri, escolti, jo no crec en les universitats privades, jo crec en la universitat pública», a partir d'aquí em faig un embolic, sincerament, i confonc una cosa amb l'altra, però això és un altre problema, però jo el respecto, i, per tant, «com que jo no crec en les universitats privades, jo crec en la universitat pública i vull un sistema universitari basat en el que és públic, i altres coses també basades en el que és públic, doncs, jo hi estic en contra.» És coherent. Jo no hi estaré d'acord, però és coherent.

I em sembla que, en el fons, i per no repetir-me, perquè no val a pena allargar les coses i repetir, aquí no estem en un debat, sincerament, sobre la necessitat o no de la creació d'una nova universitat en el sistema universitari català, que, personalment, crec que sempre és bo, que, personalment, crec que, en principi, enriqueix el sistema, i que, personalment, crec que, mentre es compleixi la Llei, es compleixin els requisits, tothom té dret a fer-ho, com deia el conseller, i que només és aquest

problema, sinó que estem en un altre debat, que és un debat en què volem confondre les coses i volem confondre dos temes: el públic i el privat, que és un debat pendent, que, segurament, també tenim de Llei d'universitats de Catalunya, el que passa és que vostè, senyor Bonet, el va obviar a base de contractar vuit-cents professors, i així es va aprovar la Llei –i així es va aprovar la Llei–, i no es va anar al debat a fons. O sigui que si aquest debat no es va tenir..., perquè de nocturnitat, si en algun moment n'hi va haver, va se en l'aprovació de la Llei d'universitats de Catalunya, amb tots els respectes al senyor conseller, allà sí que hi va faltar debat, perquè vostè, en aquell moment, senyor Bonet, tenia uns altres interessos.

Volem confondre el debat ideològic, el debat dels principis –escolti'm, tothom té dret a tenir els principis que vulgui, mentre estiguin en el marc de l'Estatut, mentre estiguin en el marc de la Constitució, mentre estiguin en el marc de les lleis vigents. Jo, després, pensaré el que em sembli i faré el que vulgui, però tothom hi té dret.

Per tant, lamento molt..., com que em sembla que el debat és un altre, com que nosaltres hi estem totalment a favor i creiem que la creació d'una nova universitat, en principi, enriqueix el sistema universitari català, com que la Llei ho permet, votarem favorablement a la creació de la Universitat Abat Oliba.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Cridem a votació. *(El Sr. Bonet i Revés demana per parlar.)* Perdó, senyor Bonet? *(Veus de fons.)* Té un minut, senyor Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Per al·lusions, senyor president. Miri, jo..., no hi ha cap contradicció ni en el Reglament –es poden presentar esmenes a la totalitat i esmenes parcials– ni contra el segon principi de la termodinàmica ni les lleis de la física, eh? *(Rialles.)* Per tant, no hi ha cap contradicció.

El que sí que és seriós és que tinc la sensació que si haguéssim presentat quinze mil esmenes, també les haurien aprovat totes, perquè això..., es tractava d'una altra qüestió, i això és el que no trobo seriós, no? I, per tant, jo volia recalcar aquest fet.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. *(La Sra. Díaz i Romero demana per parlar.)* Sí? Senyora Díaz, té la paraula. *(Veus de fons.)* Per un minut, sí.

La Sra. Díaz i Romero

Per contradiccions i per al·lusions directes, també. Per contradiccions, perquè, precisament, quan ens parlaven de la Fundació i ens explicaven, a més a més, la carta fundacional, etcètera, jo el que faria seria remetre'm a l'article 6.2 de la Llei de fundacions, aprovada fa poc per aquest Parlament, que diu: «Les fundacions assoleixen la personalitat jurídica amb la inscripció de la carta fundacional en el Registre de Fundacions.»

I per allusions directes, perquè, home!, jo entenc que el sentit del vot no és invariable i perdurable, no és etern, per sempre, i, a més a més, sóc tan ingènua que penso que a partir de la meua intervenció segurament alguns dels diputats dels altres grups que previsiblement hi haurien de votar a favor potser canvien també el seu sentit del vot davant les argumentacions que des d'aquí s'han donat.

Realment, el que he demostrat en el tema de la carta fundacional, i com s'ha portat a terme, és que les sospites les tenim nosaltres...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Díaz i Romero

...i les pressions les tenen d'altres.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. (*El Sr. Vendrell i Bayona demana per parlar.*) Sí? Té la paraula, senyor Vendrell, també per un minut.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. No sé si les allusions o contradiccions del senyor Bonet anaven contra el Grup Popular i contra mi en persona. Miri, senyor Bonet, jo això de la termodinàmica és un tema que em supera. No em supera tant la llei de la gravetat: les coses cauen pel seu propi pes. I, senyor Bonet, no parli de «falta de consens» ni parli de «nocturnitat» quan a vostè se li accepten totes les esmenes. El problema de la nocturnitat vostè deu saber quin és, però no és el del consens en la Llei.

El president

Moltes gràcies. (*Pausa.*) Passem ara, senyores i senyors diputats, a la votació d'aquesta Llei. Primer, amb l'esmena a la totalitat del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 67 en contra i 45 abstencions.

A continuació, l'esmena a la totalitat del Grup d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 67 en contra i 45 abstencions.

A continuació, l'esmena a l'articulat d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 67 en contra i 49 abstencions.

A continuació, les esmenes a l'articulat del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 65 en contra i 15 abstencions.

A continuació, posem a votació el text del Dictamen, el preàmbul i el títol del Projecte de Llei.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 67 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Proposició de llei de foment de la pau (tram. 202-00009/06)

El setè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió Permanent de Legislatura sobre la Unió Europea i Actuacions Exteriors, Cooperació i Solidaritat sobre la Proposició de llei de foment de la pau. La Comissió ha emès el seu Dictamen i, atès que no hi han esmenes reservades i d'acord amb els antecedents, els grups parlamentaris poden fixar el posicionament abans de la votació. Els ponents han convingut que per cortesia parlamentària iniciï el posicionament el representant del Grup autor de la iniciativa, i, per tant, té la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor Joan Boada. Prego al senyor Boada que es vagi acostant a la tribuna. Senyor Boada, té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, penso que, avui, amb la votació d'aquesta Llei jo crec que farem un pas important en el tema de fomentar la cultura de la pau al nostre país. Jo crec que..., bé, no direm que és un dia històric ni que és un fet, sinó que cada u ho valorarà a la seva manera, però és molt important que aquest Parlament, el Parlament de Catalunya, el dipositari de la sobirania popular, pugui aprovar una llei de foment de la pau que és pionera a l'Estat espanyol i que està a l'altura de moltes lleis semblants a la resta d'Europa.

Fomentar la cultura de la pau en un món tan trasbalsat com el que tenim ara, a mi, em sembla que és un exercici molt potent de radicalitat democràtica i que ens hem de felicitar tots per poder-ho fer. I ens hem de felicitar, no per falsa vanitat, el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, que des d'un primer moment va impulsar que s'aprovés aquesta Llei. I dic «un primer moment» perquè tot el procés comença el 1991 quan entra la Proposició de llei d'Iniciativa per Catalunya Verds, en un moment, doncs, també de tensió bèl·lica molt important. Bé, de fet, la tensió bèl·lica en el món jo crec que no disminueix cap dia. La que disminueix és la tensió mediàtica, però no pas la tensió bèl·lica, per desgràcia, que moltes guerres no tenen un ressò mediàtic, però dia a dia mor molta gent per culpa de les guerres i d'altres violències, no només la guerra, no?

Deia que era al 91, que era el període, doncs, de la..., n'haurem de dir la primera guerra del Golf, i que, a més a més, va tenir molts problemes per tirar endavant. Si se'n recorden vostès, fins i tot la Mesa del Parlament no la va voler admetre a tràmit i vàrem haver de recórrer

al Tribunal Constitucional, que ens va donar la raó i vàrem poder presentar aquesta Llei posteriorment, el 94 i el 96, que va ser rebutjada per la majoria dels diputats i diputades d'aquesta cambra, i, per fi, el maig del 2000, doncs, es va aprovar aquesta presa en consideració i avui, dos anys després, doncs, aconseguirem aprovar la Llei. Permetin que els digui: «Massa temps, massa dificultats, massa renúncies, massa negatives per parlar de la pau.» Però, bé, això és el que teníem. En aquests moments ens hem de felicitar del que tenim ara, no en el passat, però no oblidem el que ha costat, també, arribar aquí.

Ha estat una llei que, a mi, em sembla que de les que discutirem avui és la que ha tingut més discussió, la que ha tingut un procés més normal i que haurien de tenir totes les lleis. S'ha discutit molt de temps en ponència, des de fa temps que es discuteix en Ponència, bàsicament, amb les aportacions jo crec que interessants, i el vull felicitar públicament al senyor Joan Surroca, diputat del Partit Socialista - Ciutadans pel Canvi, que ha fet unes aportacions en forma d'esmenes, doncs, importantíssimes que han millorat molt la llei original, doncs, que havia presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, i també, evidentment, l'aportació del Grup majoritari de Convergència i Unió, que també hi ha participat molt, doncs, la senyora Bruguera, en aconseguir, doncs, aquest consens a què avui hem arribat. Bé, les altres formacions polítiques, doncs, també han treballat en aquest aspecte, però volia ressaltar aquestes dues, perquè em sembla que és molt important el treball que hem fet, que ha costat molt i que fins i tot sense l'ajuda i les correccions del senyor Lletrat, del senyor Vicenç Santaló, doncs, també hauríem tingut moltes dificultats.

Però jo crec que hem fet una bona llei. Potser no és la llei que voldrien tots. Algú ens diu que és una llei que potser hi falta concreció. Una llei de foment de la pau ha de ser una llei orientadora i, a partir d'aquí, seran les voluntats dels diferents governs les que la podran tirar endavant, si ho creuen convenient.

I hem fet una llei, doncs, que implica no només el Govern de la Generalitat sinó també les entitats locals, sinó també els ajuntaments. I em sembla que és un element, també, a tenir en compte, aquest, que és una llei transversal que implica totes les administracions per fer actuacions, doncs, en aquest món. I l'objectiu de la Llei ho deixa claríssim, no?, el foment de la pau, la justícia, la igualtat i l'equitat de les relacions entre persones, pobles, cultures, nacions i estats, la prevenció i la solució pacífica dels conflictes i les tensions socials i l'enfortiment i l'arrelament de la pau i la convivència són valors que han de guiar l'activitat de l'Administració de la Generalitat i dels ens locals. Importantíssim aquest objectiu, que és el bàsic, jo crec, d'aquesta Llei. I són tot un seguit d'actuacions que han de dur a terme les diferents administracions.

I l'àmbit d'aplicació són cinc grans àmbits d'aplicació: els drets humans i les llibertats individuals i col·lectives, la convivència ciutadana, l'ensenyament i l'educació per la pau, els mitjans de comunicació social i el foment del desarmament global, des del local al general. Hi torno a insistir, d'una manera transversal arriba a totes

les actuacions i a tots els àmbits, doncs, d'actuació de les diferents administracions.

I amb la Llei, en cada una d'aquestes actuacions, en l'àmbit, per exemple, dels drets humans i les llibertats individuals, hi ha tot un seguit d'aspectes que han de marcar l'actuació d'aquestes administracions: la difusió de la Declaració Universal dels Drets Humans, la Convenció sobre els drets de la infància, etcètera, tot un seguit d'elements que seran bàsics per tal que de mica en mica, com una formiga, puguem anar intentant fer pedagogia i que vagi arribant a totes les sensibilitats aquesta cultura de la pau.

Actuacions, també, en l'àmbit de la convivència ciutadana, la promoció del diàleg i la solució pacífica dels conflictes, no?, la necessitat de la coordinació interdepartamental per parlar d'aquests temes, la mediació en els conflictes ciutadans en l'àmbit municipal, fomentar..., i això em sembla més important, i això ens ho feien veure tant el senyor Vicenç Fisas com el senyor Raul Romeva de l'Escola per la Pau, que ens deien: «El que és important, que hem d'anar creant una massa crítica de persones en aquest país, a Catalunya, que siguin capaces d'estar ben formades en la mediació de conflictes per tal que puguem exportar que aquestes persones puguin intercedir, evidentment, doncs, en la solució pacífica dels conflictes.» I aquest em sembla que és un element important. I que també intentarem, doncs, que aquesta Llei pugui fomentar aquesta necessitat de crear persones preparades en aquests àmbits, no? L'àmbit de l'ensenyament i l'educació per la pau també són elements, doncs, que s'han de tenir molt en compte que des de petit, des de la primera infància, en tots els àmbits de l'ensenyament, doncs, es pugui parlar de l'educació per la pau, no com una assignatura, sinó d'una manera transversal en cada una d'elles, i que sigui un dels valors a transmetre, no?

O actuacions en l'àmbit dels mitjans de comunicació social, element clau per tal de fer aquesta funció pedagògica, que dèiem nosaltres d'informació sobre la cultura de la pau, o també actuacions en el foment del desarmament global. Jo crec que aquest és un article importantíssim a tenir en compte, perquè estem dient que s'hauran de dur activitats a favor del desarmament global sota el control de l'ONU o activitats a favor de l'eliminació del tràfic il·lícit de tota mena d'armament o mesures per a pal·liar les situacions que es produeixen com a conseqüència de l'acabament dels conflictes armats, desmobilització, reintegració a la societat, etcètera, important. La difusió de les mesures proposades per l'Agenda de l'Haia per la pau i la justícia del segle XXI, que reclama el dret a la pau i l'abolició de la guerra. No ens cansem de parlar, de dir aquesta paraula i d'anar-la repetint, la necessitat de l'abolició de la guerra com un valor i com una actuació constant, per això ens dotem d'organismes.

Un organisme que nosaltres creiem que és provisional, que és el Consell Català de Foment de la Pau. Dic «provisional» perquè amb la idea aquest mateix Consell pugui pensar que es pot crear potser un organisme molt més ambiciós, no?, un institut internacional per la pau aquí, a Catalunya, que faci aquestes funcions de pedagogia, aquestes funcions d'exportació, també, de per-

sones preparades per a la mediació dels conflictes i que, evidentment, Catalunya esdevinguí un referent a nivell mundial d'activitats, organització de simpòsiums, de conferències, que vagin sempre, sempre, o tinguin l'objectiu d'aconseguir la pau. Jo crec que aquests són elements, també, que ens poden permetre..., aquest Consell Català de Foment, una institució embrionària, no?, i que pot fer aquestes funcions que nosaltres plantegem.

Bé, en definitiva, aquesta Llei vol ser una engruna més per aconseguir la pau per a tot el planeta, i que, conjuntament amb entitats ciutadanes, ONG, moviments socials, partits polítics, municipis i governs haurien de donar resposta a les angoixes que tenen molta gent en veure un món en conflicte permanent. I aquesta és una realitat que encara, potser, s'ha fet més viva, aquesta angoixa que, després de les mobilitzacions contra l'última guerra, doncs, almenys des del punt mediàtic ens ha arribat, que és la guerra del Golf. Em sembla que és un element important.

I deixi'm acabar, acabo amb un document, també, que m'ha arribat últimament, un document del director de l'Escola de Cultura de Pau de la Universitat Autònoma de Barcelona, Vicenç Fisas, que deia «Construir la pau després de la guerra», i fins i tot anava fent tot un seguit de qüestions que s'haurien de portar a terme en aquests moments. Ho dic com a indicador de quines són les coses que ja podria fer i que es podrien fer en aquests moments, que no han d'acabar demà passat, però sí que ens porten cap a aconseguir construir la pau després de la guerra: reformar i enfortir les Nacions Unides, enfortir les diplomàcies de pau –aquest és un element important–, promoure una proposta regional de pau per a tot l'Orient Mitjà o un compromís sobre els objectius de la Declaració del Mil·lenni o universalitzar el règim de protecció dels drets humans o establir un règim universal de desarmament, promoure l'educació i la cultura de la pau, reduir la dependència i addicció al petroli i promoure una nova cultura de l'energia.

En definitiva, i aquestes són paraules, i amb això ja acabo definitivament, deia ell, i em sembla molt important: «Treballar per la pau implica anar més enllà de la simple oposició a una guerra determinada.» Té raó. «Suposa un esforç constant i intel·ligent dirigit a les arrels de les coses i que ha d'anar acompanyat de tota una infraestructura política, econòmica, social, cultural i educativa. En la mesura que es constitueixin, treballin i consensuïn agendes a mitjà termini i s'enforteixin vies concretes de pau, és possible que arribi un dia en què finalment veiem caducar les armes i que les guerres siguin considerades coses del passat.»

Aquesta Llei va en aquesta línia. Ara només falten voluntats individuals, voluntats col·lectives i polítiques per aconseguir un món sense guerres. Catalunya i aquest Parlament ens podem sentir orgullosos d'aprovar avui aquesta Llei de foment de la pau.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, finalment, com deia el senyor Boada, avui el Ple del Parlament aprovarà per unanimitat la Llei de foment de la pau, després d'una legislatura sencera en estat d'hivernació, podríem dir. Certament, avui aprovarem un bon marc legal, un marc legal consensuat entre els diferents grups parlamentaris que probablement algú pot pensar que és un marc legal que es tracta únicament d'una declaració de bones intencions o bé d'un brindis al sol. Però el cert és que avui el Ple del Parlament haurà estat a l'alçada de les circumstàncies, haurà estat a l'alçada dels esdeveniments i de la tradició pacifista i no violenta que històricament ha expressat el poble de Catalunya i que en els darrers quaranta anys ha fomentat l'anomenat Moviment Català per la Pau, que d'altra banda sempre –sempre– ha tingut una claríssima vocació internacional.

El fet que sigui el Parlament de Catalunya el primer parlament de l'Estat espanyol a aprovar una llei d'aquestes característiques no és, en absolut, un fet casual, sinó la conseqüència lògica de molts anys de treball a partir d'organitzacions i moviments pacifistes. Un moviment català per la pau del qual hem de destacar, a meitat dels anys cinquanta, el paper capdavanter que el moviment catòlic internacional Pax Christi va exercir a Catalunya en aquells anys de la dictadura franquista. Eren els mateixos anys en què a Catalunya apareixien els seguidors de dos líders no violents de gran rellevància, el Lanza de Basto i la seva Comunitat de l'Arca, i també Jean Goss, tots dos amb la seva personalitat forta van aconseguir força seguidors com va ser el conegut Pepe Beunza, que ha passat a la història com el primer objector de consciència.

Els darrers anys del franquisme van aparèixer a Catalunya també nombroses iniciatives polítiques no violentes com ara les protagonitzades pel Collectiu d'Acció no Violenta dels Països Catalans, l'activista pacifista Lluís Maria Xirinachs, o bé la creació de la Fundació Justícia i Pau.

Durant la transició i encara més enllà, un dels grans moments del moviment català per la pau van ser les accions que es van produir, les accions participatives i ciutadanes que es van produir al voltant de l'OTAN, primer perquè l'Estat espanyol no hi entrés, més tard perquè en sortís, i, certament, a Catalunya va guanyar el «no» al referèndum de l'OTAN, però a Espanya, efectivament, va guanyar el «sí». Foren els temps en què, a més a més, van néixer noves entitats com ara la Fundació per la Pau, i noves accions com, per exemple, l'objecció fiscal.

L'any 1989, l'objecció de consciència, que havia arribat a xifres espectaculars, va donar pas a un altre fet importantíssim amb la insubmissió i, de fet, doncs, no va ser pas un pas perdut. Tot aquest conjunt d'iniciatives van tenir molt a veure amb què el Govern anunciés el final del servei militar obligatori, tan objectat per tantíssima gent, i la propera constitució d'un servei militar professional.

El 1997 es va crear la Federació Catalana d'Organitzacions no Governamentals per la Pau, que, com a parai-

gua de nombroses iniciatives personals i collectives a favor de la pau s'han anat produint al nostre país, i a partir d'avui, a més a més, ja podem afegir als reptes aconseguits pel moviment pacifista i no violent de Catalunya l'aprovació d'aquesta primera Llei de foment de la pau, que té lloc a l'Estat espanyol i que creiem que ha de suposar un exemple a seguir per altres parlaments, especialment en uns temps de convulsions bèl·liques de tota mena, com molt bé apuntava el diputat Joan Boada.

Algú podrà continuar afirmant que l'aprovació d'aquesta Llei és una declaració de bones intencions, però el cert és, per exemple, que la introducció del servei militar professional a l'Estat espanyol o el final del servei militar de lleva va ser, en molt bona part també, una victòria del moviment per la pau, una victòria que fa ben pocs anys semblava del tot impossible, semblava una d'aquelles utopies que només es podien imaginar o somiar en somnis –valgui la redundància–, en somnis llunyans.

Per tant, creiem, efectivament, que el final d'aquest recorregut no pot ser, en cap cas, doncs, l'exercit professional, sinó que el final del recorregut ha de ser, per descomptat, un món sense exèrcit, per tant, un món sense situacions bèl·liques.

L'objectiu de la Llei que avui aprovarem per unanimitat –ho deia molt bé el senyor Boada– és el foment de la pau, la justícia, l'equitat en les relacions entre persones, entre pobles, entre nacions, entre estats; i el que és molt més important, la prevenció i la solució pacífica dels conflictes i de les tensions socials.

La Proposició de Llei estableix les actuacions que s'han de portar a terme des del Govern de la Generalitat, però també des dels ajuntaments, des dels consells comarcals, per tal de promoure aquesta cultura de la pau i del diàleg intercultural, interreligiós, i contribuir així a l'eradicació dels conflictes violents i, a més a més, el que és més important, tractar les causes que els originen.

Certament, no hi ha receptes màgiques, no hi ha fórmules senzilles per tal de garantir la pau i la seguretat al món, ara bé, s'imposa aquesta necessitat d'aproximació, d'apostar per allò que n'anomenem la «cultura preventiva».

La Llei diu clarament al seu preàmbul que la pau és un bé que només adquireix plenitud quan és universal. Certament, en el context internacional actual hi ha factors que afecten i que atempten seriosament contra la pau: la producció i comercialització d'armament, la lluita per extreure les primeres matèries, que justifica tota mena d'abusos a la població més marginal i, a més a més, comporta la misèria a molts sectors de la població, etcètera. És en aquest sentit que la Llei també aposta per impulsar, com dèiem abans, una nova cultura de la pau basada en l'absència de guerra, basada en l'abolició de la guerra, la pràctica de la no-violència, la promoció dels drets humans, el respecte dels infants, la promoció del desenvolupament econòmic i social per tal d'eradicar la pobresa, etcètera. Una nova manera de tractar de solucionar els conflictes que no sigui la guerra, és a dir, la prevenció, la negociació, l'arbitratge, l'acció d'unes tropes reduïdes de dependències de l'ONU i, al costat d'això, la lluita contra totes aquelles evidents

causes de guerra, és a dir, injustícia, fam, medi ambient malmès, manca de reconeixement de drets dels pobles, manca de reconeixement de drets de minories, migracions desesperades, etcètera, contra les quals no poden res les armes i els exèrcits, i que l'únic que demanen és la construcció de la justícia.

Un aspecte especialment remarcable d'aquest marc legal són les actuacions previstes en l'àmbit de l'educació, en l'àmbit de l'ensenyament per la pau, en el qual el Govern de Catalunya té competències plenes i, en aquest sentit, hi ha molt, per tant, camp per córrer a l'hora d'elaborar materials pedagògics, aplicació de programes globals d'educació per la pau, la instrucció dels infants sobre valors, actituds, comportaments des d'edats ja molt primeres.

La Llei també preveu la creació d'aquest Consell Català de Foment de la Pau entès com un òrgan consultiu, participatiu, adscrit, si més no, en una primera instància, en aquesta Agència Catalana de Cooperació per al Desenvolupament.

I ja per acabar també és oportú recordar, senyores diputades i senyors diputats, que a través d'aquesta Llei també es consolida, com diu el preàmbul de la Proposició de Llei que avui aprovarem, es consoliden les aspiracions del poble de Catalunya que van ser expressades en el preàmbul de l'Estatut de Núria, l'Estatut del 2 d'agost del 31, en què diu –i llegeixo literalment– que: «Els pobles d'Espanya, que són els més nous en la comunitat de les nacions lliures, on entraren per una revolució sense altra empena que la viril i irresistible reivindicació de la pròpia sobirania de les urnes electorals, voldríem, els catalans, que fessin, en la constitució de la República, la declaració més humana a favor d'aqueixa aspiració universal, que és la pau entre les nacions.»

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputats. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. La Proposició de llei que avui aprovarem, tal com han esmentat els grups que m'han precedit en l'ús de la paraula, té per objectiu el foment de la pau, la justícia, la igualtat i l'equitat en les relacions entre les persones, pobles, cultures, nacions, i també la prevenció i la solució pacífica dels conflictes, les tensions socials i l'enfortiment i l'arrelament de la pau i de la convivència, que són valors que cal i que han de guiar l'activitat de l'Administració de la Generalitat i també dels ens locals.

Però abans d'entrar en el que és una reflexió més conjunta del que és la Proposició de llei, vull dir que aquesta Proposició de llei té un caràcter més de principis que caràcter programàtic, per la pròpia naturalesa del que és una llei. Nosaltres entenem que dins del que són les

normes jurídiques d'un caràcter més general, vinculades a tothom amb una força coercitiva, en aquest cas no ens trobem en aquest tipus de llei, perquè entenem que és una llei més de principi, però, en canvi, pensem que també pot ser un bon instrument a l'hora de poder promoure aquesta cultura de la pau en diferents àmbits, en les diferents administracions, especialment, en el marc dels drets humans i en el marc del que estableix la Carta de les Nacions Unides. Perquè cal destacar que la prevenció de conflictes requereix el concurs de moltes persones i molts grups, les accions polítiques i socials poden contribuir a posar en evidència les causes de molts conflictes i els canvis que generen, que serien necessaris per tractar-los d'una altra manera.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

El món actual està ple de conflictes, uns evidents i uns altres que estan amagats. Tot i que molts d'aquests conflictes apareixen amb una certa rapidesa o forma inesperada, tots es van gestionant i gestant molt abans, en períodes de temps a vegades molt llargs, i en circumstàncies allunyades de les causes més immediates que els van provocar.

Aquests moments d'incubació dels conflictes són importants a l'hora d'evitar que generin amb posterioritat violència i, per tant, entenem que és aquí on cal incidir abans que s'esdevingui un conflicte més greu.

És per això que creiem que cal prendre's amb molta seriositat el tractament preventiu dels factors profunds que contribueixen al seu esclat. La tasca de prevenir tot tipus de conflictes és àrdua ja que les situacions potencialment conflictives són molt nombroses i en poques ocasions s'arriba a conèixer amb suficient antelació i poder conèixer tots els factors que hi incideixen. Per això creiem que la prevenció dels conflictes requereix el concurs de moltes persones i molts grups, i per això són importants també els investigadors, els centres d'anàlisi independents, que estudien amb un deteniment el que són les situacions locals, regionals i nacionals, amb l'objectiu d'oferir també estudis, diagnòstics del que és la societat, per tal de veure quines són les solucions d'aquestes realitats que estan observades. Per altra banda, els moviments socials i les plataformes també desenvolupen una tasca important en el que és el seu coneixement i la seva extensió. És en aquest àmbit on creiem que cal incidir i avaluar des de Catalunya, mitjançant la Llei que avui aprovarem, el que cal incidir en la conducta de la societat, la promoció dels valors que facilitin la convivència de la societat des de l'educació per tal d'actuar i influir en els diferents ordres socials, contribuint així a unes relacions més humanes, centrades en persones, per sobre del que és tot interès.

I el que per part del nostre Grup és important destacar és l'instrument amb què s'han dotat per fer-ho, l'instrument és el Consell Català de Foment de la Pau, com a òrgan consultiu i de participació de la Generalitat i els ens locals i la societat de Catalunya, que resta adscrit a l'Agència Catalana de Cooperació. El nostre Grup –i ho sap el Grup que ha proposat aquesta iniciativa– hauria preferit que en comptes de ser un òrgan adscrit fos un òrgan dins de la pròpia Agència, per tal d'intensifi-

car el que són les col·laboracions i cooperació en aquelles competències que són concurrents. I per altra banda, també creiem que cal avaluar el seu funcionament abans d'instar a crear un nou institut, perquè potser aquest serà un instrument ja prou útil, i hem de valorar al llarg de tots aquests anys si és suficient o no, per tant, entenem que *a priori* no s'hauria de donar el manament que en un termini es constituís aquest nou institut, sinó que pensem que cal avaluar com funciona aquest òrgan que es constituirà amb aquesta Llei.

Per altra banda, creiem que en el marc que deia abans, els principis que es generen de la Carta de les Nacions Unides, amb tot el que és el manteniment de la pau internacional i amb aquest fi prendre les mesures col·lectives eficaces per previndre i eliminar les amenaces a la pau i suprimir tot acte d'agressió i portar a terme els mitjans pacífics, de conformitat amb els principis de justícia, de dret internacional, d'ajuts a les controvèrsies o situacions que condueixen a la ruptura d'aquesta pau. Aquestes mesures estan contingudes als capítols sisè i setè de la Carta de les Nacions Unides, que demà complirà cinquanta-vuit anys. Penso que, sota aquests principis, cal incidir dins del marc dels tractats internacionals i de les fonts del dret internacional per tal de promoure el progrés social i elevar el nivell de vida dins d'un concepte molt més ampli de la llibertat.

Aquests objectius fan una crida a practicar la tolerància i conviure en pau com a bons veïns, que és com ens diu la Carta de les Nacions Unides, per tal d'unir les nostres forces per al manteniment de la pau i la seguretat internacional.

I, especialment, el nostre Grup vol destacar el que són tots els principis continguts en l'article número 6 del dictamen, on destaquen les funcions educatives. Creiem que a través de l'educació, d'aquesta cultura de foment de la convivència, és on s'ha d'incidir més perquè és on veritablement des de Catalunya podem incidir a l'hora de poder canviar la conducta de la societat. I enllaçar-ho també amb la recomanació de la Unesco, que té sobre l'educació per a la comprensió internacional, al mateix temps que assenyala els principis que han d'orientar tota acció que tendeix a convertir aquesta educació en una realitat i fa referència als principis i propòsits establerts a la Carta de les Nacions Unides, a la mateixa constitució de la Unesco i a la Declaració Universal dels Drets Humans, que afirma que: «L'educació tindrà per objecte el desenvolupament de la personalitat humana i l'enfortiment del respecte dels drets humans i les llibertats fonamentals, afavorirà la comprensió, la tolerància i l'amistat entre els pobles i promourà el desenvolupament de les activitats de les Nacions Unides per al manteniment de la pau.»

Aquesta recomanació assigna especialment a l'educació una dimensió internacional, una perspectiva global i una missió de fomentar la comprensió i el respecte envers els pobles, la seva civilització, els valors i formes de vida, la capacitat de comunicar-se amb tots els coneixements, no només amb els drets sinó amb els deures de cadascun dels individus. I pensem que cal incidir molt en els deures també, com una coresponsabilitat junt amb els drets que es tenen, tant pels grups, com la solidaritat en la cooperació internacional.

Entre els treballs que es realitzen dins d'aquest marc de l'educació i de la Unesco s'han portat a terme diferents prioritats i diferents principis orientadors que crec que, a través d'aquesta Llei, molts d'aquests es recullen a l'hora de poder incidir més en el que són aquestes actuacions.

Per altra banda, com deia, el nostre Grup és partidari de fomentar la pau com una cultura de la pau, absència de conflictes armats i que és, a més a més, partidari del diàleg com l'únic procediment per resoldre els conflictes entre ciutadans, però en aquest context també entenem que tot l'article 7, que fa referència al desarmament, i les referències específiques que es fan dels conflictes bèl·lics i el desarmament, sobre els quals compartim plenament la idea que són supòsits més radicals d'enfrontament, perquè porten implícit l'ús de la violència en el seu grau màxim, no encaixa plenament en el marc competencial que dissenya la Constitució, i, a més, en el marc de les normes que componen el dret internacional públic aplicable als conflictes armats i al desarmament, tenint en compte que les relacions exteriors i, a més a més, també la defensa són competència de l'Estat, segons l'article 149 de la Constitució, i, en conseqüència, no podem compartir la competència que l'article 7 atribueix; tot i que es diu «promoure», és dins d'un marc de competències que no sé si existeixen aquestes competències. Per tant, crec que no cal generar expectatives que després no podem complir, tenint en compte, com deia, que és una llei de principis i de marc d'actuació, però sempre en l'àmbit on podem incidir.

És per això que nosaltres creiem que aquest article atribueix a la Generalitat i als ens locals de Catalunya unes competències dins del marc del desarmament global que no podem..., que creiem que no s'han de contindre en aquesta Llei. Les actuacions, mesures i activitats concretes que es duuguin a terme en l'àmbit del desarmament global corresponen a l'Estat en tant que subjecte de dret internacional reconegut i que té capacitat jurídica per obligar-se dins dels fòrums internacionals sobre la matèria. Per tant, qualsevol precepte que reconegui una pretesa competència en aquesta matèria als ens locals toparia amb el que deia, com el dret internacional i la capacitat d'obligar-se dels estats.

En conclusió, el Grup Popular comparteix l'esperit de la Proposició de Llei, com una mera declaració de principis, amb una cultura i una societat en absència de conflictes de tot tipus, per promoure la cultura de la pau.

I és que per aquest motiu que el nostre Grup, exceptuant uns punts molt concrets, com l'article 7 i uns paràgrafs de l'exposició de motius que després assenyalarem, votarà a favor d'aquesta iniciativa.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Esteller. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Surroca.

El Sr. Surroca i Sens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, primer de tot vull manifestar una gran satisfacció, en nom del meu Grup Parlamentari per haver arribat a un ampli acord en aquesta Llei de foment de la pau.

Després dels esdeveniments de l'11 de setembre de l'any 2001, la pau és el tema que més preocupa les ciutadanes i els ciutadans d'arreu del món, també de Catalunya, i també ho varem veure arran dels últims esdeveniments de guerra, que tot Catalunya varem sortir al carrer. S'ha de veure, doncs, també, en aquest marc, que s'aprovarà aquesta Llei.

Però la pau és una paraula, jo diria, gastada. És una paraula gastada, com tantes altres que usem en va: com la paraula «solidaritat», com la paraula «amor», com la paraula «llibertat»; aquestes paraules tan boniques, que ens fan humans, les hem malgastat. No ens cansem de repetir que la pau no es pot legislar, com tampoc podem legislar la bondat –hi és o no, eh?–, però, en canvi, sí que podem legislar sobre el foment de la pau, i és el que anem a fer.

Seria un error pensar que si no hi ha guerres ja hi ha pau. La guerra és la forma més evident de comprometre la pau. Ens hem de preguntar, però, qui posa l'ou de la serp. Sempre veurem que és la duresa dels cors la que inicia l'espiral de la violència que pot conduir a la guerra.

Les nostres esmenes, que en varem presentar tot un plec, han anat en aquest sentit: eradicar la violència ja en els seus fonaments. Avui semblem una petita llavor en aquest Parlament –cert: és molt petita–, i serà la manera d'actuar de tots plegats, el nostre encert per aprofitar el Consell Català de Foment de la Pau, que farà que aquesta llavor doni fruit.

Aprofito per donar les gràcies a les persones del sector –alguns d'ells ens acompanyen a la tribuna–, a les diputades i als diputats companys de Ponència, senyors Boada i Ausàs i senyores Esteller i Bruguera, molt ben assistits pel lletrat senyor Vicenç Santaló, per la seva capacitat de diàleg.

A tots ens va preocupar, des del primer moment, aconseguir un text que servís d'estímul a les persones que treballen des de les diferents associacions, des de la universitat, des del voluntariat més divers, per una societat en pau.

Tinc la impressió que hem reeixit. I estic segur que la Llei no frenarà iniciatives ni burocratitzarà res. Nosaltres, els ponents, a qui ens separaven clares diferències en un començament, sabíem que havíem de donar exemple i practicar un dels principis de la cultura de la pau, això és, col·laborar per ampliar els guanys de les parts sense haver de cedir. Això és el principi, doncs, de la cultura de la pau. És a dir, que sempre hi ha guanyador i guanyador, no hi ha perdedors en aquesta cultura.

Després de llargs debats de ponència, ningú podrà dir que el nostre Grup Parlamentari hagi posat pals a les rodes per aconseguir aquest text. Moralment, però, em

veig obligat a remarcar que la pau a Catalunya i al món només l'aconseguirem si som un xic més agosarats del que ara som. És molt clar que, si ens tanquem dins de les nostres bombolles de benestar, trobem extemporani que algú manifesti que no és en la sofisticada societat occidental on millor estem preparats per trobar la pau. La violència i l'argúcia per esclafar l'altre semblen ser els valors més aplaudits ara i aquí. Hem oblidat molt aviat els missatges de pensadors com Mounier, que deia: «La revolució econòmica serà espiritual o no serà.» No en farem res de destinar més diners a l'educació i a la cultura. A mi el que m'interessa és saber en què els gastem. Pensem, i no oblidem, que el genocidi dels jueus i dels gitanos del segle passat va tenir lloc en el país amb més educació i amb més guanyadors del premi Nobel. L'educació que ens cal, doncs, no és aquella que prioritza més ordinadors per a les escoles, ni aquella que associa realització personal amb èxit social. L'educació que necessitem, si volem fomentar la pau, és molt més senzilla: només impulsant els valors de la gratuïtat i la generositat aconseguirem societats en pau.

Però no cal que els digui, senyores diputades i senyors diputats, que això tan senzill que acabo de dir és revolucionari. I ens fa por. La veritat ens fa por. Jo, el primer.

És a l'escola on millor es pot aprendre que on hi ha persones hi ha conflictes, i a l'escola es pot aprendre a resoldre els conflictes, sense utilitzar la violència, sense esdevenir passiu ni acceptar la injustícia. Qui és innocent és qui millor comprèn que hem d'acceptar la part de raó que té l'altre.

«L'error no és el contrari de la veritat, és l'oblit de la veritat contrària», deia Pascal. Un conflicte no pot acabar amb un simple acord, cal anar més enllà i finalitzar amb una reconciliació. El que ens fa falta és educar persones capaces de valorar el que tenen, més que no pas anar afavorint el cicle diabòlic, jo diria, que és: treball - despesa - consum - crèdit. Estem perduts. Opino que té tota la raó Adela Cortina en el seu darrer llibre sobre el consum, que els aconsello vivament, quan sosté que la vida en plenitud no és la de la competició pel màxim ni en la vida professional, ni en l'ofici, ni en la bellesa ni en l'acumulació de productes del mercat. Penso que no pot regnar la pau, ni en el cas que aconseguíssim eliminar les guerres, si no posem ordre a l'actual caos social i tenim més temps per a la família, per als amics, hores de lleure per obrir-nos la ment, i dedicar un somriure a qui el necessita.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Confiam que aquesta Llei de foment de la pau ajudarà a reflexionar, a articular grups i persones que treballen per aquest fi; que facilitarà denunciar qui no compleixi els compromisos. Aquesta Llei hauria de tenir una certa prioritat en la seva difusió. Per això, senyor president, permeti'm un prec. Seria possible que quan es publiquin els fullatons, els llibrets de la col·lecció d'aprovades per aquest Parlament, per aquesta cambra, es fes una tirada especial d'aquesta Llei a fi i efecte que arribés a totes les escoles i instituts, a totes les associacions i grups?, que hi hagués un cert compromís per part dels diputades i diputats per anar a aquests centres, i per molta

altra gent, de les fundacions, universitats i associacions, que estic segur que ens hi ajudaran?

Aleshores, aquesta Llei no serà en va. Pensin que, els Drets humans de l'any 1948, què millor es va fer el segle xx que això? Algú també podria dir: «Aquests són uns teòrics...» Doncs, no; simplement: res més interessant el segle xx que l'aprovació dels Drets humans.

Jo, als escèptics i als pessimistes, els diria que..., sapi-guem recordar-los que no arribarem mai a allò que és possible si no intentem obstinadament allò que és impossible. Tal com ens recorda molt bé Edgar Morin, «la renúncia al millor dels mons no implica en absolut la renúncia a un món millor».

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quan Convergència i Unió va aprovar la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, ho va fer amb la voluntat d'incloure-la en la Llei de col·laboració al desenvolupament, però en la pràctica vostès saben que es va desestimar. I, sincerament, crec que ha estat un encert optar per una llei pròpia de foment de la pau.

Com s'ha dit, hi hem dedicat molt de temps. I avui en tenim els resultats. N'és una mostra indiscutible el fet que tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra coincidim que, malgrat mancances per a uns i excessos per a uns altres, sembla que no hi haurà cap vot en contra.

Aquesta no és una declaració de bona voluntat, sinó que és una llei de què podem sentir un legítim orgull; aporta a les actuacions de les administracions, la Generalitat i els ens locals, una base sòlida, la d'uns principis i uns valors, però també tracta d'obligacions i compromisos.

Catalunya, mitjançant aquesta Llei, reconeix la pau com un dret fonamental de les persones i de les nacions. A mi, com a molts altres ciutadans i ciutadanes, em varen fer celebrar uns vint-i-cinc anys de «pau», una «pau» de por i de silenci. No és aquesta pau. Nosaltres parlem de llibertat precisament perquè sabem el que significa no tenir-la. I parlem de justícia i d'igualtat perquè l'agilitat i l'equanimitat en la justícia i l'equitat en la societat són punts bàsics per eradicar la violència. Llibertat, justícia i igualtat són els tres puntals a través dels quals aquesta Llei adquireix tot el seu significat i el seu sentit.

La Llei promou la participació activa en els organismes i fòrums internacionals, i ens mou a avançar en la consolidació de les pràctiques democràtiques. La Llei crea el Consell Català de Foment de la Pau com a observatori aplicat a la prevenció de guerres i de conflictes vi-

olents. Sabem que sempre han existit països que declaren la guerra, i, per sort, sempre n'hi ha hagut d'altres que treballen per la seva abolició. Nosaltres som d'aquests últims.

El Consell Català tracta de la formació dels professionals civils de la pau, dels observadors electorals i de l'assessorament i la formació de les persones que vulguin desplaçar-se a països empobrits. La Llei ens convida a encetar un nou camí que ens mostra el de la diplomàcia paral·lela: a posar imaginació en les activitats per aprofitar les diverses vies i a renovar el compromís de la societat en àmbits com el de la mediació, prevenció i resolució de conflictes; ens empeny cap a la recerca en tots aquests àmbits, i, finalment, obre la porta a la possibilitat de crear en el futur l'institut internacional per la pau.

En uns moments en què la violència de tota mena és present en la nostra vida diària, parlar i treballar per la pau és essencial. També per aquest motiu, la Llei que anem a aprovar té un relleu especial. I per mi ha estat una satisfacció haver-hi contribuït.

Vull fer, doncs, un primer agraïment a totes les organitzacions que dediquen la seva activitat a lluitar a favor de la pau i que ens han ajudat molt i molt amb les seves aportacions; a tots els grups parlamentaris i als companys de Ponència, la seva bona disposició, i molt especialment als diputats Joan Surroca i Joan Boada, la feina feta i el bon ambient que hem tingut en la Ponència; i un especial agraïment per al lletrat Vicenç Santaló, ja que sense ell no ens n'hauríem sortit; a tots els serveis de la cambra, de la conselleria, i també vull agrair públicament l'ajuda que he tingut del portaveu de Convergència i Unió, en Ramon Camp. Gràcies a tots.

Si aquesta Llei ajudés una mica a sensibilitzar la societat contra tota mena de violència, en especial la que va contra les dones, només per això ja seria una aportació inestimable; però va més enllà: Catalunya entra de ple entre les nacions que segueixen les recomanacions de les Nacions Unides, que van acordar, per una banda, declarar el període 2001-2010 la dècada internacional d'una cultura de pau i no-violència per als infants del món. I, per tant, recomana la instrucció dels infants des de ben petits, amb valors, comportaments i estils de vida per tal que aprenguin a resoldre els seus conflictes per mitjans pacífics. Recomanació que és recollida en aquesta Llei.

Per altra banda, les Nacions Unides animen els països a aprofundir en la cultura de la pau i la democràcia. A

més, van proclamar el dia 21 de setembre de cada any com el Dia Internacional de la Pau. I aquesta és una bona oportunitat per preguntar-nos: què fem cada un de nosaltres per al foment de la pau? El diumenge 21 de setembre podrem refermar el compromís a nivell individual i també a nivell col·lectiu. Perquè la violència no guanyi la partida a la justícia, a l'equitat, a la tolerància, al respecte que hi hauria d'haver entre persones, col·lectius i nacions, s'ha d'avançar en allò que és més humà, i és el fet d'enraonar per arribar a acords.

Com diem en el preàmbul, la pau només és possible si d'una forma generosa fem un esforç per comprendre les raons de l'altre i estem disposats a ajudar-lo en les dificultats. Aquesta Llei, com passa amb totes les aspiracions importants, s'ha vist marcada per l'exigència clara de fer-la operativa, d'entroncar amb la realitat i, sobretot, de contribuir que es faci un esforç sistemàtic en la informació, en l'anàlisi, en la comprensió i en l'ajuda. Allà on hi hagi conflictes que posin en perill la pau, ajudi a fer més just l'actual marc internacional i a projectar Catalunya des de la nostra disponibilitat cap a tots els pobles del món.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments perllongats.)

El president

Gràcies, senyora diputada.

Anem a trucar a votacions.

(Pausa llarga. Veus de fons.)

Posem ara a votació, en una primera votació, del paràgraf sisè, des «d'expressions» fins a «soca-rel», més tot el paràgraf setè, més l'article setè i la disposició addicional segona. És així? *(Pausa.)* Doncs, sotmetem a votació el que acabo de dir.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta del text del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 120 vots a favor, 1 en contra i 1 abstenció.

Se suspèn la sessió fins demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i cinc minuts.